

ÇAĞLAR BOYUNCA TEVHİD DAVETİ

YAZAN:

TALHA AKIN

Muhacir Yayınları

muhaeiryayinlari@yahoo.com

davetulislam@hotmail.com

www.davetulislam.com

Muhacir Yayınları: 2

İSTEME ADRESİ:

Muhacir Yayınları

www.davetulislam.com

ÖNSÖZ

Rahman ve Rahim olan Allah subhanehu ve tealanın adıyla.

Alemlerin yegane rabbi ve ilahı, her türlü noksanlıklardan münezzehtir isim ve sıfatların yegane sahibi olan, inananlara hidayet kaynağı, inkarcılara bir uyarı ve öğüt olması için yüce Kuran'ı indiren Allah subhabehu ve tealaya, O'nun razı olacağı şekilde hamd ederiz. Şüphesiz biz, O'na ibadet için varız ve O'na döndürüleceğiz. O ne güzel dost, O ne güzel yardımcıdır.

Salat ve selamın en güzeli ve en üstünü rasullerin sonuncusu, kıyamete kadar getirdiği şeriat geçerli olacak, insanları karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için gönderilmiş Muhammed (a.s)'in üzerine olsun. Yine onun ehli beytine, ashabına ve kıyamete kadar onların yolundan güzellekle gidenlere de selam olsun.

Allah subhanehu ve teala Adem (a.s)'i yarattı ve insan neslini imtihan etmek, yaratılış gayelerine uygun yaşayıp yaşamayacaklarını tesbit etmek için onu yeryüzüne indirdi. İnsanları hakka irşad etmesi için ona nebilik verdi. O da kendisine verilen nebilik görevini hakkıyla yerine getirdi ve Rabbinden aldığı sahifelerle vahye dayalı bir nizamın ilk uygulayıcısı oldu.

Ebu Uname (r.a) şöyle rivayet etmiştir. Ebu Zerr

(r.a) Rasulullah (s.a.s)’a: “Ya Rasulullah! Adem (a.s) nebi oldu mu?” diye sordu. Rasulullah (s.a.s):

“Evet, o Allahu tealanın kendisiyle konuştuğu bir nebidir.”dedi.

(Ahmed)

Allah subhabehu ve tealanın vahyi eşliğinde çoğalan nesline daimi olarak rablerini tevhid etmeleri çağrısı ve öğretisi üzerinde durdu.

Böylece insanlığın her geçen gün çoğalmasıyla tevhid akidesi de Rabden geldiği şekliyle hiçbir değişime uğramadan yaşanmaya devam etti. İnsanlık tarihi işte bu süreci tam on nesillik bir dönem sürecinde gerçek tevhid akidesi üzere devam ettirdi.

Sonradan tevhide şirkin karıştırılmasıyla gerçek tevhid akidesi bulandırılmaya ve insanlar Allah subhanehu ve tealanın bir tek ilah oluşu düsturundan uzak tutulmaya başlandı. İşte bunun doğal sonucu olarak kimileri salih kimselere, kimileri güneşe aya, kimileri yıldızlara, kimileri ateşe, kimileri canlı veya cansız varlıklara tapınır ve ibadet eder hale geldiler.

Allah subhanehu ve teala insanlığın içine düştükleri bu koyu cehalet karanlığından onları kurtarmak, hakka ve hidayete ulaşmalarını ve böylece hem dünyada hem de ahirette mutluluk ve refahı elde etmelerini sağlamak üzere onlara nebi ve rasuller silsilesini peşpeşe gönderdi.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İnsanlar bir tek ümmetti. Sonra Allah, müjdeleyici ve uyarıcı olarak nebileri gönderdi.

İnsanlar arasında, anlaşmazlığa düştükleri hususlarda hüküm vermeleri için, onlarla beraber hak yolu gösteren kitapları da gönderdi.”

(Bakara: 213)

İbni Abbas (r.a) bu ayeti tefsir ederken şöyle dediği rivayet edilmiştir.

“Adem (a.s) ile Nuh (a.s) arasında on nesil vardı, (bu on neslin) hepside Hak şeriat (yani İslam şeriatı) üzereydiler. Daha sonra ihtilafa düştüler.”

(Hakim)

Her gelen rasul ve nebiler ulaşabildikleri ve kendilerine tebliğ etmekle görevlendirildikleri kavimleri, toplulukları, halkları ya da unvan sahibi kimseleri gerçek tevhid akidesine davet ettiler.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Senden önce hiçbir Rasul göndermedik ki, ona, şunu vahyetmiş olmayalım: ‘Benden başka ilah yoktur, öyleyse Bana ibadet edin.” (Enbiya: 25)

Bunlardan kimileri tevhid karşıtları tarafından öldürüldü, kimileri eziyet edildi, kimisi ateşte yakılmak istendi ve kimileri de başka başka saldırı ve hakaretlere ya da alay ve yalanlamalara maruz kaldılar.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Andolsun ki senden önceki rasuller de yalanlanmışlardı. Onlar, yalanlanmalarına ve eziyet edilmelerine rağmen sabrettiler, sonunda yardımımız onlara yetiştii. Allah’ın kelimelerini

değiştirebilecek hiçbir kimse yoktur. Muhakkak ki gönderilenlerin haberlerinden bazıları sana da geldi.”

(En’am: 34)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Daha önceki milletlere nice nebiler göndermiştik. Onlar, kendilerine gelen her nebiyi mutlaka alaya alırlardı.”

(Zuhruf: 67)

Her ne sebeple olursa olsun risalet ve nübüvvetle görevli bu güzide şahsiyetler üzerlerine düşen görevleri yerine getirmede asla gevşeklik göstermediler ve Allah subhanehu ve tealanın kendilerinden istediği tevhid akidesini anlatmaktan ve de pratik tatbikçisi olmaktan geri durmadılar. Eziyet, işkence, alay, hakaret ve yalanlanma hatta ölümleri pahasına olsa bile gerçek tevhid akidesini haykırmaktan ve yaymaktan geri durmadılar.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“...Rasullerin üzerine düşen açık bir tebliğ değil mi?”

(Nahl: 35)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ey Rasul! Rabbinden sana indirileni tebliğ et. Eğer bunu yapmazsan, o taktirde O’nun Risaletini tebliğ etmemiş olursun. Ve Allah seni insanlardan korur. Muhakkak ki Allah, kafirler kavmini hidayete erdirmez.”

(Maide: 67)

İste, tevhid akidesinin pratiği budur ve bu akide bunları gerektiriyor.

Allah subhanehu ve teala nebi ve rasuller silsilesini kulu, habibi Muhammed (a.s) ile tamamlamış, o da diğer nebi ve rasullerin yolunu takip etmiş, Allah subhanehu ve tealanın izni ve yardımıyla insanları cahiliyenin karanlığından İslam'ın nuruna irşad etmiştir. Elbette bu irşad sırasında diğer nebi ve rasullere erişen sünnetullah kendisine de ulaşmış, o da tevhid mücadelesi verirken tevhid karşıtlarınca eziyet, işkence, alay, hakaret, yalanlama gibi ağır musibetlere uğratılmıştır.

Ama nihayetinde Allah subhanehu ve tealanın vaadi gerçekleşmiş ve insanlara kıyamete kadar klavuzluk edecek kitabullah ve kendisinin sünnetini bırakarak ilahi görevini, ruhunu rabbine teslim edinceye kadar hakkıyla ifa etmiş olarak fani alemden baki aleme göçetmiştir. Ve böylece de nebi ve rasuller kervanı kıyamete kadar bir daha bir başkası gelmeyecek şekilde onunla noktalanmıştır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Muhammed, sizin erkeklerinizden hiçbirinin babası değildir. Lakin o, Allah'ın Rasulü ve nebilerin sonuncusudur...”

(Ahzab: 40)

Rasulullah (s.a.s) de bu hususta şöyle demiştir:

“...Ben nebilerin sonuncusuyum ve benden sonra nebi olmayacaktır...”

(Ebu Davud)

Her ne kadar nebi ve rasuller kervanı noktalanmış ise de onların getirdikleri ortak davet noktalanmamıştır. Son rasulun ahirete irtihaliyle artık nebiler ve rasuller

gelmeyecektir ama onların, uğrunda öldükleri, işkence, eziyet, hakaret ve yalanlamaya maruz kaldıkları tevhid mücadelesi kıyamete kadar hep haykırılacaktır. Üstelik rabden geldiği, nebi ve rasullerin tebliğ ve irşad ettikleri şekliyle.

Allah subhanehu ve teala, gerçek tevhid akidesini savunacak, onun mücadelesini kıyamete kadar verecek ve muhaliflerine karşı onları her zaman üstün kılacak gerçek tevhid ehli olan muvahhidler, mü'minler varedecektir. İşte bunlar son rasul Muhammed (a.s)'in getirdiği şeriatı ve ulaştırdığı tevhid akidesini en ince ayrıntısına kadar bilecek ve insanları da buna irşat ve davet edeceklerdir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Siz, insanlar içinde çıkarılmış hayırlı bir ümmetsiniz. Ma'rufu emreder, münker olandan sakındırır ve Allah'a iman edersiniz.”

(Ali İmran: 110)

Elbette geçmişte olduğu gibi hak olan tevhid akidesinin karşısında duracak batıl ehli, şeytanın yandaşları ve dostları olacaktır. Ve böylece hak ve batıl mücadelesi kıyamete kadar devam edecektir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“... Gerçekten şeytanlar, sizinle mücadele etmeleri için kendi dostlarına vahyederler...”

(Enam: 121)

Bu mücadele öyle bir mücadeledir ki, şeytan ve yandaşları değişik zaman ve mekanlarda her türlü değişik hileleriyle hak ehlinin üzerine geçmişte geldiği gibi yine de gelmekte ve ilerde de geleceklerdir. Ve hak

ehli de şeytan ve yandaşlarının hileleri her ne kadar değişik olursa olsun onların karşısında vahye dayalı olan savunma sistemiyle geçmişte karşı durdukları gibi yine durmakta ve duracaklardır. Öyleki batıl hiçbir zaman hakka üstün gelemeyecek ve zafer inananların olacaktır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Yemin olsun ki gönderilen kullarımıza verdiğimiz yardım va’dimiz hükme bağlanmıştır. Onlar, kesinlikle yardım olunacaklardır. Ve muhakkak galip olacak kimseler de bizim askerlerimizdir.”

(Saffat: 171-173)

İşte bu kitapta müslümanları zafere götürecektir, onları batıl ehli olan şeytan ve yandaşlarına üstün, izzetli ve şerefli kılacak tevhidi anlayışın nasıl olması gerektiğini, zaman ve mekanların değişmesinin tevhidi anlayışta değişme ya da değiştirme meydana getirmediğini izah ettik. Ki böylece çağların değişmesinin tevhidin hakikatinde değişme yapmadığını okuyucu iyice anlasın. Böylece ilk nebi Adem (a.s)’den son rasul Muhammed (a.s)’e kadar bütün nebi ve rasullerin yolunun aynı yol olduğunu, onlara güzellikle tabi olanların da tabi oldukları inancın aynı olduğunu idrak edebilsinler. Öyle ki bu gerçeği görüp idrak ettikten sonra yaratılış gayesine uygun yaşam sürdürsünler ve her bir kimse Allah subhanehu ve tealaya yalnız müslümanlar olarak kavuşsunlar.

Gayret bizden başarı ise Allah subhabehu ve tealadandır.

GİRİŞ

Adem (a.s)’ın yaratılması sonrası şeytanın ona düşmanlık göstermesi ve sonunda Rab tealanın rahmetinden kovulması sonucu kıyamete kadar sürecek düşmanlığın safları iyice belli oldu.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Seytan oradan ikisinin de ayağını kaydirtti. Onları bulundukları yerden çıkardı. Onlara: ‘Birbirinize düşman olarak inin, yeryüzünde bir müddet için yerleşip geçineceksiniz.’ dedik.”

(Bakara: 34)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah dedi ki: Birbirinize düşman olarak inin! Sizin için yeryüzünde bir süreye kadar yerleşme ve faydalanma vardır.”

(A’raf: 24)

Bu saflardan birisi Allah subhanehu ve tealaya sadakatla bağlı kalan, yalnız O’nu tevhid eden, ibadette O’na denkler kılmayan, O’nun tevhid kelimesinin üstün olması için mücadele eden, bu mücadelede sadece O’nun rızasını hedef kabul eden, yalnızca bu kelimeye davet eden, tevhidin gereklerini ve şartlarını hiç eksiksiz yerine getiren, bunları yerine getirmede kınayanın kınamasından korkmayan, Allah subhanehu ve tealanın rahmetini umup O’nun azabının kendilerine ulaşmasından korkan, O’nun rahmetinden uzak olmaktan başka ismi ve cinsi ne olursa olsun hiçbir yaratılmıştan korkmayan, yalnızca O’na boyun eğip

yalnızca O'na saygı duyan, acziyeti, küçülmeyi yalnızca O'na gösteren, her yönüyle O'nun hükümlerine boyun eğip her yönüyle sadece O'na tevekkül eden, sığınmanın, yardım istemenin ve sıkıntıyı gidermenin merci makamı olarak yalnızca O'nu gören, yaratma hakkını, rızık verme hakkını, öldürüp diriltme hakkını yalnızca O'na tanıdıkları gibi O'ndan gelen vahiyyle yaşamlarını sürdürme konusunda da sadece ve sadece O'nun emir verme hakkının olduğuna yakinen iman eden ve bunun pratik uygulayıcısı olan, yaratılmıştan hiç kimseye ismi, konumu, sıfatı ne olursa olsun yalnızca O'na ait olan hak, sıfat ve yetkileri vermeyen böylece rab tealayı uluhiyyet, rububiyyet ve isim ve sıfatlarında kemaliyle birleyen Allah subhanehu ve tealanın yandaşları; diğeri ise O'nun secde emrine kibirlenen, bu kibri sebebiyle isyanda aşırıya giden, tevbe etmekten kaçınan, gayesini sadece mükellef olan kulları saptırmak olarak hedefleyen, hayatında yapması gereken doğruları bildiği, hatta ilmi ileri derecede olduğu halde Allah subhanehu ve tealayı tevhid etmekten kendisini beri kılan, insanları da ondan beri kılmak için mücadele eden, bu mücadelede halis tevhid akidesini bulandırmak için türlü türlü hilelerle yaklaşan, her dönem ve çağda yaşayan insanların durumlarına göre hile ve tuzaklar geliştiren, böylece bir çoklarını yoldan saptıran, Allah subhanehu ve tealanın salih kullarına hiçbir etkisi olamayan ve de olamayacak olan, kendi saptırdıklarını da hükmü altına alarak gerçek tevhid akidesine sahip olanlara zarar vermek için gece ve gündüz askerleriyle birlikte hareket halinde olan, bütün kuvvet ve enerjisini sırf mükellef olan kulları yoldan çıkarmak ve rablerine isyan ettirmek için seferber eden, bununla birlikte de rab tealanın kudreti

karşısında acziyet sahibi olduğunun farkında olan, hiçbir gücün O'na galip gelemeyeceğinin bilincinde olan şeytan ve ona tabi olan yandaşları.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah'a ve ahiret gününe inanan bir toplumun – babaları, oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları olsa bile Allah'a ve Resulüne düşman olanlarla sevgi beslediklerini göremezsin. İşte onların kalbine Allah, imanı yazmış ve katından bir ruh ile onları desteklemiştir. Onları içlerinden ırmaklar akan cennetlere sokacak, orada ebedi kalacaklardır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. İşte onlar, Allah'ın tarafında olanlardır. İyi bilin ki, kurtuluşa erecekler de sadece Allah'ın tarafında olanlardır.”

(Mucadele: 22)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Bilesiniz Allah'ın dostlarına korku yoktur, onlar üzülmeyeceklerdir.”

(Yunus: 62)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“O, bir grubu doğru yola iletti, bir gruba da sapıklık hak oldu. Çünkü onlar Allah'ı bırakıp şeytanları kendilerine dost edindiler. Böyle iken kendilerinin doğru yolda olduklarını sanıyorlar.”

(A'raf: 30)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Şeytan onları etkisi altına aldı da kendilerine Allah'ı anmayı unutturdu. İşte onlar şeytanın yandaşlarıdır. İyi bilin ki şeytanın yandaşları hep kayıptadırlar.”

(Mucadele: 19)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah, iman edenlerin velisidir. Onları, karanlıklardan aydınlığa çıkarır. İnkâr edenlerin velileri ise tağutlardır. O da onları aydınlıklardan karanlıklara düşürürler. İşte onlar cehennemliklerdir. Orada ebedi olarak kalacaklardır.” (Bakara: 257)

İşte bu iki sınıf birbirine düşman olarak yeryüzüne indirildiler. Ve böylece bu iki sınıftan birisi görevini hiç ihmal etmeden yapmıştır. Öyle ki mükellef olan kimselerden yoldan çıkardıkları olduğu gibi kendilerine hiç etkileri olmayanlar da olmuştur. Bununla birlikte tevhidi bilince erişip de bir takım meselelerde etkiledikleri, fakat tevhidin aslı konusunda etkileyemedikleri de olmuştur.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Beni azdırdığım için, andolsun ki, Senin doğru yolun üzerinde onlara karşı duracağım; sonra önlerinden, ardlarından, sağ ve sollarından onlara sokulacağım; çoğunu Sana şükreder bulamayacaksın” dedi.”

(A’raf: 16-17)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Rabbim! Beni saptırdığım için, and olsun ki yeryüzünde fenalıkları onlara güzel göstereceğim; ihlaslı kulların hariç, onların hepsini saptıracağım” dedi. Allah şöyle dedi: “Benim gerekli kıldığım dosdoğru yol budur; kullarımın üzerinde senin bir nüfuzun olamaz. Ancak sana uyan sapıklar bunun dışındadır.” (Hicr: 40-42)

İşte bütün bunlar Allah subhanehu ve tealanın,

kullarından mükellef kıldığı gerek insanlardan ve gerekse cinlerden kullarını yaratılış gayelerine uygun olacak şekilde imtihan etmesinin bir göstergesidir.

Öyleyse bu imtihan geçmişteki ümmetlere yapıldığı gibi şu zamanda da yapılacaktır ve kıyamete kadar da değişiklik göstererek devam edecektir.

Allah subhanehu ve tealayı tevhid eden mümin muvahhid kulların bu bilinci iyice idrak etmeleri, böylece şeytanın ve yandaşlarının ortaya çıkaracakları her değişik yeni hilelerinden ne varsa onlara karşı uyanık halde olmaları gerekir.

NEBİ VE RASULLERİN ORTAK DAVETİ

Allah subhanehu ve teala her ümmete mutlaka bir nebi veya rasul ya da nebiler veya rasuller göndermiştir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Her ümmetin bir rasulü vardır. Onlara, rasulleri geldiği zaman onların aralarında adaletle hükmolundu. Onlara zulmedilmez.”

(Yunus: 47)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“...Sen ancak bir uyarıcısın ve her ümmetin doğru yolu göstericisi vardır.”

(Ra’d: 7)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“...Her ümmet için mutlaka bir uyarıcı buluna gelmiştir.”

(Fâtır: 24)

Allah subhanehu ve tealanın gönderdiği nebi ve rasullerin her birinin görevi apaçık bir tebliğdir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“...Rasullerin üzerine düşen açık bir tebliğ değil mi?”

(Nahl: 35)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Rasullerin, Rablerinin kendilerine verdiği risalet görevini tebliğ ettiğini bilsin...”

(Cin: 28)

Gönderilen nebi ve rasullerin her biri insanları bir tek söze davet etmişlerdir.

İşte bu söz ‘La ilahe illallah’ sözüdür. Ve bu söz Allah subhanehu ve tealanın tevhid edilmesinin en açık ve öz ifadesidir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Şüphesiz ki biz her ümmete Allah’a ibadet edip taguttan kaçınmaları için rasuller gönderdik.”

(Nahl: 36)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Senden önce hiçbir Rasul göndermedik ki, ona, sunu vahyetmiş olmayalım: ‘Benden başka ilah yoktur, öyleyse Bana ibadet edin.’”

(Enbiya: 25)

Rasulullah (s.a.s) bu hususta şöyle buyurmuştur:

“...Nebiler kardeşler, dinleri ise birdir.”

(Buhari, Müslim, Ahmed)

La ilahe illallah sözü öyle bir sözdür ki bu sözün ihtiva ettiği mana ve değeri anlayanlar ona kıymet verip hemen o söze teslim olurlar. Ve bu teslimiyet sonrası hayatlarını düzenleyen kurallar bu sözün getirdiği kurallar olur. Bu sözden başka kural, ilke, kaide, kanun, yasa ve ismi her ne olursa olsun ne varsa hiçbir şey bu kimseleri bu sözün gereklerini yerine getirmekten ve onunla amel etmekten geri koymaz. İşte bunlar her dönemde fırkai naciyyeden olmuştur ve kıyamete kadar bu fırka hep varolacaktır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Kendi nefsini aşâğılık kılından başka, İbrahim’in dininden kim yüz çevirir? Andolsun Biz, O’nu dünyada seçtik, gerçekten ahirette de O,

salihlerdendir. Rabbi, O'na: "Teslim ol, dediğinde, (O): Alemlerin Rabbine teslim oldum, demişti."

(Bakara: 130 -131)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

"Hayır, kim (güzel davranış ve) iyilikte bulunarak kendisini Allah'a teslim ederse, artık onun Rabbi katında ecri vardır. Onlar için korku yoktur ve onlar, mahzun olmayacaklardır."

(Bakara: 112)

Yine bu söz öyle bir sözdür ki saltanat sahiplerinin, servet yığıcılarının, menfaat dükünlerinin, dünya bağlularının, hak karşısında kibirlenenlerin, rab tealaya karşı haddi aşanların, asilikte, bagilikte, tугyanda ileri gidenlerin, korkaklıkta ileri safhada olanların, hakkı bilerek onu haykırmaktan ve anlatmaktan geri kalanların, böylece bunlar gibi daha nicelerinden şeytana kulak verip onun ve askerlerinin peşinden gidenlerin hoşuna gitmediği bir sözdür. Ve bu vasıftaki kimseler bu söze karşı her zaman mücadele etmişlerdir ve kıyamete kadar da edeceklerdir.

TARİH BOYUNCA TEVHİDE KARŞI MÜCADELE

İki farklı grubun yeryüzüne indirilişiyile başlayan tevhid mücadelesi yeryüzünde şirkin ilk ortaya çıkışıyla artık daha belirgin hal almıştır.

Şirkin ilk çıkışı ise salih kimseler hakkında aşırı gidilmesi, böylece onlara Allah subhanehu ve tealanın vermediği hak, sıfat ve yetkilerin verilmesi ve onları tazim etmede aşırıya gidilmesiyle söz konusu olmuştur.

Yeryüzünde ilk şirk Nuh (a.s)’un kavminde ortaya çıkmıştır. Bu sebeple de yeryüzünde insanları tevhid sözüne çağıran ve şirkten sakındıran ilk rasul Nuh (a.s), tam 950 sene risalet görevini sürdürmüş ama tevhid sözüne kulak verenler çok az olmuştur. Sonunda Allah subhanehu ve tealanın azabı onlara müstehak olmuştur. İşte bu dünyadaki azaptır, ahiret azabıysa daha şiddetli ve daha acıdır.

1 - Nuh(a.s) daveti ve ona karşı koyulan mücadele

Allah teala şöyle buyuruyor:

“Andolsun, Biz Nuh’u kendi kavmine gönderdik, o da içlerinde elli yılı eksik olmak üzere bin sene yaşadı. Sonunda onlar zulmetmekte devam ederlerken tufan kendilerini yakalayiverdi.”

(Ankebut: 14)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Andolsun, Biz Nuh’u kendi kavmine gönderdik. Dedi ki: ‘Ey kavmim, Allah’a kulluk edin, sizin O’ndan başka ilahınız yoktur. Doğrusu ben, sizin için büyük bir günün azabından korkmaktayım.”

(A’raf: 59)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

(Nuh:) “Gerçek şu ki, ben size gönderilmiş güvenilir bir rasulüm. Artık Allah’tan korkupsakının ve bana itaat edin. Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum; benim ücretim yalnızca alemlerin Rabbine aittir. Artık Allah’tan korkup sakının ve bana itaat edin.”

(Şuara: 107-110)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Andolsun, biz Nuh’u kendi kavmine gönderdik. Böylece kavmine dedi ki: Ey Kavmim, Allah’a kulluk edin. Onun dışında sizin başka ilahınız yoktur, yine de korkupsakınmayacak mısınız?”

(Müminun: 23)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Hiç şüphesiz Biz Nuh’u: Kavmini, ‘onlara acı biz azap gelmeden evvel uyarıp korkut’ diye kendi kavmine gönderdik.”

(Nuh: 1)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

(Nuh:) “Artık siz, ileride bileceksiniz. Aşağılatıcı azap kime gelecek ve sürekli azap kimin üstüne çökecek.”

(Hud: 39)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

(Nuh:) “Allah’tan başkasına kulluk etmeyin. Ben

size (gelecek olan) acı bir günün azabından korkarım.” (Hud: 26)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Kavminden, ileri gelen inkarcılar: ‘Biz seni yalnızca bizim gibi bir beşerden başkası görmüyoruz; sana, sığ görüşlü olan en aşağılıklarımızdan başkasının uyduğunu görmüyoruz ve sizin bize bir üstünlüğünüzü de görmüyoruz. Aksine, biz sizi yalancılar sanıyoruz’ dedi.”

(Hud: 27)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Dediler ki: “Sana, sıradan aşağılık insanlar uymuşken inanır mıyız?” Dedi ki: “Onların yapmakta oldukları hakkında benim bilgim yoktur. Onların hesabı yalnızca Rabbime aittir, eğer şuurundaysanız (anlarsınız). Ve ben mümin olanları kovacak değilim. Ben, yalnızca apaçık bir uyarıcıyım.” (Şuara: 111-115)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onu yalanladılar. Biz de onu ve gemide onunla birlikte olanları kurtardık, ayetlerimizi yalan sayanları da suda boğduk. Çünkü onlar kör bir kavimdi.”

(A’raf: 64)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Sonra bunun ardından geride kalanları da sudaboğduk.” (Şuara: 120)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Böylece onu ve onunla birlikte olanları

katımızdan bir rahmet ile kurtardık. Ayetlerimizi yalan sayarak inanmamış olanların da kökünü kuruttuk.” (A’raf: 72)

Nuh (a.s)’un soyundan gelen muvahhidlerin önderi ve kendinden sonra gelecek nebi ve rasullerin atası, aynı zamanda hanif dinin temsilcisi, Allah subhanehu ve tealanın halili İbrahim (a.s) da her çağ ve zamandaki insanlara örnek ve önder olarak kavmini bu söze çağırdı. Ama kendisine tabi olan çok az kimse hariç bu söze kulak veren olmadı. Böylece tevhidin karşısında duranlar büyük bir azabı tatmak üzere kendilerine tayin edilen ecelle karşılaştılar. Ve bir daha geri dönmemek üzere ahirete intikal ettiler. Oysa ahiret azabı ne kadar şiddetli ve acıdır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Alemler içinde selam olsun Nuh’a. Gerçekten biz, ihsanda bulunanları böyle ödüllendiririz. Şüphesiz o, bizim mü’min olan kullarımızdandı. Sonra diğerlerini suda boğduk. Doğrusu İbrahim de onun (soyunun) bir kolundandır.” (Saffat: 79-83)

2 - İbrahim(a.s) daveti ve ona karşı koyulan mücadele:

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İbrahim, ne yahudi idi, ne de Hristiyandı; ancak, o hanif (muvahhid) bir müslümandı, müşriklerden de değildi. Doğrusu, insanların İbrahim’e en yakın olanı, ona uyanlar ve bu nebi ile iman edenlerdir. Allah, mü’minlerin velisidir.” (Ali İmran: 67-68)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Hani İbrahim, babası Azer’e (şöyle) demişti: “Sen putları ilahlar mı ediniyorsun? Doğrusu, ben seni ve kavmini apaçık bir sapıklık içinde görüyorum.”

Böylece İbrahim’e, kesin bilgiyle inananlardan olması için göklerin ve yerin melekutunu gösteriyorduk.

Gece, üstünü örtüp bürüyünce bir yıldız görmüş ve demişti ki: “Bu benim rabbimdir.” Fakat (yıldız) kayboluverince: “Ben kaybolupgidenleri sevmem” demişti.

Ardından Ay’ı, (etrafa aydınlık saçarak) doğar görünce: “Bu benim rabbim” demiş, fakat o da kayboluverince: “Andolsun” demişti, “Eğer Rabbim beni doğru yola erdirmezse gerçekten sapmışlar topluluğundan olurum.”

Sonra güneşi (etrafa ışıklar saçarak) doğar görünce: “İşte bu benim rabbim, bu en büyük” demişti. Ama o da kayboluverince, kavmine demişti ki: “Ey kavmim, doğrusu ben sizin şirk koşmakta olduklarınızdan uzağım.

Gerçek şu ki, ben bir muvahhid olarak yüzümü gökleri ve yeri yaratana çevirdim. Ve ben müşriklerden değilim.”

(Enam: 74-79)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İbrahim de; hani kavmine demişti ki: “Allah’a kulluk edin ve O’ndan sakının, eğer bilerseniz bu sizin için daha hayırlıdır.”

(Ankebut: 16)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Eğer yalanlarsanız, sizden önceki ümmetler de (elçilerin çağrısını) yalanlamışlardır. Rasule düşen ise, yalnızca açık bir tebliğdir.”

(Ankebut: 18)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Bunun üzerine kavminin (İbrahim’e) cevabı yalnızca: “Onu öldürün ya da yakın” demek oldu. Böylece Allah onu ateşten kurtardı. Şüphesiz bunda, iman eden bir kavim için ayetler vardır.”

(Ankebut: 24)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Sizden ve Allah’tan başka taptıklarınızdan kopup ayrılıyorum ve Rabbime dua ediyorum. Umulur ki, Rabbime dua etmekle mutsuz olmayacağım.”

(Meryem: 48)

3 - Lut (a.s) daveti ve ona karşı yapılan mücadele:

Lut (a.s) da kavmini işte sadece bu söze çağırdı. Onlar da onun karşısında durdukları gibi kendilerini aşağılıkların aşağılığı yapacak çirkin işlere tevessül ettiler. Hem kendilerinden istenilen sözü söylemediler hem de sapıklıkta ve haddi aşmada aşırı gittiler. İşte bunlar da dünyada azabı tadanlardan oldular. Ahiret azabı ise daha şiddetli ve daha acıdır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Lut (kavmi) de, gönderilen (elçi)leri yalanladı. Hani onlara kardeşleri Lut: “Sakınmaz mısınız?” demişti. “Gerçek şu ki, ben sizin için güvenilir bir rasulüm. Allah’tan korkupsakinin ve bana itaat

edin. Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum; ücretim yalnızca alemlerin Rabbine aittir. Siz insanlardan (cinsel arzuyla) erkeklere mi gidiyorsunuz? Rabbinizin sizler için yaratmış bulunduğu eşlerinizi bırakıyorsunuz. Hayır, siz sınırı çiğneyen bir kavimsiniz.” Dediler ki: “Ey Lut, eğer (bu söylediklerine) bir son vermeyecek olursan, gerçekten (burdan) sürülüp çıkarılanlardan olacaksın.” Dedi ki: “Gerçekten ben, sizin bu yaptığınıza öfke ile karşı olanlardanım.”

(Şuara: 160-168)

4 - Hud(a.s) daveti ve ona karşı yapılan mücadele:

Hud (a.s) da kavmini halis olan tevhide çağırıyordu. Ama onlar onu ve getirdiklerini yalanladılar. Kendilerinden söylemelerini ve tabi olmalarını istedikleri sözden yüz çevirdiler. İşte onlar da bu yaptıklarının karşılığı olarak dünya azabına uğratıldılar, ahiret azabı ise daha şiddetli ve daha acıdır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ad (halkına da) kardeşleri Hud’u (gönderdik). Dedi ki: ‘Ey kavmim, Allah’a ibadet edin, sizin O’ndan başka ilahınız yoktur. Siz ancak iftira edenlersiniz. Ey kavmim, ben bunun karşılığında sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim ücretim, beni yaratandan başkasına ait değildir. Akıl erdirmeyecek misiniz? Ey kavmim, Rabbinizden bağışlanma dileyin, sonra O’na tevbe edin. Üstünüze gökten sağanak (yağmurlar, bol nimetler) yağdırsın ve gücünüze güç katsın. Suçluguñahkarlar olarak yüz çevirmeyin.’ ‘Ey Hud’ dediler. ‘Sen bize apaçık bir

belge ile gelmiş değilsin ve biz de senin sözünle ilahlarımızı terketmeyiz. Sana iman edecek de değiliz. Biz: ‘Bazı ilahlarımız seni çok kötü çarpmıştır’ (demekten) başka bir şey söylemeyiz.’ Dedi ki: ‘Allah’ı şahid tutarım, siz de şahidler olun ki, gerçekten ben, sizin şirk koştuklarınızdan uzağım. O’nun dışındaki (ilahlardan). Artık siz bana, toplu olarak dilediğiniz tuzağı kurun, sonra bana süre tanımayın. Ben gerçekten, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah’a tevekkül ettim. O’nun, alnından yakalayıpdenetlemediği hiçbir canlı yoktur. Muhakkak benim Rabbim, dosdoğru bir yol üzerinedir (dosdoğru yolda olanı korumaktadır.) Buna rağmen yüz çevirirseniz, artık size kendisiyle gönderildiğim şeyi tebliğ ettim. Rabbim de sizden başka bir kavmi yerinize geçirir. Siz O’na hiçbir şeyle zarar veremezsiniz. Doğrusu benim Rabbim, herşeyi gözetleyipkoruyandır.’ Emrimiz geldiği zaman, tarafımızdan bir rahmet ile Hud’u ve onunla birlikte iman edenleri kurtardık. Onları şiddetli ağır bir azaptan kurtardık. İşte Ad (halkı): Rablerinin ayetlerini tanımayıp reddettiler. O’nun elçilerine isyan ettiler ve her inatçı zorbanın emri ardınca yürüdüler. Ve bu dünyada da, kıyamet gününde de lanete tabi tutuldular. Haberiniz olsun; gerçekten Ad (halkı), Rablerine (karşı) inkar ettiler. Haberiniz olsun; Hud kavmi Ad’a (Allah’ın rahmetinden) uzaklık verildi.”

(Hud: 50-60)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ad (kavmi) de gönderilen (elçi)leri yalanladı. Hani onlara kardeşleri Hud: ‘Sakinmaz mısınız?’

demişti. ‘Gerçek şu ki, ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. Artık Allah’tan korkupsakının ve bana itaat edin. Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum; ücretim yalnızca alemlerin Rabbine aittir. Siz, her yüksekçe yere bir anıt inşa edip (yararsız bir şeyle) oyalanıp eğleniyor musunuz? Ölümsüz kılınmak umuduyla sanat yapıları mı ediniyorsunuz? Tutup yakaladığınız zaman da zorbalara gibi mi yakalıyorsunuz? Artık Allah’tan korkupsakının ve bana itaat edin. Bildiğiniz şeylerle size yardım edenden korkupsakının. Size hayvanlar, çocuklar (vererek) yardım etti. Bahçeler ve pınarlar da. Doğrusu ben sizin için büyük bir günün azabından korkuyorum.’ Dediler ki: ‘Bizim için fark etmez; öğüt versen de, öğüt verenlerden olmasan da. Bu, geçmiştekilerin uydurmalarından başkası değildir. Ve biz azap göreceğiz de değiliz.’ Böylelikle onu yalanladılar, Biz de onları yıkıma uğrattık. Gerçekten, bunda bir ayet vardır, ama onların çoğu iman etmiş değildirler. Ve şüphesiz, senin Rabbin, güçlü ve üstün olandır, esirgeyendir.”

(Şuara: 123-140)

4 - Salih(a.s) daveti ve ona karşı yapılan mücadele:

Salih (a.s) da kavmini halis olan tevhid sözüne davet etti.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Semud (halkına da) kardeşleri Salih’i (gönderdik). Dedi ki: “Ey kavmim, Allah’a ibadet edin, sizin O’ndan başka ilahınız yoktur. O sizi yerden (topraktan) yarattı ve onda ömür geçirenler kıldı.

Öyleyse O'ndan bağışlanma dileyin, sonra O'na tevbe edin. Şüphesiz benim Rabbim, yakın olandır, (duaları) kabul edendir.” Dediler ki: “Ey Salih, bundan önce sen içimizde kendisinden (iyilikler ve yararlılıklar) umulan biriydin. Atalarımızın taptığı şeylere tapmaktan sen bizi engelleyecek misin? Doğrusu biz, senin bizi davet ettiğin şeyden kuşku verici bir tereddüt içindeyiz.”

(Hud Suresi, 61-62)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Semud (kavmi) de uyarıları yalanladı. Dediler ki: “Bizden biri olan bir beşere mi uyacağız? Bu durumda gerçekten biz bir sapıklık (delalet) ve çılgınlık içinde kalmış oluruz.” “Zikr içimizden ona mı bırakıldı? Hayır, o çok yalan söyleyen, kendini beğenmiş bir şımarıktır.” Onlar yarın, kimin çok yalan söyleyen, kendini beğenmiş bir şımarık olduğunu bilipöğreneceklerdir.”

(Kamer: 23-26)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Hani onlara kardeşleri Salih: “Sakınmaz mısınız? demişti. “Gerçek şu ki, ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. Artık Allah’tan korkupsakının ve bana itaat edin. Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum; Siz burada güvenlik içinde mi bırakılacaksınız? Bahçelerin, pınarların içinde, ekinler ve yumuşak tomurcuklu gözahıcı hurmalıklar arasında? Dağlardan ustalıklı zevkli evler yontuyorsunuz. Artık Allah’tan sakının ve bana itaat edin. Ve ölçüsüzce davrananların emrine itaat etmeyin. Ki onlar, yeryüzünde bozgunculuk çıkarıyor ve dirlikdüzenlik kurmuyorlar.” Dediler

ki: “Sen ancak büyülenmişlersindir. Sen yalnızca bizim benzerimiz olan bir beşerden başkası değilsin; eğer doğru sözlü isen, bu durumda bir ayet getirgörelim.” Dedi ki: “İşte, bu bir dişi devedir; su içme hakkı (bir gün) onun, belli bir günün su içme hakkı da sizindir. Ona bir kötülükle dokunmayın, sonra büyük bir günün azabı sizi yakalar.” Sonunda onu (yine de) kestiler, ancak pişman oldular.

(Şuara: 141-157)

Şuayb, Musa, Zekeriyya, Yahya, İsa da (Allah subhanehu ve tealanın salat ve selamı onların üzerlerine olsun) aynı şekilde kavimlerini bu söze çağırdılar. Ve bu sözün karşıtları olan kimseler önceki nebi ve rasullere gösterdikleri tavırları bunlara da gösterdiler. Ve nihayet bunlardan kimilerine Allah subhanehu ve tealanın azabı, ahirette de ebedi azabı tatmak üzere dünyada erişti, kimileri de dünya azabına erişmeden ebedi bir azabı hakeder şekilde ahirete intikal ettiler. Ve onlar hiç çıkmamak üzere acıklı bir azabın içinde ebedi olarak kalıcıdılar.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Sizden öncekilerin, Nuh kavminin, Ad ve Semud ile onlardan sonra gelenlerin haberi size gelmedi mi? Ki onları, Allah’tan başkası bilmez. Elçileri onlara apaçık delillerle gelmişlerdi de, ellerini ağızlarına götürüp (öfkelerinden ısırıyorlar) ve dediler ki:

“Tartışmasız, biz sizin kendisiyle gönderildiğiniz şeyleri inkar ettik ve bizi kendisine çağırdığımız şeyden de gerçekten kuşku verici bir tereddüt içindeyiz.”

(İbrahim: 9)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlara, kendilerinden evvelkilerin; Nuh, Ad ve Semud kavimlerinin, İbrahim kavminin, Medyen halkının ve altüst olan şehirlerin haberi ulaşmadı mı? Rasulleri onlara apaçık mucizeler getirmişti. Allah onlara zulmedecek değildi, fakat onlar kendi kendilerine zulmetmekte idiler.”

(Tevbe: 70)

5 - Musa(a.s) daveti ve fravunun ona karşı olan tutumu:

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Firavun şöyle dedi: “Bırakın beni, Musa’yı öldüreyim. O, Rabbine dua etsin dursun. Şüphesiz ki ben, dininizi değiştirmesinden ve yeryüzünde fesad çıkarmasından korkuyorum.”

(Mü’min: 26)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Firavun ailesinin ve onlardan öncekilerin gidiş tarzı gibi. Onlar, Rablerinin ayetlerini yalanladılar; biz de günahları dolayısıyla onları yıkıma uğrattık. Firavun ordusunu suda boğduk. Onların tümü zulmeden kimselerdi.”

(Enfal: 54)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Bunun üzerine, ayrı ayrı mucizeler olarak üzerlerine tufan, çekirge, buğday güvesi, kurbağa ve kan musallat kıldık. Yine büyüklük tasladılar ve suçluguñahkar bir kavim oldular.”

(A’raf: 133)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“...Şüphesiz O’nun yakalaması, pek elem vericidir, pek çetindir!”

(Hud: 102)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Helak ettiğimiz bir belde için artık (yeniden mamur olmak) imkansızdır. Çünkü onlar, geri döneme-yeceklerdir.”

(Enbiya: 95)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Biz refahından şırmış nice memleketleri helak etmişizdir. İşte, onların kendilerinden sonra pek az iskan görmüş harabeleri! Biz onların (hepsinin) varisi olduk.”

(Kasas: 58)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“...Biz halkı zalim kimseler olan şehirlerden başkasını helak edici değiliz.”

(Kasas: 59)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Nitekim birçok memleket vardı ki, o memleket (halkı), zulmetmekte iken, biz onları helak ettik. Şimdi o ülkelerde duvarlar, (çökmüş olan) tavanların üzerine yıkılmıştır. Nice kullanılmaz hale gelmiş kuyular ve (ıssız kalmış) ihtişamlı saraylar vardır.”

(Hacc, 45)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“And olsun ki, civarınızdaki memleketlerden nicelerini helak ettik. Belki doğru yola dönerler diye ayetleri (böyle) tekrar tekrar açıklıyoruz!”

(Ahkaf: 27)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Doğrusu bunu (Nuh’un gemisini ve tufan alametlerini) bir ayet olarak bıraktık! Hiç ibret alan yok mu?”

(Kamer: 15)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlardan önce, kendilerinden kuvvetçe pek üstün

nice nesiller helak ettik. Onlar beldelerde sığınaklar edindiler, kaçacak delik aradılar; hiç (ölümden) kurtuluş var mı? Bu hususta, kalbi olan veya hazır bulunup kulak veren kimselere öğütler ve ibretler vardır.”
(Kaf: 36-37)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Hiç yeryüzünde dolaşmadılar mı? Zîra dolaşsalar, elbette düşünecek kalbleri ve işitecek kulakları olurdu. Ama gerçek şu ki, gözler kör olmaz; lakin göğüslerdeki kalbler kör olur!”

(Hacc: 46)

“(Müşrikler) kendilerinden önce kaç nesli yok ettiğimizi ve bu yok olup gidenlerin bir daha onlara dönüp gelemeyeceklerini görmüyorlar mı?”

(Yasin: 31)

TEVHİD SÖZÜNÜN SON RASUL MUHAMMED (A.S)’E ULAŞMASI

İsa (a.s)’dan sonra Muhammed (a.s) rasul olarak gönderilinceye kadar geçen sürede insanlar rasulsüz geçen uzunca bir fetret dönemi yaşadılar. İşte bu fetret döneminde tevhid sözünün ihtiva ettiği tevhid akidesi iyice unutuldu. Allah subhanehu ve tealanın önceki göndermiş olduğu semavi kitaplar tamamiyle tahrife uğradı. İnsanlar koyu bir cehalet ve atalar dinine veya din adamları ya da bilginlerin dinine veyahutta kralların, önderlerin, reislerin veya salih gördükleri kimselerin dinlerine tabi oldular. Çünkü bu kimseler kendileri için ne kural koymuşlarsa, ne kanun

belirlemişlerse, neye helal neye haram demişlerse işte bu ortaya konulanlar adeta uygulayageldikleri bir din olmuştur. Öyle ki bunların Allah subhanehu ve tealanın razı olduğu din olup olmadığının hiçbir araştırmasını ve sorgulamasını yapmamışlardır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlara “Allah’ın indirdiğine uyun” denildiğinde: “Hayır. Biz babalarımızı üzerinde bulduğumuz yola uyarız” derler. Ya şeytan onları alevli ateşin azabına çağırıyor idiye?”

(Lokman: 21)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Senden önce de hangi memlekete uyarıcı göndermişsek mutlaka oranın ileri gelenleri: “Biz babalarımızı bir din üzerinde bulduk, biz de onların işlerine uyarız” dediler. Ben size babalarınızın üzerinde bulunduğundan daha doğrusunu getirmişsem” deyince, dediler ki: “Doğrusu biz sizin gönderilmiş olduğunuz şeyi inkar ediyoruz.”

(Zuhruf: 23-24)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlara: “Allah’ın indirdiğine uyun” denildiği zaman onlar: “Hayır. Biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız” dediler. Ya ataları bir şey anlamamış, doğruyu da bulamamış idiyseleler.”

(Bakara: 170)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlar Allah’ı bırakıp din adamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih’i rabler edindiler. Halbuki tek olan Allah’a kulluk etmekten başka bir şeyle emrolunmamışlardı. Ondan başka ibadete

layık hiçbir ilah yoktur. O, onların koştukları ortaklardan münezzehtir.”

(Tevbe: 31)

Allah subhanehu ve teala son rasul olarak Muhammed (a.s)’i göndererek insanların rasulsüz geçen dönemlerinde tevhid sözünün gerçek hakikatini unutmaları sonucu onlara bu sözün gerçeğini kıyamete kadar geçerli olmak üzere bir kez daha açıkça ortaya koydu.

Böylece son olan bu rasulüne yine kıyamete kadar geçerli olacak son şeriatı de bildirdi. Ve ona vediği dini ve de şeriatı eksiksiz bir şekilde kemale erdirdi.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Bugün sizin dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak islam’dan razı oldum.”

(Maide: 3)

Her yönüyle kemale ermiş bu din, rasulün vefatıyla hiçbir şeye ihtiyaç duymayacak şekilde sabitlenmiştir. Dolayısıyla ona ne ekleme yapılabilir ne de ondan bir şey eksiltilebilir. Tüm mükelleflerin kıyamete kadar bu şeriate aynen Rabden geldiği şekliyle tabi olup uymaları farzdır.

HAYAT SİSTEMİNİN TEMELİ

Allah subhanehu ve tealanın kıyamete kadar geçerli kıldığı tek din ve şeriat islam dini ve şeriatidir. Ve bu din ve şeriat ancak vahye dayalı bir din ve şeriatir. Beşer aklının ürünlerinden, uydurma kanunlarından, kurallarından ve insanları sevk ve idare edecek her türlü

yaptırımlarından uzaktır. İşte bu vahyin iki kaynağı vardır.

Bunlar: Allahu tealanın kitabı Kur'an'ı kerim ve Muhammed (a.s)'in sahih sünnetidir.

Rasuller vasıtasıyla gelen tevhid dini ve bu dinin temelini oluşturan tevhid sözünün hakikati ancak bu iki kaynakla doğru olarak anlaşılır ve de anlatılabilir, yaşanır ve de yaşatılabilir.

Allahu Teala şöyle buyuruyor:

“Rabbinizden size indirilene uyun. O’ndan başka dostlar edinerek onlara uymayın. Pek az öğüt dinliyorsunuz.” (A’raf: 3)

Yani; Allah’ın Rasulullah (s.a.s)’a indirdiği Kur’an ve sünnete uyun, demektir

Allahu Teala şöyle buyuruyor:

“İhtilafa düştüğünüz her meselede hüküm verecek olan Allah’tır.” (Şura: 10)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah ve Rasulü bir şeye hükmettiği zaman inanan erkek ve kadına artık işlerinde başka yolu seçme hakkı yoktur Allah’a ve Rasulüne başkaldıran şüphesiz apaçık bir şekilde sapmış olur”

(Ahzab: 36)

Şüphesiz ki Allah subhanehu ve tealanın kitabı ölümlere okunmak, merasimlerde teganniler yapmak, belli gün ve gecelerde sadece okumak için inmemiştir. Allahu tealanın kitabı ancak insanlar uyarılınsınlar diye indirilmiştir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Kendisiyle insanları uyarman, inananlara öğüt vermen için sana indirilen bir Kitap’tır. Artık bu hususta kalbinde şüphe olmasın.” (A’raf: 2)

Oysa insanların geneli Allah subhanehu ve tealanın kitabının içinde ne var ne yok bakmamakta, anlamı üzerinde düşünmemekte, sadece mezarlıklarda ölülere ya da hasta olanlara şifa olsun diye veya belirlenmiş özel gün ve gecelerde veyahut da sadece okumuş olmak için okumaktadırlar.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Rasul şöyle der: Ey Rabbim, Benim toplumum bu Kuran’ı hayatının dışında tuttu.”

(Furkan: 30)

İnsanların geneli şunu pek idrak edemiyorlar: Kur’an’ı kerim ölülerin değil, dirilerin kitabıdır. Belli gün ve gecelerin değil hayatın her alanının kitabıdır. Bedeni hastalıkların değil, hem ruhi hem de bedeni hastalıkların kitabıdır. Manası üzerinde düşünmeksizin ve anlamaksızın okumanın değil, hükümlerinin pratiğe geçirilmesi amacıyla okumanın kitabıdır. Çünkü Allah subhanehu ve tealanın kitabı bir hayat nizamı, inananlar için bir rehber ve anayasa kitabıdır. Bu sebeple Kur’an ancak hayatta olan ve kalpleri de diri olan insanları uyarmak için indirilmiştir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Diri olanı uyarsın..... diye indirilmiştir.”

(Yasin: 70)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Elif, Lam, Ra. Bu bir Kitap’tır ki, Rabbinin izniyle insanları karanlıklardan nura, O güçlü ve övgüye layık olanın yoluna çıkarman için sana indirdik.”

(İbrahim:1)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Biz Kitabı sana, herşeyin açıklayıcısı, Müslümanlara bir hidayet, bir rahmet ve bir müjde olarak indirdik.”

(Nahl: 89)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“... Biz Kitap’ta hiçbir şeyi noksan bırakmadık, sonra onlar Rablerine toplanacaklardır.”

(Enam: 38)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Andolsun, biz onlara bir Kitap getirdik; iman edecek bir topluluğa bir hidayet ve bir rahmet olmak üzere bir bilgiye dayanarak onu çeşitli biçimlerde açıkladık.”

(A’raf: 52)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Şu halde, sana vahyedilene sınırlı tutun; çünkü sen dosdoğru bir yol üzerindesin. Ve şüphesiz o (Kur’an), senin ve kavmin için gerçekten bir zikirdir. Siz (ondan) sorulacaksınız.”

(Zuhruf: 43-44)

Gönderilen bütün nebi ve rasuller gibi son rasul Muhammed (a.s) da Allah subhanehu ve tealanın insanlar için risaletle seçtiği bir elçisidir. Onun gönderiliş gayesi, diğer gönderilenler gibi insanları

korkutup uyarmaktır. Yoksa onun ve diğer gönderilenlerin gönderiliş gayesi bir postacı gibi mesaj bırakıp gitmek şeklinde değildir. Zira onların Rabden getirdikleri her emir ve yasak mükellef olanları bağlayıcıdır. Ve Alla subhanehu ve teala ancak kendilerine itaat edilsinler diye onları göndermiştir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Biz her rasulü Allah’ın izniyle ancak kendisine itaat edilmesi için gönderdik” (Nisa: 64)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“De ki: Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah Gafur’dur, rahimdir. De ki: Allah’a ve rasule itaat edin. Eğer yüz çevirerseniz muhakkak ki Allah kafirleri sevmez.” (Ali İmran: 3132)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Rasul size ne verdiyse onu alın, neyi yasak ettiyse ondan da sakının. Allah’tan korkun, O’nun azabı çetindir.”

(Haşr: 7)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah ve Rasulü bir işe hüküm verdiği zaman, inanmış bir kadın ve erkeğe, o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim Allah ve Rasulüne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur.”

(Ahzab: 36)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“De ki: Allah’a itaat edin, rasule itaat edin. Eğer yüz çevirerseniz, şunu iyi bilin ki onun sorumluluğu kendisine yüklenen tebliğdir. Sizin sorumluluğunuz da size yüklenen görevi yerine getirmenizdir. Eğer ona itaat ederseniz, hak yolu bulmuş olursunuz. Rasule düşen **sadece apaçık bir tebliğdir.**” (Nur: 54)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler! Allah’a itaat edin. Rasule itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine de itaat edin. Eğer bir hususta ihtilafa düşerseniz Allaha ve Ahirete gerçekten inanıyorsanız onu Allah ve Rasulüne götürün. Bu hem hayırlı ve hem de netice bakımından daha hayırlıdır.” (Nisa: 59)

Bu ayetlerde Allah subhanehu ve tealanın rasulüne tabi olmak ve itaatte teslimiyetçi olmak suretiyle Allah subhanehu ve tealaya itaatin gerçek keyfiyyetini bulacağı haber verilmektedir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Namazı kılın, zekatı verin, Allah’a ve Rasulüne itaat edin.” (Mucadele: 13)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Namazı kılın, zekatı verin, rasule itaat ediniz ki merhamet göresiniz.” (Nur: 56)

Bu ayetlerde ise Rasule itaat namazın kılınması ve zekatın verilmesiyle birlikte zikredilmiştir. Bu ise Rasule itaatin namaz ve zekat emrinde olduğu gibi farz olduğunu göstermektedir. Çünkü namazı kılın veya

zekatı verin emri nasıl kati bir emir ve bu sebeple farz hükmünü gerektiriyorsa aynı şekilde rasule itaatin de farz olduğu hükmünü ortaya koyuyor.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“De ki: “Benim yolum budur; ben ve bana uyanlar bilerek insanları Allah’a çağırırız. Allah’ı noksan sıfatlardan tenzih ederim. Ben asla Allah’a eş koşanlardan değilim.” (Yusuf: 108)

Bu ayetten yine şunlar anlaşılmaktadır:

1 – Rasulün Allah subhanehu ve tealanın katından getirdiği herşey aynı zamanda kendisinin ve ona güzellikle tabi olanların benimsedikleri, kendisine uydukları ve o uğurda yaşayıp o uğurda öldükleri dosdoğru yoldur.

2 – Rasul ve ona güzellikle tabi olanlar insanları işte bu yola çağırırlar.

3 – Rasul ve ona güzellikle tabi olanlar bu dosdoğru yola bir basiret yani kesin delillerle bağlanmışlardır. İşte bu kesin deliller; vahye dayalı olan Kur’an ve sünnet naslarıdır. Ve insanları da bu kesin delillere dayanarak bu yola çağırırlar.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“O kimseler ki, yanlarındaki Tevrat’ta ve incil’de yazılı buldukları Ümmi nebi olan Rasule tabi olurlar. Onlara iyiliği emreder, onları kötülükten meneder. Onlara temiz ve güzel şeyleri helal, pis ve zararlı şeyleri haram kılar ve üzerindeki

ağırlıkları, sırtlarındaki bağları kaldırır. Ona iman edip ona saygı gösteren, yardım eden ve onunla birlikte indirilen Nur'a tabi olanlar var ya işte onlar kurtuluşa erenlerdir.”

(A'raf: 157)

Bu ayette de Rasulullah (s.a.s)'ın helal ve haram kıldığı şeylerden bahsedilmektedir. İşte bu ayet Rasulullah (s.a.s)'ın helal ve haram konusunda hüküm bildiren sünnetinin bağlayıcılığını göstermek-tedir.

Rasulullah (s.a.s)'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

“Biliniz ki! Bana kitabın benzeri gibi kitap verildi.”

(Ebu Davud)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İçlerinden kendilerine Allah'ın ayetlerini okuyan, (kötülüklerden, inkardan) kendilerini temizleyen, kendilerine kitap ve hikmeti öğreten bir peygamber göndermekle Allah, müminlere büyük bir lutufta bulunmuştur.”

(Ali İmran: 164)

Bu ayette hikmetin kitaptan ayrı zikredilmesi onun Kur'an'dan ayrı bir şey olduğunu göstermektedir ki o da Rasulullah (s.a.s)'ın sünnetidir.

Rasulullah (s.a.s)'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

“Kim bizim emrimize uymayan bir iş işlerse onun ameli geçersizdir “

(BuhariMüslimEbu Davud)

Rasulullah (s.a.s) Veda hutbesinde şöyle demiştir:

“Size iki şey bırakıyorum Onlara sarıldığınız müddetçe asla sapıtmazsınız Bunlar da Allah'ın kitabı (Kur'an) ve benim sünnetimdir “

(Buhari,Müslim, Malik)

Rasulullah (s.a.s) şöyle demiştir:

“Arzusu benim getirdiğime tabi olmadıkça hiç-biriniz iman etmiş olmaz “ (MüslimBeyhaki)

SÜNNETİN DİNDEKİ YERİ:

Bazı kimseler Allah subhanehu ve tealanın sadece Kur'an'ı vahyettiğini, sünnetin ise bir bağlayıcılığının olmadığını iddia ederler. Oysa Allah subhanehu ve tealanın bütün bildirdiği hükümlerin pratiği sadece Kur'an'dan anlaşılmamaktadır. İşte burada Rasulullah (s.a.s)'ın kavli, fiili ve takriri sünneti devreye girmektedir.

Bu konuda bazı örnekler verelim:

1 – Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Namazı kılın zekatı verin.” (Bakara: 43)

Bu emri ve manayı ifade eden başka ayetler de vardır. Allah subhanehu ve teala bu ayette namazın kılınmasını ve zekatın verilmesini emretmiş fakat namazın kaç vakit olduğunu, rekatlarını ve keyfiyyetini, zekatın nasıl ve hangi maldan ne miktarda verilmesi gerektiğini bildirmemiştir. İşte bu hükümleri Rasulullah (s.a.s)'ın sünnetinden almaktayız.

2 – Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Hırsızlık eden erkek ve kadının, yaptıklarına karşılık bir ceza ve Allah'tan başkalarına ibret olmak üzere ellerini kesin” (Maide:

Allah subhanehu ve teala hırsızlıkla ilgili hükmü

bildirmiş, fakat el kesme gerektiren hırsızlığın vasfını ve el kesmenin nasıl ve nereden olacağını bildirmemiştir. İşte bu meseledeki doğru hükmü Rasulullah (s.a.s) bizlere öğretmiştir.

3 – Allahu teala şöyle buyuruyor:

**“Zina eden kadın ve erkeğe, her birine yüz sopa
vurun”** (Nur: 2)

Allah subhanehu ve teala bu ayette zina eden kimseye uygulanması gereken haddi bildirmiş, ama bu haddin kim için geçerli olduğunu, nasıl uygulanacağını, kullanılacak sopanın nasıl olduğunu, vurma şiddetinin nasıl olduğunu ve bununla ilgili keyfiyyetin neler olduğunu bildirmemiştir. İşte bunu yine Rasulullah (s.a.s)’ın sünnetinden öğreniyoruz.

Bu konuda Kur’an’dan daha çok örnekler getirilebilir. Bu sebeple Kur’an’ı, ondan istifade etmek maksadıyla okuyan ve bu amaçla sünnete sarılan kimse Allah subhanehu ve tealanın izniyle doğru yola erişirilir.

ALLAH KATINDA TEK DİN

Allahu tealanın ilk nebi Adem (a.s) ile gönderdiği tek din İslam’dır. Ondan sonra gelen nebi ve rasuller silsilesi de ancak İslam’ı tebliğ etmiş, bir tek din olarak Allahu tealanın İslam’dan razı olduğunu bildirmişlerdir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Şüphesiz, Allah katında tek din, İslam’dır.”

(Ali İmran: 19)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Bugün sizin dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslam’ dan razı odum.”
(Maide: 3)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Her kim İslam’dan başka din kabul ederse o, ondan kabul edilmeyecektir. Ve o ahirette de husrana uğrayanlardan olacaktır.”

(Ali İmran: 85)

Rasulsüz geçen fetret dönemlerinde bu mesele unutulduğu gibi maalesef Allahu tealanın kitabı ve onun son rasulünün sünneti güneşin bulutsuz bir günde görüldüğü kadar açık olmalarına rağmen tevhid muhalifleri ve onların allame sıfatları verdikleri saptırıcılar tarafından İslam’ın tek din olduğu gerçeği unutturulmuş ve bununla birlikte İslami bir çok kavramların da hakikatleri gizlenmiş, üzerlerine adeta perde çekilerek oldukça cahil hale getirilen halklar koyu bir cehaletin içerisine sürüklenmişler ve böylelikle cehalet bataklığında boğulmaya, hapsolmaya yüz tutmuşlardır.

Oysa onları bu cehalet bataklığından kurtaracak kurtarıcı başlarının ucunda onları çağırmakta, onların ellerinden tutup çekmek istemekte, fakat onlar içine gömüldükleri bataklığı öylesine özümsemişler ki ellerini bile vermeye tenezzül etmemekte, böylece helaka doğru sürüklenmektedirler. Bu öyle bir helak oluş ki hem dünyada hem de ahirette sonu hüsrana bitecek bir helak oluştur.

Zira saptırıcı kimselerin ortaya koyduğu din anlayışı

ya da bu din anlayışına bağlı kavramların Allahu tealanın bildirdiği ve rasulunün öğrettiği doğrultuda gerçekleş-tirilmemesi kişiyi İslam üzere kılmaz. Ve sözler sadece iddia olarak kalır. Bu sebeple kendisinin İslam dinine sahip olduğunu söyleyen, bununla birlikte Allahu tealanın bildirdiği, razı olduğu, katında tek geçerli din saydığı şekliyle İslam'a sahiplenmeyen kimse asla bu dinde olamaz. Öyle ki o kimsenin dini ancak ona o şekilde bir din anlayışı ortaya koyanların dinidir. Onun iman ettiği ancak kendisine öğretilen yeni dinin kuralları, kaideleridir. Onun yaptığı ibadetler Allahu tealanın kendisinden istediği ibadetler değildir, her ne kadar bir takım şekil ve rükunları ya da şartları uygunluk sağlasa bile.

İşte bu vasıftaki kimseler böyle bir yeni dine sahip olmakla ne imanı bilirler, ne İslam'ı, ne ibadeti bilirler, ne kulluğu. Ne müslümanı bilirler ne inkarcıyı. Ne sahte ilahları tanırırlar, ne de Allahu tealaya denk kılınanları.

Onların Allah inançları sadece sözde kalır. Pratikte ise hristiyanların, yahudilerin, putperestlerin Allah inanç-larından öteye geçmez bu inançları.

Çünkü iddiayla İslam geçerli değildir. İddiayla müslüman olunmaz. İddiayla ibadetlerin Allahu teala katında hiçbir değeri yoktur. Hepsi boşa giden amellerdir ve sahibine hiçbir şey kazandırmayacaktır.

Sadece Allahu tealaya inandığını ifade etmek de sahibi için bir kazanç değildir. Çünkü Allahu tealaya iman O'na, kendisinin bildirdiği ve istediği şekliyle eksiksiz, katışıksız, halis olan bir imandır. Yoksa Allahu tealayı yaratıcı, rızık veren, öldüren, dirilten, bir

takım işleri yerine getiren olduğunu kabul etmek değildir, O'na gerçek iman. Bu sebeple imanın gerçek keyfiyeti; Allahu tealaya hiçbir şeyi denk ve ortak kılmadan her yönüyle tevhid etmek şeklinde bir imandır.

İSLAM'IN ASLI, TEVHİDDİR

Tevhid, İslam'ın özüdür, aslıdır, beynidir, temelidir. Zira tevhid, İslam'ın namaz, oruç, zekat, hac gibi rukunlarından önce gelir. Ve tevhid olmaksızın İslam'dan söz edilemez. Onsuz ibadetlerin değeri olmaz. Onsuz Allahu tealanın rahmeti umut edilemez. Onsuz cehennemden emniyette olunamaz. Onsuz cennet kazanılamaz. Bu sebeptir ki yaratılmışlardan mükellef tutulmuş insan ve cinlere bu kelime ve onun gereklerini yerine getirmek farz kılınmıştır.

İSLAM

İslam: Allahu tealanın birliğine teslim olmak, yalnız O'na itaat etmek ve şirk ve şirk ehlinde uzak olmaktır. İşte bu, tevhidin kendisidir.

Allahu tealanın birliğine teslim olmak; O'nu uluhiyyetinde, rububiyetinde ve isim sıfatlarında tek ilah, tek rab tanımakla söz konusu olur.

O'na itaat etmek; O'nun emirlerini nefse ağır gelse bile yerine getirmek, O'nun nehiylerinden yine nefse hoş gelse bile uzak durmak demektir.

Şirk ve şirk ehlinde uzak olmak ise; şirkin her

çeşidinin terkedilmesi gerektiği gibi, şirk götüren yolların da terkedilmesi, bununla birlikte şirk işleyenlerin de terkedilmesi, onların şirk amellerinden sakınılıp uzak durulması demektir.

İşte bütün bu söylenenler tevhidin ifade ettiği mananın özüdür.

TEVHİD:

Tevhid: kelime manası; vahhade, yuvahhidu'nun masdarı olup bir şeyi bir kılmak, birlemek manasına gelir.

İstilahta ise: Allahu tealayı uluhiyyetinde, rububiyyetinde, isim ve sıfatında hiçbir tevil, teşbih ve tatiil yapmaksızın birlemektir.

Daha açık bir ifadeyle Allahu tealaya hiçbir isim ve sıfatında, hak ve yetkisinde denkler kılmaksızın O'nu birlemektir.

Allahu tealayı rububiyyette birlemek demek; O' nun yaratan, yöneten, rızık veren, öldürüp diriltten, her şeyi idaresi altında bulunduran olduğuna iman etmektir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah her şeyin yaratıcısıdır...” (Zümer: 62)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“...Allah'tan başka size gökten ve yerden rızık verecek bir yaratıcı var mı? O'ndan başka ilah yoktur...” (Fâtır: 3)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Mutlak hükümrânlık elinde olan Allah, yüceler yücesidir ve O her şeye kadirdir.” (Mülk: 1)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Bilesiniz ki, yaratmak da emretmek de O’na mahsustur. Alemlerin Rabbi Allah ne yücedir!” (Araf, 54)

Allahu teelayı uluhiyyetinde birlemek demek; ibadetleri sadece Allahu tealaya has kılmak demektir. Bu ise ibadetlerde Allahu teadan başkasını ya da Allahu teala ile birlikte bir başkasını O’na denkler, ortaklar edinmemek demektir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah’a ibadet edin ve O’na hiçbir şeyi ortak koşmayın.” (Nisa: 36)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize kulluk ediniz ki O’na karşı gelmekten sakınmış olabilesiniz. O, yeryüzünü size bir döşek, göğü de bir bina kıldı. Gökten su indirip size rızık olmak üzere ürünler çıkardı. Öyleyse artık bile bile Allah’a denkler kılmayın.” (Bakara: 21-22)

Allahu teelayı isim ve sıfatlarında birlemek demek; Allahu tealanın kitabında, rasulünün de sünnetinde var olan isim ve sıfatlarıyla Allahu teelayı hiçbir tevile, teşbihe ve tatile mahal bırakmadan birlemek demektir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“En güzel isimler Allah’ındır. O’na o isimlerle dua edin. O’nun isimleri konusunda eğriliğe sapanları bırakın. Onlar yaptıklarının cezasını göreceklerdir.”

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah; O’ndan başka ilah yoktur. En güzel isimler O’nundur.”

(Taha: 8)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“O Allah ki, O’ndan başka ibadete layık ilah yoktur. Melik’tir. Kuddus’tur; Selam’dır; Mü’mindir; Müheymin’dır; Aziz’dır; Cebbar’dır; Mutekebbir’dır. Allah, (müşriklerin) şirk koşmakta olduklarından çok yücedir.”

(Haşr: 23)

Allah subhanehu ve tealanın “Rahman, Rahim, Halık, Rezzak, Hakim, Rabb, Mübdi, Aziz, Gaffar, Tevvab, Hak” gibi daha birçok mübarek isimleri ve büyük sıfatları vardır. Özellikle Vücut (Varlık) sıfatı vardır. Buna sıfatı nefsiyye veya sıfatı vücudiyye ismi de verilir. Bu sıfatına bağlı olarak sıfatı selbiyye sıfatı vardır ki bu sıfatı; kıdem, beka, vahdaniyyet, Muhalefetun lil havadis (hiçbir varlığa benzememesi), kıyam bi zatihi olmak üzere beştir.

Ayrıca subuti sıfatları vardır ki; bunlar da hayat, ilim, semi’, basar, irade, kudret, kalam, tekvin sıfatları olmak üzere sekizdir.

Yine ‘el, yüz, istiva’ vs gibi haberi sıfatları vardır ki bunların keyfiyyeti Allahu tealaya aittir. Bu sebeple bu gibi sıfatları hakkında tevile gidilmez.

Bu sıfatların hepsine birden “Kemal Sıfatları” denir.

İşte Allah subhanehu ve teala böyle kemal sıfatlarıyla vasıflanmıştır. Ve işte bu kemal sıfatlarını tam idrak ederek, bu şekilde tam bir imanı sağlayarak doğru bir şekilde tevhid edilebilir.

TEVHİD KELİMESİ VE İHTİVA ETTİĞİ MANA

Tevhid kelimesi bütün nebi ve rasullerin ortak daveti olan ‘La ilahe illallah’ sözüdür.

Bu söz sıradan bir söz olmayıp bir kabulün bir reddin ifadesi olan bir sözdür.

O halde bu sözün manası nedir?

Bu meselenin net anlaşılması için öncelikle sözün kendileriyle bütünleştiği kelimeleri tek tek inceleyelim ve sonra da bu sözün bizlere verdiği mesajın ne ifade ettiğini açıklayalım.

La: ‘Yoktur, hayır, olmaz...’

İlahe: İbadet edilen, ibadeti hakeden varlık.

İlla: ‘Ancak, hariç, sadece, başka.’

Allah: Allah.

Bütün bu kelimeleri birleştirirsek öz olarak La ilahe illallah sözü: Allahu tealedan başka ibadete layık ilah yoktur anlamına gelir.

Fakat bu sözü bu kısa manasıyla anlamaya çalışırsak yine de sözün verdiği mesaj tam anlaşılabilir. Bu sebeple burada açıklanması gereken kavramlar vardır. Bunları şöylece sıralayalım.

LA

La: Bu harf arap dilinde harfun nefiy (yani olumsuzluk ve red) bildiren bir harftir. İşte bu harfin bu sözün başında olması peşinden gelen kelimenin ifade ettiği manayı nefyetmekte, daha açık bir ifadeyle daha sonradan gelecek istisna harfinden önceki kelimenin istisna edilen dışında kabul görmeyeceğini, reddedileceğini ifade etmektedir.

İLAHE

İlahe: İlah kelimesi de arapça olup şu manayı ifade eder: Sevgide, korkuda, umutta, tevekkülde, yönelmede, itaatte, hükümde, teşride, istemede, sığınmada, yardıma çağırmada, teslimiyette ve bunlar gibi ibadet kavramı içerisine giren meselelerde kendisine bağlanan, kendisine boyun eğilen, acziyet gösterilendir. Daha açık bir ifadeyle ibadetin kendisine yapıldığı varlık demektir.

Öyleyse bu kelimenin daha net anlaşılabilmesi için ibadet kelimesininin de net olarak açıklanması gerekmektedir.

İBADET:

İbadet: Abede fiilinin mastarı olup, boyun eğmek, itaat etmek, tapmak, tevazu göstermek, bağlanmak,

kulluk etmek, küçüklüğünü kabul etmek demektir.

Şeri manada ise: Allahu tealanın sevdiği, razı olduğu, kabul ettiği, emrettiği, gizli açık ameller ve sözlerdir.

İbadetin gerek kelime manası ve gerekse şer'i manasına göre; hayatı bütünüyle kapsayan her şeyin ibadet olduğu anlaşılmaktadır. Zira Allahu tealayı razı eden, kendisiyle Allahu tealaya yaklaşılan, O'nun tarafından emredilen ve ancak O'nun istediği şekilde yerine getirildiğinde kabul gören her söz, her amel ve inanç ibadet hükmünü alır.

Bu sebeple ibadeti belirli şekillerden ibaret kalıplara sokmak yanlıştır. Zamanımızdaki küfür düzenlerinin saptırcılarının ve onlara uyarak sapanların yaptıkları gibi... Çünkü zamanımızda İslam'ı ortadan tam manasıyla kaldıramayan kimseler ve onların hizmetlileri olan saptırcılar, ki bunlar din adamı kisvesine bürünmüş belamlardır, İslami kavramlara kendilerine zarar vermeyecek manalar yüklemişler ve böylece insanların İslam'ı anlamalarını ve gerçek manada yaşamalarını engellemişlerdir. İşte o kavramlardan birisi de ibadet kelimesidir. Öyle ki insanlar ibadet dendiğinde, sadece İslam'ın beş şartından dördü olan namaz, zekat, oruç, hac gibi amellerle bu kelimeyi sınırlandırıyor olmuşlardır. Fakat bunlar gibi daha başka ibadetlerin de var olduğunu, daha açıkçası hayatı kapsayan herşeyin ibadet olduğunu ve bu ibadetlerin hepsinin sadece ve sadece Allahu tealaya yapılması gerektiğini bilmiyorlar. Böylece belirli kalıplara soktukları bir takım amelleri yaparak Allahu tealaya ibadet ettiklerini sanmakta, fakat

bununla birlikte Allahu tealadan başkalarını haberdar olmadıkları diğer ibadetler konusunda Allahu tealaya denkler, ortaklar kılmaktadırlar. Oysa böyle yapmaları kendilerine ahirette hiçbir kazanç sağlamayacaktır ve dünyada yaptıkları ameller de boşa gidecektir... Ta ki tam manasıyla ibadetleri Allahu tealaya has kılıp O'na teslim oluncaya kadar....

Bazı ibadet türleri şunlardır; iman, islam, ihsan, dua, korkmak, umut etmek, tevekkül etmek, ummak, gönülden saygı duymak, yönelmek, yardım istemek, sığınmak, yardımına çağırarak, kurban kesmek, adak adamak, ilah olarak yalnızca Allahu tealayı tanımak, Allahu tealanın hükmüne teslimiyet göstermek, Allahu teala için sevip Allahu teala için buğzetmek, namaz kılmak, zekat vermek, oruç tutmak, hacca gitmek, tavaf etmek, tevbeistiğfar etmek vs. dir.

İBADETİN RUKUNLARI

Her amelin rukunları olduğu gibi ibadetin de rukunları vardır. İbadetin rukunları ise üç tanedir:

Birinci Rukun: Nusuk: “Nüsuk” kelimesi lügatte; ibadet, taat ve Allahu tealaya yaklaşmak için yapılan ameller, manasına gelir. “Nasuk adam” denildiğinde “ibadetkardır” manası kastedilir. “Tenesseke” lafzı ise; ibadete çekilmiştir, manasına gelir.

Şer’i manası; sadece Allahu tealanın halis hakkı olan, kendisine yaklaşmak için yapılan ve Allahu tealanın başlangıçta da, sonda da müstakil olarak veya

kendine bağılı olarak ortak kabul etmediğı ibadetlerdir.

Bu tarife göre nüsuk, diğere ibadetlerden daha çok ibadet ismini almış ve bu sebeble onun için “ibadet şiarları” denilmiştir. Nüsuk ikiye ayrılır:

1) Zahiri İbadetler (Uzuvlarla yapılan fiiller): Oruç, namaz, hac, rüku, secde, tavaf, itikaf, kurban, adak adamak, yardıma çağırarak, sadece Allahu tealanın yapabildiğı (rızkı verme, zararı defetme gibi) konularda Allahu tealaya sığınmak, dua, zikir ve bunlar gibi ibadetlerdir.

2) Kalbi (batini) İbadetler: Sevgi, korku, ümit, korkmak, tevekkül etmek gibi ibadetler.... Zikredilen bu ibadetler sadece Allahu tealaya yapıldığında işte o zaman ibadet rükunlarından olan nüsuk tevhide sağlanmış ve Allahu teala birleşmiş olur.

Bu ibadetlerden herhangi birisi şayet Allahu tealdan başkasına veya Allahu teala ile beraber bir başkasına yapılırsa Allahu tealanın affetmediğı büyük şirk koşulmuş olur.

Allahu tealdan başkasına dua etmek, kurban kesmek, adak adamak, sadece Allahu tealanın yapabildiğı meselelerde Allahu tealdan başkasından yardım istemek gibi...

İkinci Rükun: Teşri; anayasa, kanun manasına gelir. Kanun koyucuya ise, şari denilir. Şari olan ise; Allah subhanehu ve tealadır. ‘

Şer’i manası ise; Allahu teala tarafından rasuller

aracılığıyla bildirilen helal ve haram, doğru ve yanlış, hak ve batıl, zulüm ve adalet, iyilik ve kötülük gibi meselelerle ilgili hükümleri bildiren ilahi emir ve yasakların tümüdür.

Bu sebeple helal, yani; serbest sadece Allahu tealanın serbest dediğidir. Yine haram, yani; yasak sadece Allahu tealanın yasak kıldığıdır. Aynı şekilde doğru ve yanlış sadece Allahu tealanın doğru ve yanlış dediğidir. Hak ve batıl, sadece Allahu tealanın hak ve batıl dediğidir. Zulüm ve adalet sadece Allahu tealanın zulüm ve adalet olarak isimlendirdiğidir. İyilik ve kötülük sadece Allahu tealanın iyi ve kötü dediğidir.

O halde Allahu tealadan başka hiç kimsenin helal ve haram koyma, doğru ve yanlış belirleme, hak ve batıl tespiti yapma, zulüm ve adalet, iyilik ve kötülük tayin etme gibi bir yetkisi yoktur. Çünkü Allahu teala, bütün bunları kitabı olan Kur'an'da ve son Rasulü olan Muhammed (a.s)'ın sahih sünnetinde tüm mükellef kullarına haber vermiş ve bildirmiştir. Yani teşri kıldığı tüm hükümleri, bir anayasa kıldığı kitabı Kur'an'da ve Rasulünün sahih sünnetinde açıklamıştır. O halde; hangi çağ ve mekanda yaşıyorsa yaşansın uyulması gereken, tabi olunması gereken tek anayasa; Kur'an ve sahih sünnettir. Ve Allahu teala tüm insanları bu anayasaya uymaya davet ediyor.

Zira O, alemlerin Rabbi, tek ilahı ve yüce isim ve sıfatların sahibi olduğu için yine insanlar arasında teşri koyucu, yani kanun koyucu, anayasa tayin edici ve böylece kulları arasındaki ihtilafı çözüme kavuşturucu olandır. Çünkü kullarını yaratan Rab, onların hayatlarını

düzenleyeceği kuralları koymuş ve böylece onlar için, kendilerini mutlu edecek bir nizam belirlemiştir. Ve gerçek Şari, yani; kanun koyucu, Anayasa belirleyici sadece O'dur. Bu sebeple gönderdiği tüm rasullere bir şariat vermiş ve onların toplumlarına uymaları gereken bir teşri, yani anayasa yapmıştır.

Böylece son Rasul Muhammed (a.s)'e de bir şariat vermiş ve onun davetine muhatap olan herkese; gerek sosyal, gerek ekonomik, gerek siyasi, gerek toplumlar arası meselelerde uyacakları bir teşri, kanun ve anayasa belirlemiştir. Bu alanların her birinde İslam şariatının bildirdiği şekilde hareket etmek, Allahu tealaya ibadet etmenin bir gereğidir.

Örneğin; zina, riba, bir mümini öldürmek, yetimlerin mallarını yemek, haksızca başkalarının mallarına el koymak, eşcinsellik, alış verişte tartıyı eksik tutmak gibi haram olan meselelerin işlenmemesi, helal kılınan amellerin yapılıyor olması, bir takım amellerin zulüm, bir takım amellerin adalet olarak bilinmesi ve ona göre hayatın şekillendirilmesi, bir takım amellere iyi, bir takım amellere kötü, bir takım amellere doğru, bir takım amellere yanlış, bir takım amellere hak, bir takımına batıl denilmesi ve bütün bunları bildiren hükümlerin açıklanması Allahu tealanın anayasa kıldığı Kur'an ve sünnete göredir. İşte bu şekilde yapılırsa teşri konusunda Allahu tealaya gereği şekliyle ibadet edilmiş olunur.

Fakat bu gibi haklar Allahu tealadan başkasına veya Allahu teala ile birlikte bir başkasına tanınır ve böylece O'na denkler kılınırsa, işte o zaman teşri konusunda

Allahu tealaya ibadet edilmemiş, yani; Allahu teala bu konuda birlenmemiş olunur.

Maalesef insanların çoğunun zamanımızda bu konudaki yanlışları çok büyüktür. Zira Allahu tealadan başka kanun koyucular, anayasa belirleyiciler kendilerine tayin etmekte, böylece Allahu tealanın hükümlerini, teşrisini, anayasasını hiçe saymaktadırlar. İşte böyle yapmak Allahu tealaya imana zıttır. Ve insanlar ne kadar başka amelleri ve ibadetleri Allahu teala için yapıyor olsalar bile Allahu teala onlardan bu yaptıklarını asla kabul etmeyecektir ve o kimseler bu hal üzere ölmeleri halinde ahirette de kaybedenlerden olacaklardır.

Üçüncü Rükun: Velayet; kelime manası; Sevmek, dost olmak ve yakın olmaktır. Adavetin tersidir. Adavet ise; düşman olmak, sevmemek ve uzaklaşmak demektir.

Bu sebeple gerçek sevilmesi, dost olunması ve kendisine yakın olunması gereken sadece Allahu tealadır. Zira Allahu tealadan başka ne bir dost, ne de bir yardımcı vardır. Her konuda itaat edilmeyi, tabi olunmayı, boyun eğilmeyi, sevilmeyi, dostluk gösterilmeyi, yakınlaşmayı hak eden sadece O'dur. O'ndan başkalarına gösterilen dostluk, sevgi, yaklaşma yine O'nun emretmesi ve istemesi sebebiyledir. Ve yine bu konuda O'na itaat etmek gerçek velayeti O'na göstermektir.

Eğer ki bu manada sadece Allahu teala sevilmez, sadece O dost edinilmez, O'na yakınlaşılmaz ve böylece O'nun dost edinilmesini yasakladığı kimselere bu gibi haller ortaya konursa bu durumda O'na karşı adavet, yani düşman olmak, O'nu sevmemek ve O'ndan

uzaklaşmak söz konusu olur.

Maalesef zamanımızda insanların yanılığa düşükleri meselelerden bir diğeri de budur. Çünkü insanlar Allahu tealaya nasıl velayet gösterilmesi gerektiğini gerçek manada bilmemekte, böylece Allahu tealayı nasıl seveceklerini ya da kimi Allahu teala için seveceklerini kime Allahu teala için buğzedeceklerini bilememekte, dolayısıyla insanlara sahip oldukları sıfatlara göre hüküm verememektedirler.

Şer'i manada ise; Hem zahiren hem de batinen sevmek, dost olmak, yakınlaşmak, itaat etmek demektir.

Allahu tealaya bu manada velayeti ancak mü'min olan kimseler gösterirler. Çünkü mü'minlerin velisi, yani dostu Allahu teadır. Ve mü'minler sadece Allahu tealayı severler, O'nu dost edinirler, O'na yakınlaşırlar, yalnızca O'na itaat ederler ve böylece O'na ibadet ederler. Her kim böyle yapmaz ve Allahu teadan başkasına veya Allahu teala ile birlikte bir başkasına bu gibi halleri ortaya korsa, işte o kimsenin velisi Allahu teala değildir. Çünkü o kimse, Allahu tealayı veli edinmemiştir. Her kim böyle yaparsa ancak ve ancak şeytanları ve tagutları dostlar edinmiştir.

Dolayısıyla Allahu tealaya velayet göstermek; yalnızca O'nu ve O'nun dost edinilmesini emrettiği ve istediği kimseleri dost edinmekle, O'nun dost edinilmesini istemediği kimseleri ise reddetmek ve onları yakın dostlar edinmemekle gerçekleşir. İşte bu şekilde yapılarak Allahu teala bu konuda da ibadette birlenmiş olur. Böyle yapılmaz ve bu konuda Allahu tealaya denkler kılınırsa Allahu teala birlenmiş olunmaz.

BİR MESELEYE İBADET HÜKMÜNÜN VERİLMESİ:

Kur'an ve sünnette zikri geçen bir meselenin ibadet olup olmadığı hükmü şu şartlara göre verilebilir:

a) Allahu tealanın o ameli, sözü ve inancı sevdiği bildiriliyorsa...

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“De ki: “Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın.” Allah Gafur’dur, Rahim’dir. “Allah’a ve Rasulüne itaat edin” de. Şayet yüzçevirirlerse şüphesiz ki Allah kafirleri sevmez.” (Ali İmran: 31-32)

b) Allahu tealanın o amel, söz ve inançtan razı olduğu bildiriliyorsa,

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Rabbiniz: “Bana dua ediniz ki size karşılığını vereyim. Bana ibadet etmeyi büyüklüklerine yediremeyen kimseler aşağılanmış olarak cehenneme gireceklerdir” buyurdu.” (Mü’min (Gafir): 60)

c) Allahu tealanın o amel, söz ve inancı emrettiği bildiriliyorsa...

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Eğer inanmışsanız onlardan korkmayın benden korkun.” (Ali İmran: 175)

“Onlardan korkmayın benden korkun.”

(Maide: 3)

d) Allahu tealanın o amel, söz ve inancın yapılması halinde kabul ettiği bildiriliyorsa...

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Rabbinizi yardıma çağırıyordunuz. O: “Ben, size birbiri peşinden bin meleklerle yardım ederim” diye cevap vermişti.”

(Enfal: 9)

e) Allahu tealanın o amel, söz ve inancı yapılması karşılığında mükafat vereceği bildiriliyorsa...

Örnek: Mü'min (Gafır): 60'da bildirildiği gibi.

f) Allahu tealanın o amel, söz ve inancın terk edilmesi halinde ceza vereceği bildiriliyorsa...

Örnek: Mü'min (Gafır): 60'da bildirildiği gibi.

g) Allahu tealaya itaat, boyun eğme ve küçüklenmeyi ifade ediyorsa...

Örnek: Mü'min (Gafır): 60'da bildirildiği gibi.

h) Allahu tealanın, o amel, söz ve inancın sadece kendisine yapılmasını istediği bildiriliyorsa.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Sadece benden rahbet edin.”

(Bakara: 40)

ı) Allahu tealanın, o amel, söz ve inancı yapanları övdüğü bildiriliyorsa...

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlar adadıkları şeyleri yerine getirirler, fenalığı yaygın olan bir günden de korkarlar.”

(İnsan: 7)

i) O amel, söz ve inancın ibadet olduğu açıkca bildiriliyorsa.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Hüküm vermek yalnız Allah’a aittir. Kendisinden başkasına değil, sadece O’na ibadet etmenizi emretti. Dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.”

(Yusuf: 40)

j) O amel, söz ve inancın sadece Allahu tealaya yapılması gerektiği bildiriliyorsa.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Yalnız sana ibadet eder ve yalnız senden yardım dileriz.”

(Fatiha: 4)

İBADETİN KABUL ŞARTLARI:

Allahu tealanın ibadetleri kabul etmesinin üç şartı vardır. Bu şartlar:

a) Allahu teelayı gerçek manada tevhid etmek.

b) İbadetlerin sadece Allahu tealanın rızası için yapılması.

c) İbadetlerin Allahu tealanın istediği, yani

Rasulullah (s.a.s)'ın şeriatine uygun şekilde yapılması.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Rabbine kavuşmayı uman kimse salih amel işlesin ve Rabbine ibadette hiçbir şeyi ortak koşmasın.”
(Kehf: 110)

Bu sebeple Allahu teala gerçek manada tevhid edilmedikçe kişi yaptığı ibadeti Allahu tealanın rızası için ya da Allahu tealanın istediği şekilde yapsa bile Allahu teala ondan o ibadeti kabul etmez.

Örneğin; namaz ibadetini Allahu tealanın rızası için kılan, bu hususta ihlas gösteren ve namazı da Rasulullah (s.a.s)'ın şeriatine göre yerine getiren kimse tevhidi gerçek manada sağlamadıkça Allahu teala ondan kıldığı namazını kabul etmez. Aynı şekilde zekatını veren, haccını yapan, orucunu tutan, kurbanını kesen ve bunlar gibi ibadetleri yerine getiren kimselerin de yaptıkları ibadetler Allahu teala tarafından kabul edilmez.

Yine tevhid gerçek manada sağlanmış olsa bile Allahu tealanın rızası için, fakat Allahu tealanın istediği şekilde yapılmayan ibadetleri de Allahu teala kabul etmez.

Örneğin; bir kimse tevhidi gerçek manada sağlasa bile Allahu teala için namaz kılsa, fakat namaz için gerekli olan abdest şartını yerine getirmese bu kimsenin kıldığı namaz Allahu teala tarafından kabul olunmaz.

Veya Allahu teala için kurban kesse, fakat kesilecek kurbanı Allahu tealanın ve rasulünün bildirdiği

hayvanlardan seçmezse, örneğin domuzu, tavuğu, kuşu kurban etmesi gibi, bu şekilde kesilen kurban Allahu teala tarafından kabul edilmez.

Yine Allahu tealanın istediği şekilde, fakat Allahu tealanın rızası için yapılmayan ibadetleri de Allahu teala kabul etmez.

Örneğin; bir kimse oruç fiilini Allahu tealanın istediği şekilde yerine getirirse fakat bunu yerine getirirken Allahu tealanın rızasını gözetmese, bilakis zayıflamak, rejim yapmak amacıyla orucunu tamamlasa bu kimsenin tutmuş olduğu orucu Allahu teala kabul etmez.

Zira yukarda belirtilen üç şart aynı anda tahakkuk etmedikçe Allahu teala yapılan hiçbir ibadeti kabul etmez.

İBADETLER KONUSUNDA İNSANLARIN SINIFLANDIRILMASI:

İbadetler konusunda insanların sınıflandırılması şöyledir:

a) Allahu tealaya hiç ibadet etmeyenler. Bunlar hiçbir semavi dini kabul etmeyen, Allahu tealanın varlığını inkar eden kimselerdir. Tabiata, güneşe, aya, yıldızlara, zamana, ateşe, ineğe vb gibi varlıklara tapan kimseler gibi...

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Gece ile gündüz, güneş ile ay Allah’ın varlığının belgelerindendir. Güneşe ve aya secde etmeyin. Eğer yalnız Allah’a ibadet etmek istiyorsanız yalnız bunları yaratana secde edin.”

(Fussilet: 37)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Dediler ki: “Hayat ancak bu dünyada yaşadığımızdır. Ölürüz, yaşarız. Bizi ancak zaman helak eder. Bu konuda onların hiçbir bilgisi de yoktur. Onlar sadece zannediyorlar.”

(Casiye: 34)

b) Allahu tealaya zahiren ibadet etmekle birlikte kalben O’na ibadeti sevmeyenler. Bunlar Allahu tealaya iman ettiklerini zahiren kabul ettikleri halde, kalplerinde imanı gerçekleştirmeyen kimselerdir. Münafıklar gibi....

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Münafık erkekler ve münafık kadınlar, bazıları bazısındanandır; kötülüğü emrederler, iyilikten alıkoyarlar, ellerini sımsıkı tutarlar. Onlar Allah’ı unuttular, O da onları unuttu. Şüphesiz, münafıklar fıska sapanlardır.”

(Tevbe: 67)

c) Allahu tealaya tam manasıyla ibadet edenler. Bunlar Allahu tealaya ve Allahu tealanın katından gelenlere tam manasıyla iman eden ve ibadetleri Allahu tealanın istediği şekilde ve O’nun rızası için yapanlardır. İşte gerçek mü’minler bunlardır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Mü’minler o kimselerdir ki, (yanlarında) Allah

anıldığı zaman, yürekleri ürperir; kendilerine O'nun ayetleri okunduğu zaman da imanları artar ve yalnız Rablerine tevekkül ederler. Onlar, namazı dosdoğru kılarlar ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden infak ederler. İşte gerçek mü'minler bunlardır. Rableri katında onlar için dereceler, bağışlanma ve üstün bir rızık vardır.”

(Enfal: 24)

d) İbadetlerin bir kısmını Allaha tealaya bir kısmını Allahu tealadan başkasına yapanlar. Bunlar Allahu tealanın rububiyetini ve isim ve sıfatlarını kabul eden, fakat uluhiyyette O'na denkler kılan kimselerdir. Kendisine Müslüman ismi verip de ibadetlerin bir kısmını Allahu tealaya bir kısmını Allahu tealadan başkasına yapan müşrikler gibi... Veya Allahu tealanın hükümlerinden başka hükümlere teslim olan, muhakeme olan, Allah 'tan başkasına dua eden, onlardan medet uman, onları yardımına çağıran, onlardan korkan müşrikler gibi.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlar Allah'tan başka kendilerine fayda da zarar da veremeyen şeylere taparlar ve: “Bunlar Allah katında şefaathilerimizdir” derler. Ey Muhammed! De ki: “Göklerde ve yerde Allah'ın bilmediği birşeyi mi O'na haber veriyorsunuz?” Allah onların ortak koşmalarından münezze ve yücedir.”

(Yunus: 18)

e) İbadetleri, Allahu tealaya eş, oğul isnad ederek bu isnad ettikleri varlıklara yapan, böylece Allahu tealanın varlığını inkar etmeyen kimseler. İsa (a.s)'nın Allahu

tealanın oğlu olduğunu, Uzeyr (a.s)’in Allahu tealanın oğlu olduğunu söyleyen ve böyle inanan hristiyan ve yahudiler gibi... Bu kimseler ibadetlerini işte bu şekilde kafalarında var olan ve şekillendirdikleri bir Allah inancına sahip olarak yaparlar.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Yahudiler: “Üzeyir Allah’ın oğludur” dediler; Hristiyanlar da: “Mesih Allah’ın oğludur” dediler. Bu, onların ağızlarıyla söylemeleridir; onlar, bundan önceki küfredenlerin sözlerini taklid ediyorlar. Allah onları kahretsin; nasıl da çevriliyorlar?” (Tevbe: 30)

BAŞLICA İBADET ÇEŞİTLERİ

Başlıca ibadetleri şu üç başlık altında toparlayabiliriz:

a) İnanca (yani; kalbe) dayalı ibadetler: İslam, iman, ihsan, sevmek ve buğzetmek, umut Etmek (rağbet etmek), ummak, tevekkül etmek, korkmak, rahbet, haşyet (belli bir şahıstan korkmak), huşu’ gibi ibadetler....

b) Amele dayalı ibadetler: İtaat etmek, muhakeme olmak (hükmüne teslimiyet göstermek), inabe (yönelmek), istiaze (sığınmak), kurban kesmek, adak adamak, oruç, namaz, hac, rüku, secde, tavaf, itikaf, sadece Allah’u tealanın yapabildiği (rızık verme, zararı defetme gibi) konularda Allah’u tealaya sığınmak (istiaze) gibi ibadetler.

c) Söze dayalı ibadetler: İstiane (yardım istemek), istigase, dua etmek (istemek), zikir ve bunlar gibi ibadetler.

İBADETE ÖRNEKLER

1) Allahu teala yalnızca kendisinin yapabileceği meselelerde sadece ve sadece kendisinden istenmesini, yani kendisine dua edilmesini emretmiştir. Bu sebeple kendisinden istemeyenleri alçalmışlar olarak cehenneme sokacağını bildirmiştir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Rabbimiz: “Bana dua ediniz ki size karşılığını vereyim. Bana ibadet etmeyi büyüklüklerine yediremeyen kimseler aşağılanmış olarak cehenneme gireceklerdir” buyurdu.” (Mü'min (Gafir): 60)

2) Allahu teala sadece ve sadece kendisinin yapabileceği meselelerde ancak kendisinden yardım istenilmesini bildirmiştir. Bu sebeple gerek sıkıntı halinde, gerek sıkıntı erişmek üzereyken ya da ortada hiçbir sıkıntı yokken sadece ve sadece O'ndan yardım istenilir, O'na sığınılır. O'ndan başkasından, ne bir rasulden, ne bir melekten, ne bir salih kişiden veya başka herhangi bir yaratılmıştan yardım istenmez. Bu sebeple gerek ölülerden ve gerekse dirilerden, sadece Allahu tealanın yapabileceği meselelerde yardım istenmez. Onlara sığınılmaz, onlara bel bağlanılmaz. Çünkü nihayetinde onlar da birer beşerdir ve Allahu tealanın sıfatları, yetkileri ve hakları konusunda onların hiçbir ayrıcalıkları yoktur. Onlar sadece yaratılmış olmaktan başka bir sığata haiz değildirler. Öyle ki

dünyada bir insanın ulaşabileceği en üst sıfat olan rasul sıfatı kendisine verilse dahi bu sıfat onu Allahu tealanın hak, sıfat ve yetkilerini gasbetme, kendinde görme hakkını ona tanımaz. Bu nedenle bir yaratılmış olma vasfı taşıyan her kim olursa olsun onlara ibadet türlerinden hiç birisi yapılmaz. Dolayısıyla böyle kimseler ne sıkıntıda, ne ferahta yardıma çağırılmaz, onlardan imdat istenmez, onlar Allahu teala ile kullar arasında rabıta yapılan üstün meziyetli, adeta rable bütünleşmiş sıfatıyla onlardan rahmet umulmaz, mükafat beklenmez. Bütün kullarına rahmet eden, ceza ve mükafat verecek olan sadece Allahu tealadır. Yine bütün kullarının imdadına koşacak olan, onları her türlü musibet, bela ve sıkıntılardan kurtacak olan, dilediğini cennete koyacak, dilediğini de cehenneme koyacak olan sadece O'dur.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah’ı bırakıp da sana fayda da zarar da veremeyecek şeylere dua etme! Eğer böyle yaparsan, şüphesiz zalimlerden olursun. Allah seni bir zarara uğratırsa, onu senden kaldıracak ancak O’dur. Sana bir hayır dilediği takdirde O’nun ihsanını geri çevirecek de yoktur.”

(Yunus: 106)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Siz rızkı ancak Allah katında arayın, O’na ibadet edin...”

(Ankebut: 17)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah’ı bırakıp da kıyamet gününe kadar cevap veremeyecek olan, kendisine yapılan dualardan habersiz kalan şeylere ibadet edenlerden daha sapık

kim olabilir? Kıyamet Günü insanlar haşrolununca, onlar kendilerine yalvarıp yakaranlara düşman olurlar ve kendilerine yapılmış olan ibadetleri reddederler.” (Ahkaf: 5)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Yoksa, dua ettiği zaman sıkıntıya düşen kimsenin duasını kabul edip fenalığı gideren, sizi yeryüzünün halifeleri kılan mı? Allah ile beraber başka bir ilah mı?” (Neml: 62)

Rasulullah (s.a.s) zamanında mü'minlere eziyet eden bir münafık vardı. Bazı mü'minler:

“Şu münafığın şerrinden korunmak için Allah'ın Rasülü'nden yardım isteyelim.” dediler. Durumdan haberdar olan Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurdu:

“Benden yardım istenmez, yardım yalnızca Allah' tan istenir.” (Taberani, Heysemi, Ahmed)

3) Allahu teala sadece kendi hükümlerine boyun eğilmesini, sadece kendi hükümlerine muhakeme olunmasını emretmiştir. Hiçbir yaratılmışa Allahu tealanın hükümlerinden başkasına uymaları yaraşmaz.

Hükümün her çeşidi sadece Allahu tealaya aittir. O, bu dünyada da Hakim'dir, ahirette de Hakim'dir. Verdiği hükümlere bu dünyada da kayıtsız şartsız itaat etmek, tabi ve teslimiyet göstermek gerekir. Zaten ahirette ister mümin olsun ister kafir olsun bütün kullar O'nun hükmüne isteyerek ya da istemeyerek tabi olacaklardır. Hüküm O'nun'dur ve dönüş O'nadır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“O Allah ki; O’ndan başka ibadete layık ilah yoktur. Dünyada ve ahirette hamd O’nadır. Hüküm de O’nundur ve O’na döndürüleceksiniz.”

(Kasas:70)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Hüküm vermek yalnız Allah’a aittir. Kendisinden başkasına değil, yalnız O’na ibadet etmenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din de budur. Fakat insanların çoğu bilmez.”

(Yusuf: 40)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

Evvelde ve ahirde emir Allah’ındır.”

(Rum: 4)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Diyorlar ki; hüküm verme işinde bize bir pay var mıdır? De ki; emrin ve hükmün tamamı yalnız Allah’a aittir.”

(Ali İmran: 154)

İLÂH KELİMESİNE ÖRNEKLER:

Şimdi ilah kelimesinin daha iyi anlaşılması için birkaç örnek verelim.

1 – Bir kimse bir nebiyi ya da bir veliyi layık olduğundan fazla över, böylelikle ona Allah subhanehu ve tealaya ait hak, sıfat ve yetkileri verirse işte bu, onu ilah edinmektir. Hristiyanların İsa (a.s)’yı ilah edinmeleri gibi. Bu gibi durumlarda ilah edinilenlerin meseleye hiçbir etkileri yoktur. Bu durum sadece insanların batıl anlayışlarından kaynaklanmaktadır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah: Ey Meryem oğlu İsa! İnsanlara, Allah’ı bırakıp beni ve annemi iki ilah edinin’ diye sen mi söyledin? Dediğinde: “Seni tenzih ederim, hakkım olmayan bir sözü söylemek bana yakışmaz. Eğer bunu söyledimse mutlaka sen onu bilirsin. Sen bende olanı bilirsin, ama ben Sen’de olanı bilmem. Gekçekten, görünmeyenleri bilen Sen’sin, sen.”

(Maide: 116)

Allahu tealanın risaletle görevlendirdiği bir kuluna karşı yapılan tazimde aşırıya gidilmesinin sonucunun ne olduğu bu ayette açıkça ortaya konmuştur. Yani o kimseyi ilah edinmeye vardırıştır bu tazim. Öyleyse risalet görevi olmayan bir veli kula layık olmadığı tazimin ya da kendisine veli kul sıfatı verilen kimseye yapılan layık olmadığı tazimin durumu nasıl olur acaba? Elbetteki bu da o kimseyi ilah edinmekten başkası değildir.

2 – Bir kimse Allah subhanehu ve tealaya ait hak, sıfat ve yetkileri kendisinde görürse bu kimse ‘her ne kadar: ‘Ben ilahım demese bile’ kendisini ilah ilan etmiştir.

Örneğin; insanlara helal ve haram konusunda yetki sahibi olduğunu, dilediği zaman dilediği kanunu koyabileceğini söyleyen, kendisini hükümde yetki sahibi ya da Allah subhanehu ve tealaya ortak gören kimse Allahu tealayı ve rasulünü sevdiğini söylese ve hatta Allahu tealanın dininden bazı emirleri yerine getirse bile kendisini ilah ilan etmiştir.

Allah subhanehu ve tealanın haram kıldığı içkiye

helal hükmünü veren, örtünme emri yerine insanları giyimleri konusunda hür bırakan, faize, kumara ruhsat veren, gasba, ırza tecavüze, hırsızlığa, adam öldürmeye, yaralamalara, zinaya kendi yanından çıkan beşeri hükümlerle cezalar veren ya da hiç ceza vermeyen kimseler kendilerini ilah ilan etmişlerdir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

Firavun dedi ki: “Ey önde gelenler, sizin için benden başka ilah olduğunu bilmiyorum. Ey Haman, çamurun üstünde bir ateş yak da, bana yüksekçe bir kule inşa et, belki Musa’nın ilahına çıkarım çünkü gerçekten ben onu yalancılardan sanıyorum.”

(Kasas: 38)

İşte bu kimselere tabi olan, itaat eden, emirleri ve nehiyleri konusunda kayıtsız şartsız onlara uyan kimseler de onları ilah edinmişlerdir. Her ne kadar onlara: ‘Sen bizim ilahımızsın’ demeseler bile.

Allahu teala şöyle buyuruyor;

“Hüküm vermek yalnız Allah’a aittir. Kendisinden başkasına değil, yalnız O’na ibadet etmenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din de budur. Fakat insanların çoğu bilmez.”

(Yusuf: 40)

Allahu teala şöyle buyuruyor;

“Onlar Allah’ı bırakıp din adamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih’i rabler edindiler. Halbuki tek olan Allah’a kulluk etmekten başka bir şeyle emrolunmamışlardı. O’ndan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur. O, onların koştukları ortaklardan münezzehtir.”

(Tevbe: 31)

3 – Bir kimse Allahu tealanın emirlerini bir kenara bırakarak kendi heva ve hevesinin doğru gördüğüne doğru, yanlış gördüğüne yanlış der, yine kendi heva ve hevesinden haram, helaller, iyi ve kötüler çıkarır, heva ve hevesinin ürünü olan kanunlar, kurallar yaparsa işte bu kimse de heva ve hevesini ilah ilan etmiştir. Bu kimse birilerini ilah edinmese bile, ya da kendilerini ilah ilan edenlere tabi olmasa bile kendi heva ve hevesine uymakla kendi heva ve hevesini ilah ilan etmiştir. O kimsenin ibadet ettiği varlık, ancak kendi heva hevesidir.

Allah’u teala şöyle buyuruyor:

“Şimdi sen, kendi hevasını ilah edinen ve Allah’ın bir ilim üzere kendisini saptırdığı, kulağını ve kalbini mühürlediği ve gözü üstüne bir perde çektiği kimseyi gördün mü? Artık Allah’tan sonra ona kim hidayet verecektir? Siz yine de öğüt alıpdüşünmüyor musunuz?
(Casiye: 23)

İLLA

İlla: Bu kelime arap dilinde edattır ve istisna ifade eder. “Ancak, hariç, sadece ya da başka” manalarına gelir. Bu edat kendisinden sonra gelen kelimeyi bir önceki kelimedenden müstesna kılar, yani ayrı tutar. Şayet bu kelimenin içinde bulunduğu cümle olumsuz ile başlamış ise olumsuzdan sonraki kelimeyi reddetme sonrasından sonra gelen kelimenin kabulünü ifade eder.

La ilahe illallah sözü, la olumsuzu ile başlamış ve bu

olumsuzdan sonra ilah kelimesi gelmiştir. İşte bu durumda “la” kelimesi “ilah” kelimesinin reddedildiğini ifade etmekte, ondan sonra gelen “illa” kelimesi ise “ilah” kelimesinden kabul edilen bir istisnayı ortaya koymaktadır. Yani sadece Allah subhanehu ve tealanın ilahlığının kabulünün vurgulanıyor olmasıdır.

ALLAH

Allah: Varlığı aklen gerekli olup bütün kemal ve olgunluk sıfatlarını taşıyan, her nevi eksiklikten pak olan ve varlığı başka varlığa muhtaç olmayan ezeli ve ebedi Zati Bari'nin özel ismidir. Bu yüce isim tarih boyunca Zati Bari'den başka hiçbir varlığa verilmemiştir ve başka varlık hakkında kullanılmamıştır. Kullanılması da caiz değildir. Allah lafzı, Zati Bari'nin en meşhur ismidir ve bazı alimlere göre İsmi Azam'dır. Bu isim, çoğul olarak kullanılamaz.

Allah lafzının hakikati ve hangi dilden geldiği konusunda alimler ihtilaf etmişlerdir.

Bazıları; aslı “ilah kelimesidir” ki; kendisi hakkında hayrette kalınan, kendisine iltica edilen, her türlü tasarruf kendisinde olan manasındadır, derler.

Bazıları; aslı “velah kelimesidir”, ki; kendisi hakkın da hayrette kalınan manasındadır. Bazıları ise; aslı “lah”dır, ki; yükseklik manasındadır, derler.

Alimlerin kimisi bu lafzın Süryanice'den gelen bir lafız olduğunu, kimisi bir kökten türediğini, kimisi de

Arapça olduğunu söylemişlerdir. Bu konuda otuza yakın değişik sözler söylenmiştir.

Fakat en seçkin görüşe göre; bu lafız Arapça’dır. Zatıyla var olan Zat’ın kendisine has ismidir. Ve bir sığata delaleti yoktur. Bu sebeple “İzmi Azam” denilmiştir.

TEVHİD SÖZÜNÜN RÜKUNLARI

La ilahe illallah sözüyle ilgili yapılan açıklamalar doğrultusunda bu sözün iki rüknu ihtiva ettiği görölmektedir:

Birincisi: Red rüknu: İşte bu, tagutu ve sahte ilahları ve her ikisine bağlı her türlü unsuru reddi içerir.

Bu ise şu manayı içerir:

“Ben, her zaman ve her yerde Allahu tealanın bana takdir ettiği ecel beni buluncaya kadar kendisine Allahu tealaya ait hak, sıfat ve yetkileri veren ya da kendisine bu yetkiler verilen, böylece Allahu tealadan başka haram ve helal konusunda, hüküm koyma, kanun yapma, kural belirleme, bir şeye iyi ya da kötü deme, sosyal hayat nizamını düzenleyici emir ve nehiyer koyma, böylece hayata müdahale noktasında kendini ilah ilan etmiş ya da kendileri ilah edinilmiş sahte ilahları inkar ediyorum, onları tanımıyorum, onları kabul etmiyorum, onları sevmiyorum. Onların sadece Allahu tealanın kudretinin yettiği konularda herhangi bir şeye herhangi bir zamanda fayda ya da zarar vermeyeceklerini biliyorum. Onlardan bir beklenti içerisinde değilim. Onlara dua etmiyor, onlardan bir şey

istemiyorum. Onlara asla güvenmiyorum, onlardan asla korkmuyorum. Onlara asla ibadet ve itaat etmiyorum.”

İkincisi: Kabul rüknu: İşte bu, sadece Allahu tealayı bir tek ilah ve rab kabul edinmeyi içerir.

Bu ise şu manayı içerir:

“Her zaman ve her yerde, Allahu tealanın benim için takdir ettiği ecel beni buluncaya kadar benim için sadece Allahu teala vardır. Bu sebeple tüm kalbimle O’na iman ediyor, O’nu seviyor, O’na dua ediyor, O’ndan istiyor, O’ndan korkuyor, O’ndan umut ediyor, sadece O’na itaat ve ibadet ediyorum. Ve yine sadece O’nun sözünü, emir ve yasaklarını dinliyorum. Benim için ve yarattığı diğer tüm mükellef kullar için helal ve haram belirleme yetkisi sadece O’na aittir. Yine sosyal hayatı düzenleyici yasalar, kanunlar, kurallar koymak da sadece O’na aittir. Bu sebeple benim de diğer kullarının da hayatlarına müdahale etme hakkı sadece O’na aittir. Evvelde de ahirde de hüküm O’na aittir.”

TEVHİDİN ASLI:

Tevhidin aslı, Allahu tealaya tугyanda haddi aşmış kimseleri reddederek, bunları reddetmeyenleri de reddederek ve böylece hem haddi aşanlardan hem de onlara tabi olup uyanlardan, onlara sevgi ve dostluk gösterenlerden uzak kalmak, onları yakın dostlar edinmemek, onlara buğz edip kin beslemek ve böylece sadece Allahu tealaya iman edip O’nu her yönüyle birlemek, ibadetleri sadece O’na has kılmak ve O’na ibadetinde hiçbir ortak tanımamaktır. Bu asıl; Adem

(a.s.)’den Rasulullah (s.a.s)’a gelinceye kadar bütün nebi ve rasuller silsilesinde böylece ümmetlere vurgulanmıştır.

İşte İslam’ın aslı, temeli, tabanı da tevhiddir. İslam akidesi tevhid üzerine yani aslın üzerine kurulmuştur. Gönderilen tüm nebi ver rasuller de kavimlerini, İslam’ın aslına çağırmışlardır. Zira temel bozuk ya da çürük olursa üzerine çıkılan ya da bina edilen diğer katlar da bozuk ve çürük demektir. Binanın sağlamlığı temelin sağlamlığına bağlıdır.

Bazı kimseler bu gerçeği anlamamış ya da anlamaktan gafil bulunmuş olsalar gerek ki, insanları İslam dinine çağırırken, İslam binasının aslı olan tevhidi değil de, binanın katlarını anlatır olmuşlardır. Ya da bina yaparken temeli atmadan çatı kurarak yukardan aşağı beton atmaya çalışmışlardır. İkinci kata gelince iskele, üzerindeki ağırlığından dolayı katları çekmemektedir ve çalışanlarla birlikte bina yıkılmakta, tüm çalışanları binanın altında kalmaktadır. İşte bina örneğindeki durumla, insanlara anlatılan İslam da böyledir. Temeli sağlam olmayan bina nasıl ki, yıkılmaya mahkumsa, tevhidi sağlam olmayan ya da sağlam atılmayan akide de her zaman yıkılmaya ve farklı akidelere yenilmeye mahkumdur.

Tevhidin aslının iyi anlaşılması için Allahu tealanın şu ayetini açıklamakta fayda vardır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Kim tagutu inkar eder, Allah’a iman ederse kopmak bilmeyen sağlam kulpa tutunmuştur. Muhakkak ki Allah, Semi’dir, Alim’dir.”

(Bakara: 256)

Allah subhanehu ve teala bu ayette sağlam kulpa tutunmanın yani tevhidin aslını sağlayabilmenin iki şartı olduğunu bizlere haber veriyor.

Bunlar:

- 1) Tagutu İnkâr.
- 2) Allahu tealaya iman.

O halde tevhidin aslı bu iki şartın aynı anda tahakkuk etmesiyle gerçekleştirilmiş olunur. Ve diğer hükümler bunlar üzerine bina edilir.

Şimdi bu iki şartı tek tek açıklayalım.

TAGUTU İNKAR

Allah subhanehu ve tealanın gönderdiği nebi ve rasuller yoluyla mükellef olan kimselere, kendisini gerçek manada tevhid edebilmelerinin ilk şartı olarak tagutu inkar etmelerini onlara haber verdirmiştir. O halde Allahu tealanın inkar edilmesini istediği bu tagut nedir, nasıl inkar edilir bunun iyi bilinmesi gerekir. Zira bilinmeyen bir şeyin inkarının da nasıl olacağı doğru olarak bilinmez. Böylelikle de inkar edilmesi mükellef olan kullardan istenen tagutun inkarı söz konusu olamayacağı için her ne kadar tevhid sözü lafız olarak kabullenilse ve ona bağlı bir takım şeri hükümlere ittiba olunsa bile tevhidin aslı sağlanmamış, böylelikle Allah subhanehu ve teala gereği şekliyle tevhid edilmemiş olunur.

O halde şimdi tagut kavramı ve onun nasıl reddedilmiş olunacağını tek tek açıklayalım.

“Tağut kelimesi Kur’anı kerimde sekiz yerde, sekiz defa zikredilmiştir. Bunlar:

”Bakara: 256, Bakara: 257, Nisa: 51, Nisa: 60, Nisa: 76, Maide: 60, Nahl: 36, Zümer: 17” ayetleridir.

“Tagut” kelimesi; taga, yetgı, tugyan, yetgu tugyanenden türemiştir. Haddini aşmış, yükselmiş, küfürde ileri gitmiş, isyanda haddini aşmış manalarına gelir. Bu özelliklere sahip olan herkes tagut olarak isimlendirilir. Bu sebeple azgın, sapık, kötülük ve sapıklık önderi, zorba, şeytan, put, puthane, kahin, sihirbaz. Allah’ın hükümlerine sırt çeviren kişi ve kuruluşların tümü tagut olarak isimlendirilebilir. Allah’ın indirdiği hükümlere muhalif olan ve onların yerine geçmek üzere hükümler icad eden her varlık da tagut olarak isimlendirilebilir.

Allahu tealaya karşı isyan etmekle beraber, O’nun kullarını kendisine kul edinmek gayretinde olandır. Bu ise şeytan, papaz, dini veya siyasi bir lider veyahut da kral, başbakan, cumhurbaşkanı olabilir.

Bu tanıımı biraz daha açarsak, tagut; Hakka, hakikate ve imana karşı gelen, Allahu tealanın kulları için çizdiği nizamı ve sınırları aşan Allahu tealanın koyduğu ölçüler dışında ölçüler koyan, insanı Allah’a ibadetten alıkoyan, Kendi rızası ile Allah’a ve rasulüne tabi olmayı engelleyen kimsedir.

Yine tagut: Allah’ın koyduğu ölçüler dışında ölçüler koyan, insanı Allah’a ibadetten alıkoyan, Allah ve Rasulüne tabi olmayı engelleyendir. Bu insi ve cinni

şeytan, nefis, hayvan, ağaç, para, taş, kadın, mezar olabileceği gibi; Allah'ın hükümleri dışında hükümler koyan zalim bir diktatör, halkın seçtiği seçkin bir zümre, bir meclis, bir grup bilim adamı veya Allah'ın kitabın dan kaynaklanmayan adet, alışkanlık ve düşünce (ideoloji) de olabilir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah hüküm koymada kendisine ortak kabul etmez.”
(Kehf: 26)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Hüküm vermek yalnızca Allah'a aittir.”

(Yusuf: 40)

Aynı şekilde tagutu; kendisine ibadet ettirmek, itaat edilmesini ya da tabi olunması istemek suretiyle haddini aşan mahluk şeklinde de tanımlayabiliriz.

O halde her kavmin tagutu Allahu tealadan başka kendisine ibadet ya da itaat ettiği veya tabi olduğudur.

Her dönemim tagutları farklı farklıdır. Örneğin; İbrahim (a.s) zamanında Nemrut, Musa (a.s) zamanında Firavn, Rasulullah (s.a.s) zamanında Ebu Cehil, Ebu Leheb ve Dar'un Nedve'nin ileri gelenleri birer taguttular. Yine şirkin varolduğu her dönemde tapınılan putlar ve bunlar gibi inançları ortaya sergileyen kahinler, din adamları, bilginler, fikirler, canlı, cansız her türlü varlıklar da taguttular.

Öyle ki tagut belli bir döneme has olup gelip geçici bir kavram değildir. Zira kıyamete kadar tagutlar varlıklarını sürdürecek ve iman edenler de onlara karşı mücadelelerini sürdüreceklerdir.

Zira gerek şu çağda ve gerek gelecekte tagut, müslümanların en büyük düşmanıdır ve olmaya da devam edecektir. Geçmişte olduğu gibi zamanımızda da tagut; devlet sistemlerini, sosyal, siyasi, ekonomik ve ahlaki değerleri ele geçirmiş ve böylece müslümanların karşısında potansiyel bir güç haline gelmiştir. Adeta iman ehline göz açtırmamak için tüm güçlerini seferber etmişlerdir. Zira imanın güçlenmesi, onların hakimiyetlerinin sonu demektir.

İşte bu sebeple hiçbir zaman iman ehlinin güçlenmesine müsaade etmezler. Bu sebeple müslümanlara düşen görev, tagutu her çeşidiyle reddetmeleri ve onların hakimiyetinin yok olması için bütün güçleriyle çalışmalarıdır. Asla tagutların bir takım dini değerlere saygılı oldukları sözlerine ve eylemlerine aldanmamalı ve onların bir an önce yıkılması konusunda gayretlerini terketmemelidirler. Çünkü müslüman şunu iyi bilir ki; tagutun hüküm sürdüğu bir belde asla İslam beldesi, orada uygulanan nizam asla Allah subhanehu ve tealanın nizamı değildir. İşte o belde tagutun beldesi, uygulan nizam, kanun, kurallar, ahlaki değerler, sosyal değerler, siyasi, iktisadi uygulamalar tamamiyle tagutun ortaya koyduklarıdır.

TAGUTUN ÇEŞİTLERİ:

1 - İbadet Tagutu: Bunlar Allahu tealadan başka kendilerine ibadete çağırınlar ya da ibadet edildiğinde buna rıza gösterenlerdir. Bu tür tagutların başında şeytan gelmektedir. Çünkü kendisi sapmakla kalmamış,

mükellef olan kulları kendisine ya da başkalarına veya başka varlıklara ibadete çağırma ve bundan razı olma hatta gaybi bildiğini iddia edenlere yardım etme hususunda haddini aşmıştır. Her kim de bu şekilde ibadet türlerinden birisinin kendisine veya bir başkasına ya da başka varlıklara yapılmasından hoşnut olur ve buna çağırırsa aynen şeytanın aldığı durumu alır. Yani o da ibadet tagutu hükmünü hakeder.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ey Ademoğlu! Biz size apaçık düşmanınız olan şeytana değil yalnız bana ibadetedin dosdoğru yol budur, diye bildirmedim mi?” (Yasin: 60-61)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Taguta ibadet etmekten kaçınarak...” (Zümer: 17)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“... taguta ibadet edenler; işte bunlar, yerleri kötü olan ve doğru yoldan sapan kimselerdir.” (Maide: 60)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Şüphesiz ki biz her ümmete Allah’a ibadet edip taguttan kaçınmaları için rasuller gönderdik.” (Nahl: 36)

2 – Hüküm Tagutu: Bunlar Allahu tealanın hükmünden başka hükümlerle hükmedenler ya da Allahu tealanın hükümlerini değiştirenlerdir. Bu kimseler velev ki Allahu tealanın hükümleriyle hükmetsinler, bir meselede bile Allahu tealanın hükmünden başkasıyla hükmettiklerinde velev ki başka hükümleri beğenmeseler Allahu tealanın hükmünü beğeniyorsa olsalar bile tagut olurlar.

Hüküm tagutları da kendi aralarında ikiye ayrılır.

Bunlar:

a) Teşri Sıfatı Yönünden:

Bunlar, Allahu Teala'nın indirdiğinin dışında teşride bulunan yani kanun ve yasalar yapan, kurallar koyan, böylece Allahu tealanın haramını helal, helalini haram yapan tagutlardır. Devlet reisleri, parlamento, millet vekilleri, kabile veya aşiret reisleri, emirler, kahinler, sihirbazlar ve bunlar gibileri...

Bunlar, kendileri tarafından çıkarılacak kanunları tartışarak ya da tartışma olmaksızın tasdik eder ve teşride bulunurlar.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyi kendilerine dinden bir şeriat koyan ortakları mı vardır?”

(Şura: 21)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyenler kafirlerin ta kendileridir.”

(Maide: 44)

Bu sebeple beşeri devletlerdeki yasama, yürütme ve yargı sultalarının her biri birer taguttur. Çünkü yasama sultanı kanun yapar, yürütme sultanı yasama organınca yazılmış ve yargı düzenince yorumlanmış yasaları uygular, yargı sultanı ise konulan kanunlar çerçevesinde yargılama yapar.

b) Hüküm Verme Bakımından:

Bunlar; taraflarınca çıkarılan kanun, yasa ve kuralları tabiyetleri ya da tabiyetleri altında olmasalar bile ülkesi

içinde veya bünyesi içerisinde bulunanlara uygulayanlar. Bunlar; başbakan, cumhurbaşkanı, kral, melik, şah, kabile veya aşiret reisi, cemaat ya da parti liderleri, hakimler ve hüküm yetkisini elinde bulundurup uygulayan ya da uygulatılanlardır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Sana indirilene ve senden öncekilere indirilenlere inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? Reddetmeleri emrolunmuşken tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Oysaki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor.” (Nisa: 60)

Bu tür tagutun yardımcı ve destekçileriye; onları koruyan, onlara bakıcılık yapan, onları ve hükümlerini kabul etmeleri için insanları zorlayan ve onlar için çarpışan kimselerdir. Daha açıkçası, Allahu tealanın kanunları dışındaki kanunları ve bu kanunları tatbik eden sistemleri, bu sistemlerin mahkeme ve hakimlerini koruyan kimselerdir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İman edenler, Allah yolunda savaşırlar. Küfredenler de tağut yolunda savaşırlar. O halde şeytanın velileri ile savaşın.” (Nisa: 76)

3 – Tabi Olunma Tagutu: Bunlar Allahu teala dışında kendilerine hiç bir delile dayanmaksızın ya da sapık delillere dayanılarak tabi olunan, uyulan, adeta ibadet edilircesine teslimiyet gösterilen ve bunun yapıyor olmasından razı olup bu hususta hiç bir müdahalede bulunmaksızın yapılanlara sessiz kalanlardır.

Bunlar saptırıcı şeyhler, cemaat ya da parti liderleri, efendiler, hocalar, yazarlar ve bunlar gibi ünvan sahibi kimselerdir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlar içinde her kim ben Allah’tan başka bir ilahım derse onu cehennemle cezalandırırız. Zulmedenlerin cezasını böyle verimiz.” (Enbiya: 29)

4 – İtaat Olunma Tagutu: Bunlar gerek verdikleri hüküm açısından, gerek koydukları kanun açısından, gerek savundukları fikir, görüş, düşünce açısından, gerekse zatlarını yüceltme, kendilerine uluhiyyet derecesine vardırma açısından Allahu tealanın dışında kendilerine itaata çağıran, boyun eğilmesini ve teslimiyet gösterilmesini isteyen ya da bunlara rıza gösterenlerdir.

Allahu tealanın haramını helal, helalini haram yapanlar, küfür dediğini iman, iman dediğini küfür olarak kabul zorlayanlar, ibadet, itaat ve boyun eğmenin Allahu tealaya değil de kendilerine yapılmasını isteyenler, buna mükellef olan kulları zorlayan ve bundan razı olanlardır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlar, hahamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih’i Allah’tan başka rabler edindiler. Oysa tek olan Allah’a ibadet etmekle emrolunmuşlardı. O’ndan başka ibadete layık ilah yoktur. O, onların ortak koştuklarından münezzehtir.” (Tevbe: 31)

Bu ayet indiğinde eski bir Hristiyan din adamı olan Adiy b. Hatem'i boynunda altın bir haçla gören Allah Rasulü, onu bir put olarak nitelemiş ve atmasını öğütlemiş, ardından yukarıda mealini verdiğimiz ayeti okuyarak şöyle tefsir etmişti:

“Kuşkusuz onlar din adamlarına ve ulularına tapmıyorlardı. Fakat onlar, şu sınıfların helal kıldığını helal kabul ediyorlar, yasakladıklarını da haram kabul ediyorlardı.” (Tirmizi)

5 – Velayet Tagutu: Bunlar Allahu tealanın emrettikleri dışında kendileri sebebiyle dostluk ve yine kendileri sebebiyle düşmanlık yapılanlardır.

Allahu teala şöyle buyuruyor;

“Allah, inananların dostudur, onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. İnkâr edenlere gelince, onların dostları da taguttur, onları aydınlıktan alıp karanlığa götürürler. İşte bunlar cehennemliklerdir. Onlar orada devamlı kalırlar.” (Bakara: 257)

6 – Gaybi Bilme İddiasında Bulunma Tagutu: Bunlar sadece Allahu tealanın bildiği gayble ilgili her türlü haberleri kesin olarak bildiklerini, bu hususlarda her türlü haberleri verebileceklerini ve hatta her türlü bilinmeyen gaybi olayları bilmeleri sebebiyle onlara müdahale edebileceklerini iddia eden kimselerdir. Bunlar falcı, kahin, sihirbaz, arraf, müneccim, tarikat şeyhleri, kendilerine Allah dostu sıfatı vermiş saptırıcılar ve gaybi bilme yetkisini kendisinde gören herkeştir. Öyle ki bu vasıftaki kimseler, ilerde olacak olayları, mükelleflerin başlarına gelenleri, gelecekleri, kalplerden geçenleri, kişinin cennet mi cehennem mi ehli olduğunu, Allahu teala katında kimin mertebe

sahibi olup kimin olmayacağını, kimlerin iman üzere ölüp kimlerin ölmeyeceğini, yardım isteyenin yardım çağrısını, günah işleyenle, sevap işleyenin kimler olduğunu, kendilerine kimlerin karşı gelip kimlerin itaat üzere olduklarını, kimlerin ne zaman ölüp kimlerin ne zamana kadar hayatta kalabileceklerin, kıyametin ne zaman kopacağını bildiklerini, ölü veya diri olmaları halinde hiç farketmeksizin her türlü tasarrufun kendi ellerinde olduğunu, kendilerine tabi olanların sıkıntıya maruz kaldığı yer neresi olursa olsun anında müdahale edebileceklerini, bu sebeple kendilerinde yüce bir kudsiyyetin varlığını iddia ederler.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Görölmeyeni bilen Allah, görölmeyeni kimseye göstermez. Ancak rasullerinden razı olduğu kimseler başka... Çünkü O, onun önüne ve arkasına izleyiciler (koruyucu melekler) dizer.” (Cin: 26-27)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Gaybın anahtarları O’nun katındadır; O’ndan başka kimse O’nu bilemez. Karada ve denizde olanların tümünü O bilir. O’nun ilmi dışında bir yaprak bile düşmez. O yerin karanlıkları içindeki tek bir taneyi bilebilir. Yaş ve kuru ne varsa hepsi apaçık bir kitapadır.” (En’am: 59)

Oysa gaybi ve gayble ilgili tüm gerçekleri sadece ve sadece Allahu teala bilir. Bu konuda hiç bir mahluka, bir pay verilmemiştir. Allahu tealanın seçkin kulları olan nebi ve rasuller bile Allahu teala kendilerine bildirmediğçe gayble ilgili hiç bir haberi kendi kafalarına göre haber vermemişlerdir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Kıyamet gününün vakti hakkındaki bilgi şüphesiz Allah katındadır. Yağmuru O yağdırır; rahimlerde olanı O bilir. Hiç kimse, yarın ne kazanacağını bilmez ve hiç kimse hangi yerde öleceğini bilmez. Allah şüphesiz, her şeyi hakkıyla bilendir, her şeyden haberdardır.” (Lokman: 34)

TAGUTA BAZI ÖRNEKLER:

1 – Bir devlet başkanı çıkar Allahu tealanın emri olan miras hukukunda erkeğe iki kıza bir hisse vermek adalet değildir. Herkese eşit hisse vermek gerekir diye kanun çıkarırsa işte bu kimse Allahu tealaya asi olmuş bir taguttur. Hem kendisini Allahu tealedan başka bir ilah ilan etmiş, hem de tagutluk taslamıştır.

2 – Yine bir kimse çıkar, zina eden kimse bekar da olsa evli de olsa onun hükmü hapsedilmesidir, ya da karşılıklı rızayla olmuşsa serbest kalmasıdır, derse bu kimse bu şekilde bir hüküm icra etmekle Allahu tealanın recm hükmünü ve yüz sopa hükmünü reddetmiş, kendisini ilah ilan etmiş ve bu konuda tagutluk yapmıştır.

3 – Bir kimse Allahu tealanın hükümleri şu zaman için geçerli değildir, bu çağda bu hükümler yürürlüğe konmaz diyerek insanları kendi yanından çıkardığı hükümlere davet eder, bu konuda kendisine itaati, tabi olup teslimiyet gösterilmesini ister, böylece onlara beşer aklının hükümleriyle hükmederse işte bu kimse de Allahu tealanın kulları içip seçip beğendiğini

beğenmemiş, böylece insanları kendine itaate zorlamak suretiyle tagut olmuş olur.

4 – Bir kimse ‘ben kalplerden geçeni bilirim’ yahut ‘ilerde olacak her şeyi veya şu şeyi bilirim’ veya ‘kıyametin vakti şu zamandır’ derse bu da Allahu tealaya ait gaybi bilme yetkisini kendisine görmüş ve de Allahu tealanın vahyin kesildiğine dair haberini yalanlamış, böylece tagut olmuştur.

Bu konuda örnekler daha da çoğaltılabilir.

TAGUTU İNKAR NASIL OLUR:

Tağutu inkar etmek şöyle olmalıdır:

Allah’tan başka kendilerini ibadete çağıran, buna zorlayan, bu şekilde yapılmasına rıza gösteren ve hatta böyle yapılmasından hoşnut olan, kulu rabbine ulaştırma ve O’nun yoluna teslim olma konusunda engel teşkil eden, böylece Allahu tealaya ibadet ve itaati engelleyen, Allahu tealanın kulları için çizdiği sınırları aşan, bunları değiştiren ve kendi yanından çıkardığı ölçülere bağlanması, itaat edilmesi ve tabi olunması konusunda zorlama yapan kimselere, ismi ve sıfatları ya da sahip oldukları makam ve mevkileri ne olursa olsun yapılan itaat ve tabi olmanın batıl olduğuna, onlara itaatin onlara ibadet manası taşıdığına, oysa onların hiçbir şekilde ibadet haklarının olmadığına kalben inanmalı, bu sebeple Allahu tealedan başka kendilerine ibadet edilenleri, ibadet türlerinden bir tanesinin dahi kendilerine yapılanları ismi ve sıfatları ne olursa olsun terketmeli, onlara buğz etmeli, onlara düşmanlık

göstermeli, onları tekfir etmeli, onları tekfir etmeyenleri tekfir etmeli ve onlarla her türlü dostluk ilişkilerini kesmeli ve böylece onlardan ve sapık inançlarından uzak olup gerek dille ve gerekse elle onların yok olması için nefesinin son anına kadar mücadele etmelidir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İbrahim ve onunla beraber olanlarda, sizin için güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: “Biz sizden ve sizin Allah’tan başka tapıklarınızdan uzağız. Sizi tekfir ettik. Bir tek Allah’a inanmanıza kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve kin belirmiştir.”

(Mümtahine: 4)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Bir zamanlar İbrahim, babasına ve kavmine demişti ki: “Ben, sizin tapıklarınızdan uzağız, yalnız beni yaratana kulluk ederim.” (Zuhruf: 26-27)

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur:

“Kim la ilahe illallah der ve Allah’tan başka ibadet edilenleri inkar ederse onun canı ve malı haram olmuştur. Hesabı da Allah’adır.” (Müslim)

ALLAH’A İMAN:

Allahu tealaya iman, imanın birinci ve temel şartıdır. Zira imanın altı şartı vardır. Ve diğer beş şart, Allahu tealaya iman şartı üzere bina edilmiştir. Çünkü Allahu tealaya iman, diğer şartlara da imanı gerektirir. Fakat diğer şartlardan herhangi birisine iman Allahu tealaya

imanı gerektirmez. Zira diğer şartlardan birisine ve bir çoğuna inandığı halde Allahu tealayı doğru olarak tanıyamayan kimsenin Allahu tealayı doğru olarak tevhid etmesi mümkün olmaz.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ey inananlar! Allah’a, rasulüne, rasulüne indirdiği kitaba ve daha önce indirdiği kitaba inanmakta sebat gösterin. Kim Allah’ı, meleklerini, kitaplarını, rasullerini ve ahiret gününü inkar ederse şüphesiz derin bir sapıklığa sapmıştır.”

(Nisa: 136)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Yüzlerinizi doğuya ve batıya çevirmeniz iyilik değildir. Ama iyilik, Allah’a, ahiret gününe, meleklerle, Kitaba ve rasullere iman eden; mala olan sevgisine rağmen, onu yakınlarla, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, isteyip dilenene ve kölelere (özgürlükleri için) veren; namazı dosdoğru kılan, zekatı veren ve ahidleştiklerinde ahidlerine vefa gösterenler ile zorda, hastalıkta ve savaşın kızıştığı zamanlarda sabredenlerin tutum ve davranışlarıdır. İşte bunlar, doğru olanlardır ve muttaki olanlar da bunlardır.”

(Bakara: 177)

Maalesef insanlar Allahu tealaya iman denilince sadece O’nun Rab oluşu yönüyle O’na iman etmek gerektiğine inanıyorlar. Oysa Allahu tealada, sadece Rab yani; yaratıcı, rızık verici, öldüren, dirilten olması yönüyle değil, ilah yani; tüm ibadetleri hak etmesi yönüyle ve yüce isim ve sıfatlara sahip olması yönüyle bir bütün olarak inanmak gerekir.

O halde Allahu tealaya imanı şöylece tanımlayabiliriz:

O Allah ki, O'nun isim ve sıfatları kemal sıfatlardır. O'nun varlığı hiçbir mahlûğunkine benzemez.

O tektir. Fakat bu teklik sayı yönüyle değil, eş, ortağı, dengi ve benzeri olmaması yönüyle tekliktir. Yani; tüm mahlukatın yegane yaratıcısı, sahibi, rızık vericisi, terbiye edicisi O olduğu gibi, yarattıkları üzerinde tasarruf hakkına sahip olan, onların yaşamlarını düzenleyici emir ve yasakları bildiren yegane teşri (kanun koyma) mercii, göklerde ve yerde kanunlarına tabi olunup hükmüne teslimiyet gösterilmeye layık yegane varlık yine O'dur. İbadet ve itaat yalnız O'nun hakkıdır. Böylece yegane ibadet edilen mabud O'dur. O'ndan başkası ismi, sıfatı, konumu ne olursa olsun ibadet edilme hak ve yetkisine sahip değildir. Bu sebeple ibadetin hangi çeşidi olursa olsun halisane olarak kendisine yapılacağı gerçek ilah O'dur. O'ndan başka ilah olarak kabul edilen sahte ilahlar reddedilmelidir. Böylece sadece Allah subhanehu ve teala, O'nun rasulleri ve mü'minler dost edinilmeli, aynı zamanda şirk ehline karşı buğz ve düşmanlık beslemelidir. İşte Allahu tealaya iman ancak bu şekilde gerçekleşir. Her kim bundan uzak durur, buna sırt çevirirse, o kimse kendisini aşağılamış olur.

İMANIN DİĞER ŞARTLARI:

Meleklerle İman: Melekler nurdan yaratılmış ve kendilerinde erkeklik ya da dişilik gibi herhangi bir cinsiyet bulunmayan, isyan ve haramdan uzak olarak

her an Rabbi Zü'l Celal'e ibadet ve itaat eden kullardır. Meleklerin varlığı duyu organlarıyla algılanmayan gaybi gerçeklerden olduğu için bunlara iman ancak Kur'an'da ve sünnette bildirildiği şekliyle olmalıdır. Herbiri ayrı bir işlevi yerine getiren ve islam'ın bildirdiği gerçeği ifade eden meleklerle sahih yolla adı bildirilenlere adı ile, diğerlerine de toplu olarak iman mutlaka gerekmektedir.

Kitaplara İman: Allahu teala insanların tevhid inancından uzaklaşıp O'na şirk koşmaya başladığı dönemlerde gönderdiği bazı rasullere; tevhide çağıran, insanlara Rablerini anlatan ve onların hayatlarını düzenleyici hükümler kapsayan kitap ve sahifeler indirmiştir. Bu kitap ve sahifeler, Allahu teala katından rasullere bildirilen vahyi içermektedir. Bunların her biri sadece gönderildiği kavim için geçerli olmasına rağmen en son olarak indirilen ve en mükemmel şeriatı içeren semavi kitap Kur'an böyle değildir. Onun vaazettiği hükümler, kanunlar ve yasalar kıyamete kadar her çağ ve yerde insanların hayat pratiğini şekillendirmesi gereken yegane ilahi sistemdir. Kur'an'dan önce indirilmiş olan kitaplar ise, şahsi ve maddi ihtirasları ile hareket eden din adamlarınca (!...) tahrif edildiği ve içine insan sözü karıştırılarak, ilahi hakikatler, beşeri fikir, düşünce ve yalanlarla değiştirildiğinden günümüze, Allahu teala katından indirildiği andaki saflığı ile ulaşmamış ve Rabbi Zü'l Celal'in bizzat koruması altındaki Kur'an, bu tahrif edilmiş kitapların batıllığını isbat ederek, yürürlükten kaldırmıştır. Buna rağmen, günümüzde muharref haldeki Zebur, Tevrat ve İncil gibi Kur'an'da ve hadislerde adı bildirilenlere ismi ile, bildirilmeyenlere ise genel olarak imanı ki bu iman

tahrif edilmeden önceki hallerinin Allah “katından indirilmiş olduğuna imandır evet, işte bu imanı Kur’an, İslam inancının bir gereği saymıştır.

Nebi Ve Rasullere İman: Tevhidi unutup “Sadece Allahu tealaya İbadet” inancından uzaklaşarak, O’na ibadet ve itaatte şirk koşmaya başladıklarında insanları uyarmak, sahte ilah ve tağutları reddedip sadece Rabbi Zü’l Celal’e yönelmeye davet etmek, Allahu tealanın dini olan La ilahe illallah davasını yüklenmek ve bu hakikati Allah’ın izniyle insanların akıllarına, kalblerine ve sosyal yaşantılarına nakşetmek, bu davaya inananları müjdelemek, kafirleri ise korkutmak üzere Allahu teala tarafından görevlendirilen ve yine O’nun katından desteklenen Allahu tealanın seçkin kullarıdır, rasuller. Çağı ve yeri ne olursa olsun her rasulün getirdiği ortak davet “La ilahe illallah” ve o seçkin şahsiyetlerin ortak ismi ise “Müslüman”dır. Nuh, İbrahim, İsa, Musa, Yusuf, Lut, Hud, Davud, Muhammed ve adı kitapta ve hadislerde zikredilen veya zikredilmeyen bütün rasul ve nebiler müslüman idi ve tabi oldukları dava, La ilahe illallah davası, yani; teşri (kanun koyma) insan hayatını yönlendirici emir ve yasaklar bildirme, ibadet ve itaat edilme hakkını sadece Allahu tealaya verme, O’ndan başka bu haklara sahip olduğunu iddia eden sahte ilah ve tağutları reddetmekti. İşte bu davayı yüklenmiş olan ve sahih yolla ismi bildirilen nebi ve rasullere ismiyle, ismi bildirilmeyenlere ise genel olarak iman, imanın önemli bir şartıdır.

Ahiret Gününe İman: Ölümünden sonra berzah (kıyamete kadar olan zaman ve bu sürede olan olaylar) hesap, mizan, cennet, cehennem, kabirde azab veya

mükafat, amellerine karşılık azab ya da mükafat göreceklerin acı veya lezzeti beden ve ruhları ile duyacaklarına ve tüm bunların temelini oluşturan öldükten sonra dirilmeye imandır.

Kaderin, Hayır Ve Şerrin Allahu tealadan Olduğuna İman Etmek: Kadere imanın Allahu teala katında geçerli olabilmesi için şu dört şeye seksiz şüphesiz iman etmek gerekir.

a – Allahu tealanın ezeli ilmine iman etmektir. Allahu teala ezeli ilmiyle ne olacağını bildi ve bu ezeli ilmiyle bildiği şeyleri yazdı.

b – Allahu tealanın olmasını dilediği şeyin mutlaka olacağına, olmamasını dilediği şeyin mutlaka olmayacağına, gökte ve yerde meydana gelen bütün hareket ve sessizliklerin Allahu tealanın izniyle olduğuna iman etmek.

c - Allahu tealanın bütün mahlukatı yarattığına ve kainatın içindeki herşeyin Allahu tealanın yaratmasıyla ve takdiriyle meydana geldiğine iman etmek.

d - Kendisine isabet eden şerrin kendisinden başkasına isabet edebileceği halde kendisine isabet ettiğini zannetmemek. Veya kendisine isabet eden hayrın bir tesadüf sonucu kendisine isabet ettiğine inanmamak.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Şüphesiz ki biz her şeyi önceden tesbit edilmiş bir kaderle yarattık.”
(Kamer: 49)

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurdu:

“Herşey kaza ve kader ile dir. Akıl ahmaklık bile.”

(Buhari, Müslim, Malik)

LA İLAHE İLLALLAH’A İMAN’DA RASULLERE ŞHADETİN ÖNEMİ

Allahu teala her çağ ve mekanda ta ki son rasul Muhammed (a.s)’e kadar insanlığın yaratılışından beri nebi ve rasulleri silsilesini uyarıcı ve korkutucu olarak göndermiştir. Hepsinin dini; La ilahe illallah sözünün gereğinin doğru olarak sağlanmasıyla ortaya konan ve Allahu teala katında geçerli tek gerçek din olan İslam’dır.

İşte bu İslam dininin doğru anlaşılması, doğru yaşanması ve doğru olarak anlatılabilmesi için mutlaka gönderilen nebi ve rasullerin öğretileri doğrultusunda hareket etmek gerekir.

Bu ise ancak onların Allahu teala tarafından seçilmiş kullar olduklarına, asla söylediklerinde yalan söylemediklerine, kendilerinden bir şey uydurmadıklarına, ancak ve ancak Allahu tealadan gelen vahye uyduklarına ve vahye davet ettiklerine inanmakla ve böylece onların Allahu teala katından emrettikleri konusunda onlara itaat etmek, yasakladıklarından kaçınmak, haber verdiklerini tasdik etmek, yasakladıklarından kaçınmak ve Allahu tealaya onların gösterdiği ve öğrettiği şekliyle şirksiz olarak halisane bir şekilde bir hanif olacak şekilde ibadet etmekle söz konusu olur.

İşte bu; Nuh (a.s) zamanında Nuh Rasulullah, İbrahim (a.s) zamanında İbrahim Rasulullah, Musa (a.s) zamanında, Musa Rasulullah, İsa (a.s) zamanında İsa Rasulullah ve son rasul Muhammed (a.s) zamanında Muhammed Rasulullah şeklinde bir tasdik ve sözle gerçek keyfiyetini bulur.

O halde her dönemim tevhid tebliğinin muhatapları tevhidi kabullendikleri, tasdik ettikleri ve ikrar ettikleri gibi onlara bu daveti getirenleri de kabullenmeleri, tasdik etmeleri ve ikrar etmeleri gerekir.

Şüphesiz son Rasul Muhammed (a.s) ile nebi ve rasuller silsilesi son bulduğu için Allahu teala onunla dinini kemale erdirmiş ve kulları üzerindeki şeriatini tamamlamıştır. Dolayısıyla mükellef olan kullara düşen son rasulün şeriatine uymaktır. Bununla birlikte ondan önce gönderilen nebi ve rasullerin nübüvvet ve risaletlerini de yalanlamamaktır. Çünkü Muhammed Rasulullah’a şهادet önceki nebi ve rasullere de şهادeti beraberinde getirmektedir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Rasul, Rabbi tarafından kendisine indirilene iman etti, müminler de (iman ettiler). Her biri Allah a, meleklerine, kitaplarına, rasullerine iman ettiler. “Allah’ın rasullerinden hiçbiri arasında ayırım yapmayız. İştittik, itaat ettik. Ey Rabbimiz, affına sığındık! Dönüş sanadır” dediler.”

(Bakara: 285)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“De ki: Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyun ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah Gafur’dur, rahimdir. De ki: Allah’a ve rasule itaat

edin. Eğer yüz çevirirseniz muhakkak ki Allah kafirleri sevmez.”
(Ali İmran: 31-32)

Bu ayet de göstermektedir ki Allahu tealaya iman ve O’nu sevmek; ancak Rasulüne itaatten, ona uymaktan, Rasulün getirdiği şekilde Allahu tealanın nizamını yaşamaktan geçiyor.

Bu hüküm Muhammed (a.s) için böyle olduğu gibi, geçmiş ümmetler de kendilerine gelen nebi ve rasuller için de geçerlidir.

Çünkü Allahu tealayı sevmek ve ona iman etmek sadece sözlerle ortaya konmaz. Bunun pratik göstergesi her çağ ve dönemde gelen nebi ve rasullere ittiba etmek, getirdiklerini tasdik etmek, emrettiklerini yerine getirmek, yasaklarından kaçınmak, Allahu tealaya onların gösterdikleri şekliyle ibadet etmek ve böylece hayat nizamında sadece onların öğretmiş oldukları Allahu tealanın nizamını hakim kılmak ve bu nizama göre hayatı düzenlemekle söz konusu olur.

Aksi takdirde ne Allahu tealaya imandan, ne rasullere imandan ne de imanın diğer şartlarından söz edilebilir. Her ne kadar bir takım şartlar yerine getirilse de bu gibi temel şartlar yerinde getirilmedikçe diğer şartların yerine getirilmiş veya getiriliyor olması kişiye bir şey kazandırmaz.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah ve Rasulü bir işe hüküm verdiği zaman, inanmış bir kadın ve erkeğe, o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim Allah ve Rasulüne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur.”
(Ahzab: 36)

TEVHİDİN ZİDDİ OLAN MESELELER

Allah subhanehu ve teala kullarından istediği tevhide zıd olan ve sahibini ebedi hüsrana uğratacak bir takım amel, söz ve inançtan kaynaklanan meseleleri bizlere haber vermiş, son rasul Muhammed (a.s) de insanları bu durumlara düşmemeleri konusunda uyarmıştır.

Bu meselelerin başlıcaları şunlardır:

ŞİRK

Şirk: Lugatta: bir şeyi bir başkasına ortak yapmak, birden fazla kişiye tahsis etmek, ortak kabul etmek ve ortak saymak” manalarına gelir.

Şeri manası ise: Allahu tealaya uluhiyyetinde, rububiyetinde, isim ve sıfatlarında denkler kılmaktır. Başka bir ifadeyle yalnızca Allahu tealaya ait hak, sıfat ve yetkileri Allahu tealadan başkalarına vermek ya da Allahu teala ile birlikte bir başkalarına vermektir.

İşte bu, Kur'an ve sünnette ibadet olduğu bildirilen amel, söz ve inanç şeklindeki ibadet hakkının Allahu tealadan başkasına tanınması şekliyle olabileceği gibi, rububiyetinde O'na denk olduğu ya da isim ve sıfatlarında O'na denk olduğu iddiasıyla da söz konusu olabilir.

Bu zahiren görülen ibadetlerde, kanun koymada, velayette Allahu tealadan başkalarını ilah tanımakla

olabileceği gibi yaratma, rızık verme, hayat ve yaşam hakkı tanıma hak, sıfat yetkisini kendinde görme veya bir kimseye verme şeklinde de olabilir. Yine yalnız Allahu tealaya ait isim ve sıfatları kendinde görme veya başkalarına vermaye de olabilir.

Şirk ameli, şirk sözü, şirk inancı şayet ölüm kişiye ulaşmadan önce kendisinden tevbe olunmaz ve ondan temizlenilmezse sahibini ebedi bir azaba maruz bırakır ve Allahu teala tarafından bağışlanma söz konusu olmaz. Kişinin Allahu tealaya bir çok konuda ibadet ediyor olması, bir konuda şirk koşmasıyla bütün ibadetlerini boşa çıkarır ve sahibini ebedi azapta kalacak duruma getirir.

O halde sahibi için çok tehlikeli olan şirkin iyice bilinmesi ve bundan acilen kaçınılması ve Allahu tealanın hiç vakit kaybedilmeden gereği şekliyle tevhid edilmesi gerekir.

Allahu teala şirk hakkında kitabında şöyle buyuruyor:

“Muhakkak ki Allah, kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz. Ondan başkasını ise dilediği kimseler için bağışlar ve mağfiret eder. Her kim Allah’a şirk koşarsa gerçekten pek bir günah ile iftira etmiş olur.”

(Nisa:48)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Şüphesiz ki Allah, kendisine şir koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan başkasını dilediğine bağışlar. Allah’a şirk koşan kimse muhakkak ki derin bir

sapıklığa sapmıştır.”

(Nisa: 116)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Kim Allah’a şirk koşarsa Allah ona cenneti haram eder ve onun varacağı yer ateştir. Zalimlerin hiç yardımcıları yoktur.”

(Maide: 72)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Hani bir zaman Lokman, oğluna öğüt vererek demişti ki: “Yavrucuğum! Allah’a ortak koşma, çünkü Allah’a ortak koşmak, elbette büyük bir zulümdür.”

(Lokman: 13)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Andolsun ki, sana da, senden öncekilere de şu vahyedildi: “Yemin ederim ki, eğer şirk koşarsan bütün çalışmaların boşa gider ve mutlaka kendine yazık edenlerden olursun.”

(Zümer: 65)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Yoksa onların Allah’tan başka bir ilahı mı var? Allah, onların ortak koştukları şeylerden uzaktır.”

(Tur: 43)

Enes b. Malik (r.a)’den rivayet edildiğine göre Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur:

“Allah (c.c) cehennemde azabı en hafif olana: “Şayet yeryüzünde ne varsa hepsi senin olsa şu azabdan kurtulmak için feda eder miydin?” diye soracaktır. O da: ”Evet, feda ederdim ya Rabbi!” diyecek. Bunun üzerine Allah (c.c): “Fakat Adem’in sulbünde iken senden, daha kolay olan bir şeyi istemiştin de sen bundan çekinip bana şirk

koşmuşsun” diyecek.”

(Buhari)

KÜFÜR

Küfür; lügatte; örtmek, gizlemek demektir.

İstılahta ise: Gerek bilerek, gerek cehaletle, gerek inatla, gerekse inkar edenleri taklitle kişiyi İslam’dan çıkaracak sözü söylemek, ameli işlemek ve inancı taşımaktır.

Küfür üç kısma ayrılır:

1) Sözlü Küfür: İslamı ve İslamın sembollerini, kutsal görülen şeyleri küçümsemek, hafife almak, sövmek, şakadan da olsa yalanlamak inkar etmek, veya dalga geçmek insanı küfüre düşürür.

Örneğin; Şakadan da olsa ‘namaz farz değil’ veya helal olan şeyler hakkında ‘bunlar haramdır’ veya haram olan şeyler hakkında ‘bunlar helaldir’ demek, Allahu tealanın bir sıfafını inkar etmek, örneğin; ‘Allah bu şeye kadir değildir’ demek gibi, Allah’ı bir yaratılmışa benzetmek gibi. Kur’an’ı ya da Kur’an’dan olduğu sabit olan bir ayeti bilerek inkar etmek gibi. Melekleri, nebi ve rasulleri küçümsemek, onları layık olmadıkları sıfatlarla vasıflandırmak gibi.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlara niçin alay ettiklerini sorarsan: Biz sadece lafa dalmış şakalaşıyorduk” derler. Onlara de ki: “Allah, ayetleri ve Rasulü ile mi alay ediyordunuz? Özür beyan etmeyin. Çünkü iman ettikten sonra küfre girdiniz.” (Tevbe: 65 - 66)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah ve Rasulünü incitenlere, Allah dünyada da ahrette de lanet eder. Onlara alçaltıcı bir azap hazırlar.”
(Ahzab: 57)

2) Ameli Küfür: İslamı ve İslam’ın sembollerini hafife alacak, küçümseyecek, onlara hakaretten sayılacak amelleri yapmak.

Örneğin; Bilerek Kur’an’a basmak, Kur’an’ı ya da Kur’an’dan olduğu sabit olan bir ayeti veya hadisi kudsiyi bilerek çöpe atmak, küfre rıza göstermek, başkasının küfür işlemesinden haz duymak, canlı veya cansız herhangi bir varlığa ibadet secdesi yapmak, ya da cansız bir varlığa tazim göstermek gibi.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Eğer antlaşmalarından sonra yeminlerini bozarlar, dininize dil uzatırlarsa, inkarda önde gidenlerle savaşın. Çünkü onların yeminleri sayılmaz. Belki vazgeçerler.”
(Tevbe: 12)

3) İtikadi Küfür: Bu, İslam’ın inanılması gereken değerlerinden birisini ya da bir çoğunu kalben inkar etmek, böylece şehadetin manasını bozacak inaç ortaya koymaktır.

Örneğin; Allahu tealanın varlığını, sıfatlarından bir sıfatı kalben inkar etmek, rasulü kalben yalanlamak, ayetleri veya herhangi bir ayeti kalben yalanlamak gibi.

Allahu teala küfür hakkında kitabında şöyle buyuruyor:

“Muhakkak ki inkar edenler ve kafir oldukları halde de ölenler, yeryüzü dolusu altın fidye verseler bile hiç birisinden asla kabul edilmeyecektir. İşte dayanılmaz azab onlar içindir. Onların hiçbir yardımcısı da yoktur.” (Ali İmran: 91)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah size Kitab (Kur’an)da: “Allah’ın ayetlerinin inkar edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, başka bir söze geçmedikleri müddetçe, o kafirlerle oturmayın. Aksi halde siz de onlar gibi olursunuz” diye hüküm indirdi. Muhakkak ki Allah, münafıkların ve kafirlerin hepsini cehen-nemde toplayacaktır.”

(Nisa: 140)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Kim imanı inkar ederse, şüphesiz amelleri boşa gider. O ahirette de kaybedenlerdendir.”

(Maide: 5)

NİFAK

Nifak: Lügatte Nefek kökünden türemiş bir kelime olup yer altında bulunan ve bir ucundan girilip diğer ucundan çıkılan işlek yol, tünel manasına gelir.

Böyle bir tünelin sahibi onun içinde nasıl gizlenirse münafık da İslam’ın perdesi altında öylece gizlenir.

İstılahta ise; diliyle iman ettiğini söylediği halde kalbiyle inkar eden kimsedir.

Nifak hadisesi itikadde ve amelde olmak üzere iki çeşit olarak ortaya çıkar.

1 – İtikadi Nifak: O, küfrünü kalbinde gizleyerek imanı dili ve organlarıyla ortaya koymaktır. Sahibi ise Cehennemın en alt tabakasına gireceklerdendir. Zira o, Allaha tealanın göndermiş olduğu hakkın tamamını ya da bir kısmını yalanlamış ve Rasulünün temiz dininin üstün gelmesini çirkin bulmuş, yine o Raslun ortaya koyduğu hakkın tamamını ya da bir kısmını yalanlamak ve benzeri küfri amellerde bulunmak suretiyle inkara gitmiş, kafir olmuştur.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Şüphe yok ki münafıklar cehennemın en alt katındadırlar. Artık onlara asla bir yardımcı bulamazsın.”
(Nisa: 145)

Nifakın bu türü kalple alakalı olduğu için nifak ehli olan kimseleri tesbit etmek mümkün değildir. Bu sebeple bir kimse hakkında itikadi manada ‘bu münafıktır’ hükmü verilemez. Çünkü bu şekilde söylemek kalbe göre hüküm vermektir. Oysa kalplere hüküm vermek sadece Allahu tealaya ait bir sıfattır. Zira kalp de bilinmesi mümkün olmayan ve sadece Allahu tealanın bildiği gaybi hakikatlerdendir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İnsanlardan öyleleri de vardır ki, inanmadıkları halde, “Allah’a ve ahiret gününe inandık.” derler. Oysa onlar mü’min değildirler. Allah’ı ve müminleri aldatmaya çalışırlar. Halbuki sırf kendilerini aldattırlar da farkına varmazlar. Kalplerinde hastalık vardır. Allah da onların hastalığını arttırmıştır. Yalan söylemelerine karşılık onlara elem verici bir azab vardır.”
(Bakara: 810)

2 - Ameli Nifak: Kalbi küfürde olmayan, iman etmiş fakat amellerinde kusur bulunan kimsenin ortaya koyduğu nifak türüdür. Örneğin; konuştuğunda yalan söylemek sözünde durmamak, emanete ihanet etmek, anlaşmazlık halinde aşırı gitmek ve anlaşma yaptığında onu bozmak gibi..

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurmuştur:

“Şu dört şey kimde bulunursa halis münafık olur. Bunlardan biri kendisinde bulunan kimse de, onu terk edinceye kadar bir münafıklıktan bir haslet taşır. Bu vasıflar şunlardır: Konuştuğu zaman yalan söyler, söz verdiği zaman sözünde durmaz, anlaşma yaptığı zaman vazgeçer, düşmanlık yaptığı zaman da sınırı aşar ve daha çok kötülükte bulunur.” (Buhari)

İRTİDAT

İrtidat: Kelime manası: bir şeyden dönmektir

İstilahı manası ise; küfür niyeti, küfür sözü, küfür ameli, küfür inancıyla İslam'dan dönmek, yüz çevirmektir.

O halde irtidat ya küfür bir inanca sahip olmakla veya küfür bir söz söylemekle ya da küfür olan bir amel işlemekle söz konusu olur. Bu küfür inanç, amel ve sözün şaka veya ciddi olması arasında hiçbir fark yoktur.

Bu ise ya inançta, ya amelde, ya sözde kendisini ortaya çıkarır. Ve küfür, şirk, nifak ihtiva eden her türlü amel, söz, inanç ve niyet kişiyi İslam'dan çıkarır ve

mürted yapar.

İslam dini mürted olan kimseyle ilgili olarak bir hukuk ortaya koymuştur. Ve bu hukuka göre mürtede muamele yapılır.

Öyle ki tevbe edip İslam'a dönmemesi durumunda:

a) Canı helal olur ve öldürülür.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

Rasulullah (s.a.s): “*Dinini değiştireni öldürün*” buyurdu. (Buhari, Ebu Davud, Tirmizi, Nesei, İbni Mace)

Abdullah (r.a)’den Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

“*Bir müslümanın kanı ancak üç şeyden biri ile helal olur:*

Evlendikten sonra zina etmek,

Hak karşılığı olmaksızın bir nefsi öldürmek ve

***Dinini terk edip cemaatten ayrılmak.*”**

(Buhari, Müslim, Ebu Davud)

b) Malına el konur. Alimlerin cumhuruna göre mürted olan kişi harbidir, öldürülmesi gerekir. Mal ve mülkünde de tasarruf hakkı yoktur. Fakat tekrar İslam'a dönme ihtimali olduğundan tevbe edinceye kadar mal ve mülküne el konularak bekletilir. Tevbe ederse mal ve mülkü kendisine iade edilir. Tevbe etmezse öldürülür ve malı alınır.

c) Nikahı iptal olur. Dört mezhebe göre ister gerdeğe girmeden önce, ister gerdeğe girdikten sonra eşlerden

biri İslam'dan dönerse evlilik akdi geçersiz olur.

d) İbadetleri boşa gider.

“Sizden kim, dininden döner ve kafir olarak ölürse, işte onların dünya ve ahirette amelleri boşa gitmiştir. İşte cehennemlikler onlardır, onlar orada ebedi olarak kalacaklardır.”

(Bakara: 217)

e) Öldüğünde yıkanmaz, kefenlenmez, cenaze namazı kılınmaz ve müslümanların mezarlığına gömülmez.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlardan ölen kimsenin namazını sakın kılma, mezarı başında da durma! Çünkü onlar Allah'ı ve rasulünü inkar ettiler, fasık olarak öldüler.”

(Tevbe: 84)

f) Onun için bağışlanma ve rahmet dilenmez.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ne nebinin ne de müminlerin cehennemlik oldukları belli olduktan sonra, yakın akrabaları da olsa, müşrikler için af dilemeleri asla doğru olmaz”

(Tevbe: 113).

TEVHİD KELİMESİNİ DOĞRU ANLAMAK VE DOĞRU YAŞAMANIN ŞARTLARI:

Tevhidi doğru anlamak ve hayatı ona göre doğru olarak düzenlemek ancak bazı şartları tümüyle gerçek-

leştirmekle olur. Bu şartlardan bir tanesinde eksikliğin olması halinde tevhidde de eksiklik olur. Bu şartları şöylece sıralayabiliriz.

Birinci Şart: Tevhid kelimesi La ilahe illallah'ın manası Allahu tealanın ve tüm rasullerin bildirdiği şekilde tam olarak bilinmelidir. Zira manası bilinmeyen bir söz her ne kadar dille telaffuz edilse bile manası bilinmediği için o sözün ihtiva ettiği ve kişiye vermek istediği içerik idrak edilmez ve böylece o söz sadece konuşmuş ya da söylemiş olmaktan öteye geçmez.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Bil ki! Allah’tan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur.”
(Muhammed: 19)

Allahu Teala şöyle buyuruyor:

“Ancak Kelimei Şهادetin manasını bilerek Kelimei Şهادet getirenler bundan müstesnadır.”
(Zuhruf: 86)

Ebu Abdullah Tarik b. Eşyam (r.a):

“Rasulullah (s.a.s)’in şöyle dediğini işittim” demiştir:

“Kim La ilahe illallah Muhammedun Rasulullah der ve Allah’tan başka ibadet edilenleri reddederse malı ve kanı haram olur. Sonra onun hesabı Allah’a aittir.”
(Müslim)

“Kim La ilahe illallahın manasını bilerek ölürse cennete girer.”
(Buhari)

Bu ayetler ve hadislerden anlaşılacağı üzere tevhid kelimesi la ilahe illallah'ın doğru anlaşılabilmesi ancak ilimle söz konusu olur. Bu ise bu kelimenin manasını

doğru bir şekilde bilmekle olur. Bu kelimenin manası doğru şekilde bilinmezse kelimede verilmek istenen sorumluluk, red veya kabul, doğrulama veya yalanlama, tasdik edip reddetme, ikrar etme veya tekzip etme tam ve doğru olarak bilinemez.

Şunlar iyice idrak edilmelidir ki:

a) Allahu tealanın tevhidini doğru olarak bilmeyen O'na, O'nun istediği ve kendisinden razı olacağı manada bir kul olamaz.

b) Allahu tealanın tevhidini doğru olarak bilmeyen kimse O'na ait olan yetki, sıfat ve hakları da doğru olarak bilemez. Böylece bu cehaleti sebebiyle O'na ait hak, sıfat ve yetkileri O'ndan başkasına verebilir. Böylece Allahu tealadan başkalarına kulluk eder ve hüsrana uğrayanlardan olur.

c) Tevhid kelimesi la ilahe illallah'ın manasını bilmeyen kimse ilah kavramını doğru olarak bilemez. Dolayısıyla Allahu tealadan başka tapılan tagutları, ilahları, Allahu tealanın sisteminden alınmayan kanunları, sistemleri, ismi ve cinsi ne olursa olsun kendisine ibadet edilen her türlü varlığı doğru olarak tanımadığı, onların birer sahte ilah oldukları gerçeğini bilemediği için onları birer ilah edinmesi söz konusu olur. Zira bir kimsenin bilemediği, tanımadığı varlıkları reddetmesi mümkün olamaz. O halde bir şeyi reddetmek ya da kabul etmek ancak mutlak bilgiyle olur.

Aynı şekilde ibadet kavramı da doğru bilinmediği

için her ne kadar şekil itibariyle bir takım farizalar yerine getirilse bile Allahu teala'dan başka ilah edinilen varlıklara ibadet edilmesi söz konusu olur. Böylece mükellef olan kullar, kendisi gibi yine birer yaratılmış olan başka kullara ibadet hakkını tanırlar. Ve en önemlisi de yine bu kelimenin ihtiva ettiği mananın gereği olan tagut kavramından da habersiz olunacağı için reddedilmekle emrolunan tagut ya da tagutlar bilinemez, böylece taguta iman edilmek suretiyle Allahu tealaya iman söz konusu olmaz.

Şu iyi bilinmelidir ki; ilah olarak sadece Allahu teala birlenmedikçe, ibadetler bir yönüyle ya da birkaç yönüyle değil, her yönüyle sadece Allahu tealaya has kılınmadıkça, Allahu tealanın reddedilmesini emrettiği tagutlar reddedilmedikçe her ne kadar bir kimse kendisine müslüman ismi taksa, namaz kılsa, zekat verse, haccetse, oruç tutsa, kurban kesse, sadaka verse ve daha bunlar gibi nice hayır amellerini yapsa bile işte o kimse asla Allahu tealaya gerçek manada iman etmiş olamaz ve İslam ismini hakedemez.

Çünkü İslam'ın kabulü tevhidin geçerliliği onu doğru anlamak ve doğru yaşamaya bağlıdır. Bu sebeple tevhidin anlamı iyice anlaşılmadan ve bu mana üzere tasdik, ikrar ve ameller olmadan tevhidin red ve kabul rüknu doğru bir şekilde gerçekleştirilemez. İşte bu sebeptendir ki bir kimsenin faziletli amelleri ne kadar çok olursa olsun tevhidi bozuk kaldığı müddetçe Allahu teala onun hiçbir amelini kabul etmez.

Şu çağda hangi coğrafyada ve kara parçası üzerinde yaşarlarsa yaşasınlar insanların geneline bakıldığında

tevhidin ihtiva ettiği manayı bilmeyen insanlara, İslam'a nasıl girildiği, nasıl müslüman olunduğu sorusu sorulduğunda sadece tevhid sözü La ilahe illallah Muhammedun Rasulullah demenin, daha açıkçası onu sadece dille telaffuz etmenin yeterli olacağı cevabını vermektedirler.

İşte bu kimseler bütün zaman ve mekanlarda Rasullerin ortak çağrısı olan bu kelimenin ihtiva ettiği manayı bilmekten çok uzaktırlar. Bu sebeple de bu kelimeyi söyledikleri zaman kabul ve reddetmeleri gerekenleri bilmemektedirler.

Hatta bunlardan öyleleri vardır ki sabahtan akşama kadar bu kelimeyi zikir halinde söyler dururlar. Öyle ki hayatları boyunca dillerinden bu kelime hiç eksik olmaz. Bununla birlikte bu kelimenin ihtiva ettiği hakikati anlamaktan acizdirler. Onların yaptıkları sadece papağan gibi o kelimeyi tekrarlamaktır. Şayet böyle olmasaydı mutlaka o kimselerin hayatlarında ciddi bir değişim söz konusu olurdu. Tıpkı bu kelimeyi geçmişte söyleyen ve bu sözü söylemenin akabinde hayatları büyük değişime uğramış geçmiş tevhid ehlinin örneklerinde olduğu gibi. Öyle ki bu değişim sebebiyle onlar eziyet, işkence, alay, hakaret, yalanlanma, yurtlarından çıkarılma, öldürölme, kovulma ve daha bunlar gibi nice olumsuzluklara maruz kalmışlardır.

İkinci Şart: Tevhid kelimesinin manasını bilip anladıktan sonra bu manayı hiçbir şüpheye mahal bırakmadan, şekke düşmeden benimsemek, kabullenmek.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah’a ve rasulüne iman eden, sonra imanında asla şüpheye düşmeyen, Allah yolunda mallarıyla canlarıyla cihad eden kimseler ancak hakkıyla iman edenlerdir. Samimi olanlar da işte bunlardır.”

(Hucurat: 15)

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurdu:

“La ilahe illallah Muhammedun Rasulullah’a şehadet ederim. Şüphe etmeyerek Allah’a bu iki şehadetle kavuşan kul asla cennetten men olunmaz.”

(Müslim)

Üçüncü Şart: Tevhid kelimesi La ilahe illallahın manasını bilip anladıktan ve onun hakkında şek ve şüphe etmedikten sonra bu manayı hem kalpte hem dille kabul etmek, bu tasdiki hem dilde hem de kalpte tam olarak yerleştirmektir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlara “La ilahe illellah” denildiğinde kibir-lenirlerdi, Deli bir şair için ilahlarımızı mı terkedeceğiz, derlerdi.”

(Saffat: 35-36)

Dördüncü Şart: Tevhid kelimesi verdiği mana itibariyle onu söyleyende değişimi gerektirir. Öyle ki bu değişim hareketlerde, davranışlarda, yaşantıda kendisini göstermelidir. Bu sebeple hareket, davranış ve yaşantıyı bu kelimenin manasına uygun düşecek şekilde düzenlemek gerekir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Azab size gelmeden önce Rabbinize yönelin ve O’na teslim olun. Sonra yardım da görmezsiniz.”

(Zümer: 54)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Hayır! Rabbine andolsun ki aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin etmedikçe iman etmiş olmazlar. Sonra haklarında verdiği hükümden dolayı içlerinde bir sıkıntı duymadan kendilerini teslim etmedikçe iman etmiş olmazlar.”

(Nisa: 65)

Beşinci Şart – Tevhid kelimesi la illallah'ın manasını dille söylendiği halde kalple yalanlamamak. Öyle ki kalbin tadikini dil ortaya koymalı, dilin ikrarını kalp de tasdik etmelidir. Şayet dil ikrar eder kalp tasdik etmezse işte bu hal nifak ehlinin halidir ve böyle kimseler bu özellikleri sebebiyle ahirette azabın en şiddetlisine maruz kalacak, cehennemin en alt takabasında yer alacaklardır.

“İnsanlardan öyleleri de vardır ki, inanmadıkları halde, “Allah’a ve ahiret gününe inandık.” derler. Oysa onlar mü’min değildirler. Allah’ı ve müminleri aldatmaya çalışırlar. Halbuki sırf kendilerini aldatırlar da farkına varmazlar. Kalplerinde hastalık vardır. Allah da onların hastalığını arttırmıştır. Yalan söylemelerine karşılık onlara elem verici bir azab vardır.”

(Bakara: 810)

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurdu:

“Benim şefaatiim La ilahe illallah’ı ihlaslı olarak ve kalbinde olanı lisanı tasdik ederek, lisanında olanı kalbi tasdik ederek söyleyen kimse içindir.”

(Hakim, sahih senedle)

Altıncı Şart: Tevhid kelimesi la ilahe illallah'ın manasını bozucu her türlü halde uzak kalmak, ona leke dokunduracak her türlü unsuru terketmek ve böylece şirkin karışmadığı bir tevhidi ortaya koymak, açıkçası tevhid kelimesini söylemede ve yaşamada ihlaslı olmaktır. Zira dinde ihlas bütün amelleri sadece Allahu teala için yapmayı, şirkten, şirk ehlinde ve şirke götüren her türlü unsurdan uzak kalmayı gerektirir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Oysa onlar doğruya yönelip her türlü şirkten temizlenmiş olarak Allah’ın dininde O’na kulluk etmek, namazı kılmak ve zekatı vermekle emrolunmuşlardı. Dosdoğru din de budur.”

(Beyyine: 5)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İyi bilinmelidir ki halis din Allah’ındır. Allah’ı bırakıp O’ndan başka dostlar edinenler: ‘Biz onlara ancak bizi daha çok Allah’a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz’ derler. Muhakkak ki Allah aralarında ihtilaf ettikleri hususlarda hüküm verecektir. Şüphesiz ki Allah yalancı ve kafir olan bir kimseyi hidayete erdirmez.”

(Zümer: 3)

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurdu:

“Allahu teala, kendi rızasını isteyerek La ilahe illallah diyen kişiye cehennemi haram kıldı.”

(Müslim)

Yedinci Şart: Bütün rasullerin ortak çağrısı olan bu kelimeyi sevmek, benimsemek, kabullenmek, uygulamak, onun gereklerini yerine getirmek, onun ikamesi için mücadele etmek, böylece bu kelimenin verdiği mana itibariyle gösterdiği yolu, bu yolda başa

gelecekleri sevmek, bu kelimeyi sevip gösterdiği yolda hakkıyla yürüyenleri sevmek, onları yakın dostlar edinmek, bu kelimenin kötü gördüğü her türlü unsurdan, şirk, küfür, bidat, nifak, irtidat, haram gibi hallerden uzak olmak, bu kelimeyi kötü görüp onu sevmeyen, ona karşı mücadele eden, yeryüzünden silinmesi için mücadele eden , böylece kendilerine başka başka yollar edinenleri, daha açık bir ifadeyle şeytan ve yandaşlarını sevmemek, onlara buğz etmek, düşmanlık göstermek, onları yakın dostlar edinmemek.

İşte bunlar tevhid kelimesinin doğru anlaşılması ve doğru yaşanmasının şartlarıdır. Bu şartları her gelen nebi ve rasul tevhidi tebliğ ederken insanlara sunmuşlardır ve böylece bu şartlara uyanlarla uymayanlar açıkça ortaya çıkmıştır.

İnsanlara ve cinlere gönderilen son Rasül Muhammed (a.s) da tevhid kelimesini bu şartlar dahilinde açıklamış, insanları ve cinleri aynı şekilde Allahu teelayı tevhid etmeye davet etmiştir.

Onun yolunda giden ashabı ve onun ashabına uyanlar da tevhid kelimesini bu şekilde şartlarıyla birlikte açıklamış ve hanif dinin nasıl olması gerektiğini onlar da insanlara bu şekliyle öğretmişlerdir.

Ve bu durum kıyamete kadar bu şekilde devam edecektir.

Çünkü her akıl sahibi mükellef insan bilir ki şartları tahakkuk etmeyen bir inanç kabul görmez. Nasıl ki şartları tahakkuk etmeyen bir amelin kabul görmesi mümkün olmayacağı gibi. Örneğin; namaz için abdest

şarttır. Fakat namaz kılacağını söyleyip de abdestsiz namaza yaklaşanın namazı yoktur, batıldır. Aynı şekilde tevhidin şartlarındaki eksiklik de tevhidi bozar ve batıl kılar.

İşte, insanlara tevhid anlatılırken bu şartlarla birlikte anlatılmalıdır. Bu şartların sunulması namaz, zekat, oruç, hac gibi farizaların sunulmasından daha önceliklidir.

Maalesef insanlar tarafından bu öncelikli haller unutulmuş ya da tevhid karşıtı ve düşmanı şeytan ve yandaşları tarafından unutturulmuştur. Böylece bu şartlar hiç dikkate alınmadan insanların tevhidi, şartlarına uygun olarak sağlayıp sağlamadığına göre değil de bir takım farizaları yapıp yapmadığına göre tevhid ehli, müslüman, mü'min sayar hale gelmişlerdir.

İşte bu gerçek fakat acı olan durum şeytan ve yandaşlarının, tevhid kelimesinin manası, şartları konusunda batıl izahlara gitmeleri, böylece kavramlar üzerinde kargaşa oluşturmaları, onları anlaşılmaz hale sokmalarının açık bir göstergesidir. Bu gerçeği ise ancak hakka karşı basireti açık olanlar idrak edebilirler.

TEVHİDİN ASLINDA CEHALET MAZERET DEĞİLDİR:

Zamanımızda bazı kimseler, insanların cehaletleri yüzünden tevhidin anlamını bilmedikleri için şirk işledikleri ve bu yüzden tekfir edilmemeleri gerektiğini iddia etmektedirler. Şimdi cehalet üzerinde duralım:

“Bir kimsenin bir konuyu bilmemesi sebebiyle o konudaki sorumluluğu üzerinden kalkar” diye bir şey yoktur. Öyle olmuş olsaydı herkes sorumluluktan kaçmak için bir şey öğrenmez, böylece hiç kimse hakkında hüküm uygulanmazdı.

Allahu teala zalim değildir. Adaleti gereği, bütün imkanlarını kullandığı halde hakkı öğrenemeyen, hakkı bulamayan kimseye azap etmesi hususunda bir sorumluluk yüklemesin. Fakat gerek başkalarına sorarak, gerek araştırarak hakkı bulma ihtimali varken, bu hususta bütün gücünü kullanmayıp cahil kalırsa bu kişinin bu konuları bilmemesi Allah katındaki sorumluluklarını kaldırmaz.

Bu konuyu bir örnekle açıklayalım:

Bir kişi namazın üzerine farz olduğunu öğrenmesine rağmen ve elinde namazın rukunlarını başkalarına sorarak veya araştırarak öğrenme imkanı olmasına rağmen bunları öğrenmezse ve kendi kafasına ve içtihiadına göre bir namaz kılarısa; bu kişi hakkında: “Bu cahildir, kıldığı namaz cahilliginden dolayı geçerlidir, bunun namazına geçersiz hükmü verebilmemiz için önce bu kişiye namazın rukunlarını öğretmemiz gerekir. Eğer öğrettikten sonra hala kendi kafasına göre namaz kılarısa işte o zaman namazı geçersiz olur” diyebilir miyiz?

Tabi ki diyemeyiz. İşte iman da namaz gibi bir ibadettir. Hatta iman bütün ibadetlerin en üstünüdür. İmanın da rukun ve şartları vardır.

Şu halde bir kimsenin bütün gücünü kullanması halinde iman hakikatleri öğrenme imkanı varsa ve kişi

bu hususta gerekli gayreti sarf etmediği için küfür bir amel işliyorsa bu kişinin Allahu teala katında hiç bir mazereti olamaz ve kafir olur.

Ancak bir kişinin imanı hakikatleri öğrenme imkan ve kabiliyetinin olup olmadığını ölçmek ve kişinin bu hakikatlere ulaşabilmek için bütün kuvvetini kullanarak kullanmadığını tespit etmek insanlar için mümkün değildir. Bunu ancak Allahu teala bilir. Bu yüzden bir kişinin cennetlik veya cehennemlik olduğuna dair hükmü ancak Allahu teala verir. Zira Allahu teala insanların her şeyini bilir. Bize düşen ise insanlar hakkında zahiren hüküm vermemizdir.

Fakat bizim bu kişiler hakkında verdiğimiz “müşrik” ve “mü’min değildir” hükümleri onların ebediyen cehennemde kalacakları manasını taşımaz. Zira bizim müşrik ve kafir gördüğümüz kimseleri, şayet hakka ulaşabilme hususunda gerçekten mazeretli iseler, Allahu teala affedebilir. Bu aynen rukunlarını yerine getirmeden bir ibadeti yapan kimsenin yaptığı ibadet geçersizdir dememize benzer. Fakat rukunlarını yerine getirmeden bir ibadet yapan kişiyi azap edip etmeme hususu ise Allahu tealaya ait olan bir hükümdür.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Biz resul göndermedikçe hiç bir kavme azap edecek değiliz.” (İsra: 15)

Bu ayet; cehaletleri sebebiyle şirk işleyen kimselere Müslüman hükmü verilmeye veya öğrenme imkanı olduğu halde İslami hakikatleri öğrenmek için gerekli gayreti sarf etmediğinden dolayı cahil kalan kimselerin

mazeretli kabul edilmelerine delil değildir.

Bu ayetin konusu; Allahu tealanın ahiretteki azabıdır, yoksa dünyadaki insanların hükmü değildir. Allahu teala adalet sıfatının gereği olarak, tüm imkanlarını kullandığı halde hakka ulaşamayan kimseleri ahirette sorumlu tutmaz ve bundan dolayı azap etmez. Bunun için bütün imkanlarını kullandığı halde hakkı öğrenemeyen veya ona rasul gelmeyen, bundan dolayı hakkı bilmeyen kişi, şirk koşarsa biz dünyada bunların hakiki durumunu bilmediğimiz için, şirk koştuğu için müşrik sıfatından başka bir hüküm veremeyiz. Bu kişiye müşrik sıfatı vermemiz, Allahu tealanın ona azap edeceği manasına gelmez. Zira bizim verdiğimiz hüküm dünyadaki hükümdür.

Bu ayetin ahiretteki hükmü ilgilendirdiği ayette apaçık geçmektedir. Çünkü Allahu teala: “Azap edecek değiliz” buyuruyor. Burada zamir Allahu tealaya aittir. Allahu tealanın azabı ise ahirette söz konusudur. Zaten şirk koşan kişilere zahiren müşrik sıfatı verilse bile, dünyada bile müşrik cezasını vermeden önce o kişiye İslam açıkça tebliğ edilir.

TEVHİD İNANCININ SAHİBİNE KAZANDIRDIKLARI

Tevhid inancı öyle bir özelliğe sahiptir ki sahibini her yönüyle değişime uğratar. İşte bu değişimlerden bazıları:

1 – Kula, kulluğunun farkında olması bilincini yerleştirir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize kulluk ediniz ki O’na karşı gelmekten sakınmış olabilesiniz. O, yeryüzünü size bir döşek, göğü de bir bina kıldı. Gökten su indirip size rızık olmak üzere ürünler çıkardı. Öyleyse artık bile bile Allah’a denkler kılmayın.” (Bakara: 21-22)

2 – Allahu teala’yı doğru tanımayı ve O’na nasıl kul olunacağını öğretir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Andolsun zamana ki, insan gerçekten ziyan içindedir. Ancak, iman edip de salih ameller işleyenler, birbirlerine hakkı tavsiye edenler, birbirlerine sabrı tavsiye edenler başka.”

(Asr: 13)

3 – İster cinden olsun, ister insandan sadece Allahu tealaya ibadet için yaratılmış mükellefleri aşağılıklar zümresinden üstün olanlar zümresine yükseltir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ben Cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım” (Zariyat: 56)

4 – Mükellef olan kimseleri şirkin, küfrün, nifakın, bidatin, heva ve hevese uymanın, körü körüne taklidin her türlü pislighinden temizler.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ey bürünüp örtünen! Kalk ve uyar. Rabbinı yücelt. Elbiseni temizle. Pislikten (şirkten veya görünen pislikten) kaçınıp uzaklaş.” (Müdesir: 15)

5 – Mükelleflerin yerde ve gökte yasama, hüküm koyma hakkını yalnız O'na tanımlarını sağlar.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Yerin ve göklerin hükümlanlığı Allah’ındır, bütün işler Allah’a döndürölür.” (Hadid: 5)

6 – Mükelleflerin helal, haram yapma yetkisini sadece O'na tanımlarını sağlar.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Diliniz yalana alışmış olduğı için her şeye bu haram bu helal demeyin; zira Allah’a karşı yalan uyduranlar ise şüphesiz saadete erişemezler.” (Nahl: 116)

7 – Mükelleflerin hayatlarının her alanında yalnız bu inancın düsturları ve ilkeleri çerçevesinde emniyetle yaşamalarını sağlar.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Kim muhsin olarak yüzünü Allah’a teslim ederse, muhakkak ki o, en sağlam kulpa tutunmuştur. Bütün işlerin sonu Allah’a döner.” (Lokman: 22)

8 – Mükelleflerin yerine getirmekle yükümlü oldukları farizaların ve ibadet kapsamına giren ve de hayır olan her türlü amellerinin Allahu teala katında kabulünü sağlar.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Mü'minler ancak o kimselerdir ki, Allah anıldığı

zaman yürekleri ürperir. O'nun ayetleri okunduğunda imanlarını arttırır ve yalnızca Rablerine tevekkül ederler. Onlar, namazı dosdoğru kılarlar ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden infak ederler. İşte gerçek mü'minler bunlardır. Rableri Katında onlar için dereceler, bağışlanma ve üstün bir rızık vardır.” (Enfal: 24)

9 – Mükellef olan kimselere Rab tealanın rahmetinin erişmesine vesile olur.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Rableri onlara katından bir rahmeti, bir hoşnutluğu ve onlar için, kendisine sürekli bir nimet bulunan cennetleri müjdeler.” (Tevbe: 21)

Rasulullah (s.a.s) bir hadisi kudside Allahu tealanın şöyle buyurduğunu haber veriyor:

“Rahmetim gazabımdan öne geçti.” (Buhari)

10 – Mükellef olan kimseler hiç bir şekilde tevhidi bozmadıkları sürece bir takım haramları, tevhidlerini bozmayacak şekilde işleseler bile afv ve mağfirete mazhar olmalarına vesile olur.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İman edenler ve imanlarına zulüm karıştırmayanlar, işte güvenlik onlar içindir ve onlar hidayete ermişlerdir.” (En'am: 82)

11 – Mükellef kimselerin dünyada Allah subhanehu ve tealanın istediği ve kendilerinden razı olduğu gerçek bir kul olarak, ahirette ise mutlu ve bahtiyarlar olarak yaşamalarını sağlar.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Erkek olsun, kadın olsun, bir mü'min olarak kim salih bir amelde bulunursa, hiç şüphesiz Biz onu güzel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz.”

(Nahl: 97)

12 – Mükellef kimselerden Rab tealanın rızasını elde etmiş olarak ona kavuşanların Rab teelayı ahirette görmelerini sağlar.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Kıyamet günü ısl ısl parlayan yüzler, (müminler) Rablerine bakacaklardır “

(Kıyamet: 22-23)

Cerir b Abdullah diyor ki:

“Biz Rasulullah (s.a.s)’ın yanında oturuyorduk O ayın ondördünde aya baktı ve şöyle dedi:

“Şüphesiz ki sizler, bu ayı gördüğünüz gibi rabbinizi göreceksiniz ve onu görmekte, kalabalıktan dolayı sıkıntı çekmeyeceksiniz “

(Buhari, Müslim, Ebu Davud, Tirmizi, Nesei, İbni Mace, Ahmed, İbni Huzeyme, İbni Hibban)

TEVHİD KELİMESİNİN PRATİĞİNİ ORTAYA KOYANLARIN KARŞILAŞABİLECEKLERİ DURUMLAR

Tevhid inancı öyle bir inançtır ki onun karşısı olan kimselerin hoşuna gitmez. Çünkü bu inanç onların saltanatlarının yıkılmasını, dünyalık arzu ve isteklerinin istedikleri gibi gerçekleşmesini, her şeyden önce kullara kulluğu iptal eden bir inançtır.

İşte bu sebeptedir ki bu inanç karşıtları bu inancın karşısında durarak onun savunuculuğunu yapanlara karşı her zaman ve mekanda bir tavır içerisinde olmuşlardır ve kıyamete kadar da olmaya devam edeceklerdir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“... sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve şirk koşturma olanlardan elbette çok eziyet verici (sözler) işiteceksiniz...” (Ali İmran: 186)

1 – Alay

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Yazıklar olsun kullara; ki onlara bir rasul gelmeye görsün, mutlaka onunla alay ederlerdi.” (Yasin: 30)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlara herhangi bir rasul gelmeye görsün, mutlaka onunla alay ederlerdi.” (Hicr: 11)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İnkâr edenlere dünya hayatı çekici kılındı. Onlar, iman edenlerden kimileriyle alay ederler. Oysa korkup sakınanlar ise kıyamet günü onların üstündedir. Allah, dilediğine hesapsız rızık verir.” (Bakara: 212)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Biz elçileri, ancak müjde vericiler ve uyarıcılar olmak üzere gönderdik. İnkâr edenler ise, hakkı batıl ile geçersiz kılmak için mücadele ediyorlar.

Onlar benim ayetlerimi ve uyarıldıklarını alay konusu edindiler.”
(Kehf: 56)

2 – Hakaret

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Firavun, kendi kavmi içinde bağırdı; dedi ki: “Ey kavmim, Mısır'ın mülkü ve şu altımda akmakta olan nehirler benim değil mi? Yine de görmeyecek misiniz? Yoksa ben, şundan daha hayırlı değil miyim ki o, aşağı (sınıftan) bir zavallı ve neredeyse (sözü) açıklamadan yoksun olan (biri)dir. Bu durumda (eğer doğruysa), üzerine altından bilezikler atılmalı ya da yakınında yer almış vaziyette onunla birlikte melekler gelmeli değil miydi?”

(Zuhruf: 51-53)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Zikr (vahy) içimizden ona mı bırakıldı? Hayır, o çok yalan söyleyen, kendini beğenmiş bir şımarıktır.”

(Kamer: 25)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“O, kendisinde delilik bulunan bir adamdan başkası değildir, onu belli bir süre gözetleyin.”

(Mu'minun: 25)

3 –Yalanlanma

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Dediler ki: “Sen ancak büyülenmişlerdensin. Sen, yalnızca benzerimiz olan bir beşerden başkası

değilsin ve biz senin gerçekte yalancılardan olduğunu sanıyoruz. Eğer doğru sözlü isen, bu durumda gökten üstümüze bir parça düşürüver.” Dedi ki: “Rabbim, yaptıklarınızı daha iyi bilir.” Sonunda onu yalanladılar, böylece onları o gölgelikgününün azabı yakaladı. Gerçekten o, büyük bir günün azabıydı.”

(Şuara: 185-189)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Derler ki: “Eğer doğruyu söylüyor iseniz, bu vadolunan ne zaman?”De ki: “Belki de acele etmekte olduğunuzun bir kısmı size yetiştirilebilir bile.”

(Neml: 7172)

4 – Eziyet ve işkence

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Eğer sizi ele geçirirlerse hemen size düşman kesilirler. Ellerini ve dillerini size kötülük yapmak için uzatırlar. İsterler ki keşke inkar etseniz.”

(Mumtahine: 2)

5 – Öldürme

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Andolsun, İsrailoğullarından sağlam söz almış ve onlara rasuller göndermiştik. Fakat her ne zaman bir rasul, onlara nefislerinin hoşlanmadığı bir hükmü getirdiyse; onlardan bir kısmını yalanladılar, bir kısmını da öldürdüler.”

(Maide: 70)

6 – Yurtlarından sürme.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlar, yalnızca; “Rabbimiz Allah'tır” demelerinden dolayı, haksız yere yurtlarından sürgün edilip çıkarıldılar. Eğer Allah'ın, insanların kimini kimiyle defetmesi olmasaydı, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın isminin çokça anıldığı mescidler, muhakkak yıkılır giderdi. Allah kendi (dini)ne yardım edenlere kesin olarak yardım eder. Şüphesiz Allah, güçlü olandır, aziz olandır.” (Hac: 40)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Şu'ayb'ın kavminden büyüklük taslayan ileri gelenler dediler ki: “Ey Şuayb, seni ve seninle birlikte iman edenleri ya ülkemizden sürüpçıkarcacacağız veya mutlaka bizim dinimize geri döneceksiniz.” (A'raf: 88)

7 – Açık bir savaş

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Yeminlerini bozan, elçiyi (yurdundan) sürmeye çabalayan ve sizinle ilk defa savaşa başlayan bir toplulukla savaşmaz mısınız? Onlardan korkuyor musunuz? Eğer inanıyorsanız, kendisinden korkmanıza Allah daha layıktır.” (Tevbe: 13)

TEVHİD EHLİNİN TEVHİD KARŞITLARINA TUTUMLARI (ELVELA VE'L BERA)

Gerçek tevhid ehli olan bir kimse, tevhidi inanca karşı gelmese bile bu inancı hayatında gerçek manada sağlamamış bir kimseyi, her ne kadar o kimse İslam iddiasında bulunsa ve İslam'ın bir takım farizalarını yerine getirse, hatta La ilahe illallah sözünü dille söylese bile onu gerçek bir Müslüman olarak görmez ve göremez.

Bu sebeple:

1 – Onların Allahu tealanın emir ve yasaklarına zıt olan hiçbir düşünce, inanç, hareket ve sözlerini kabul etmez ve bunlara müsaade etmezler.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“De ki: “Ey cahiller! Siz bana Allah'tan başkasına ibadet etmemi mi emrediyorsunuz?”

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İbrahim babasına ve milletine demişti ki: “Beni yaratan hariç sizin taptağınız şeylerden uzağım. Beni doğru yola eriştirecek olan şüphesiz O'dur. İbrahim ardından geleceklere bu sözü devamlı kalacak bir miras olarak bıraktı. Artık belki doğru yola dönerler.”

(Zuhruf: 26-28)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Sizin dininiz size, benim dinim banadır.”

(Kafirun: 6)

2 – Onların batıl ehli olduklarını, hak üzere olmadıklarını bilirler ve böylece onlarla saflarını kesin çizgilerle ayırırlar.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İbrahim ve onunla beraber olanlarda, sizin için güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: “Biz sizden ve sizin Allah’tan başka taptıklarınızdan uzağız. Sizi tekfir ettik. Bir tek Allah’a inanmanıza kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve kin belirmiştir.”

(Mumtahine: 4)

3 – Onları Allahu tealanın, O’nun rasullerinin ve kıyamete kadar onlara güzellikle tabi olanların adlandırdığı müşrik ve kafir sıfatıyla sıfatlandırır ve kendilerinin müslümanlardan olduklarını hem onları hem tüm şahitleri şahit tutarlar.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Sizi tekfir ettik...”

(Mumtahine: 4)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“De ki: “Ey kafirler!”

(Kafirun: 1)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“De ki: Ey ehli kitap! Sizinle bizim aramızda müşterek olan bir söze geliniz: Allah’tan başkasına ibadet etmeyelim; O’na hiçbir şeyi eş tutmayalım ve Allah’ı bırakıp da kimimiz kimimizi rabler edinmeyelim. Eğer onlar yine yüz çevirirlerse, işte o zaman: “Şahit olun ki biz müslümanlarız!” deyiniz.”

(Ali İmran: 64)

4 – Onlara karşı izzetli ve şerefli olduğunu bilir ve bu izzet ve şeref gereği gibi davranır. Zira alçak gönüllülük ancak kendisi gibi mü'min olanlara karşı söz konusu olur. Böylece hiçbir zaman bir müşriki bir mü'mine eşit tutmaz ve tercih etmez.

Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

“Muhammed, Allah'ın rasulüdür. Onunla beraber olanlar kafirlere karşı şiddetli, birbirlerine karşı ise merhametlidirler.” (Feth: 29)

Allahu Teala şöyle buyurmuştur:

“Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah onların yerine, kendisinin onları sevdiği ve onların da kendisini sevdiği, müminlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirir. (Onlar) Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar. Bu, Allah'ın, lütfudur. Onu dilediğine verir. Allah, lütfu bol olan ve her şeyi bilendir.”

(Maide: 54)

5 – Onlara Allahu tealanın ve rasulunun yasakladığı hiçbir konuda itaat etmez, tavsiyelerine uymaz, onlardan hakhukuk beklemez, bu amaçla küfür olan mahkemelerine başvurmaz. Küfür olan kanunlarından beri olur.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Öyle ise kafirlere itaat etme, onlara karşı bu Kur' an'la büyük bir mücadele ver.”

(Furkan: 51)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler, eğer kendilerine kitap verilenlerden herhangi bir gruba boyun eğecek olursanız, sizi imanınızdan sonra tekrar küfre döndürürler.”

(Ali İmran: 100)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Hüküm vermek yalnız Allah’a aittir. Kendisinden başkasına değil, sadece O’na ibadet etmenizi emretti. Dosdoğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.”

(Yusuf: 40)

6 – Onlara sevgi beslemez, onların hidayetlerini ancak sever, bu sebeple hidayet bulmaları için çaba gösterir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah’a ve ahiret gününe inanan bir toplumun – babaları, oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları olsa bile Allah’a ve Resulüne düşman olanlarla sevgi beslediklerini göremezsin.”

(Mucadele: 22)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Sen, sevdiğin kimseye hidayet edemezsin; fakat Allah dilediğine hidayet eder. O, hidayete layık olanları daha iyi bilir.”

(Kasas: 56)

7 – Geçerli bir sebep olmaksızın onlara değer vermez, onları yüceltmez, faziletleri çok olsa bile faziletlerini yaymaz, onlara saygı göstermez, ikramda

bulunmaz, güler yüz göstermez, iyi davranmaz.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah, din hususunda sizinle savaşımayan ve sizi yurdundan çıkarmayan kimselere iyilik etmekten ve onlara karşı adaletli davranmaktan sizi menetmiyor. Şüphesiz Allah, adil davrananları sever. Allah, yalnız sizinle din uğrunda savaşanları, sizi yurtlarınızdan çıkaranları ve çıkarılmanız için onlara yardım edenleri dost edinmenizi yasaklar. Kim onlarla dost olursa işte zalimler onlardır.”

(Mümtahine: 89)

Esmâ binti Ebu Bekir şöyle dedi:

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem zamanında müşrik olan annem ziyaret etmek için bana geldi. “Anneme iyi davranabilir miyim?” diye Rasulullah’a sordum.

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem:

“Evet” dedi. Bunun üzerine Mumtahine: 8 ayeti indi.

(Buhari, Müslim, Ebu Davud)

8 – Onları idare etmek için hiçbir konuda Allahu tealaya karşı gelecek şekilde onlara taviz vermez.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlar isterler ki, sen yumuşak davranasın da onlar da sana yumuşak davransınlar. Yemin edip duran, aşıklık, daima kusur arayıp kınayan, durmadan söz taşıyan, iyiliği hep engelleyen, saldırgan, günaha dadanmış, kaba saba; bütün

bunların ötesinde bir de soysuz olan kimseye mal ve oğulları vardır diye, sakın itaat etme.”

(Kalem: 914)

9 – O kimseyi veli edinmez, onunla dostluk ilişkilerine girmez. Zira gerçek tevhid ehlinin gerçek dostu yine onun gibi tevhid ehli olan kimselerdir. Bu sebeple o kimseleri sırdaş edinmez, onları tevhid ehline tercih etmez, onları ve dinlerini sevmez, onların batıl ehli, küfür ehli oldukları bilinciyle hareket eder, böylece hiçbir şekilde gerek kendi maslahatı ve gerekse İslamın maslahatı sebebiyle, istisnai durumlar hariç, onlara hiçbir sorumluluk ve görev vermez.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Mü'minler, müminleri bırakıp kafirleri dost edinmesinler; kim böyle yaparsa Allah katında bir değeri yoktur, ancak, onlardan sakınmanız hali müstesnadır. Allah sizi Kendisiyle korkutur, dönüş Allah'adır.”

(Ali İmran: 28)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ey İman edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dost edinmeyin. Siz onlara sevgi gösteriyorsunuz. Halbuki onlar size gelen hakkı inkar ettiler. Rabbiniz olan Allah'a inandınız diye Rasülü ve sizi yurdunuzdan çıkarıyorlar. Eğer rızamı kazanmak üzere benim yolumda cihad etmek için çıktıysanız böyle yapmayın. Onlara gizlice sevgi besliyorsunuz. Oysa ben sizin gizlediğinizi de, açığa vurduğunuzu da bilirim. Sizden kim bunu yaparsa, mutlaka doğru yoldan sapmıştır.”

(Mumtahine: 1)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onun için bizi anmaktan yüz çeviren ve dünya hayatından başka bir şey istemeyenlerden yüz çevir.”

(Necm: 29)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler! Yahudi ve hristiyanları dostlar edinmeyin! Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, şüphesiz o da onlardandır. Muhakkak ki Allah, zalim bir kavme hidayet etmez.”

(Maide 51)

10 – O kimseleri ve Allahu tealadan başka tapındıklarını reddeder, onları reddetmeyenleri de reddeder.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İbrahim ve onunla beraber olanlarda, sizin için güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: “Biz sizden ve sizin Allah’tan başka taptıklarınızdan uzağız.”

(Mumtahine: 4)

11 – Onlara ve içinde bulundukları her türlü batıllarına karşı kin ve düşmanlık gösterir. Öyle ki kin kalpte düşmanlık ise amellerde belli olur. Ancak onları Allahu subhanehu ve tealaya davet amaçlı onlarla bir araya gelir. Ya da onların şerlerinden uzak kalmak veya bir takım insani ilişkileri yerine getirmek amaçlı onlarla bir araya gelir. Ve bu durum İslam’ın hüküm sürmediği, tagutların hükmettiği ortamlarda kendini daha çok gösterir. İslam’ın hüküm sürdüğü ortamlarda ise ancak İslam’ın ruhsat verdiği sınırlar çerçevesinde onlarla İslam hukukunun belirlediği şekliyle birlikte olunur.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Bir tek Allah’a inanmanıza kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve kin belirmiştir.”

(Mumtahine: 4)

12 – O kimseleri hiçbir konuda veliyul emir olarak kabul etmez. Başkan, yönetici, amir, komutan ve de imam tayin etmez. Bu sebeple onların hükümlerine, kanunlarına uymaz, kafir yöneticileri reddettiği gibi tagutlar tarafından tayin edilmiş paralı memur imamların arkasında namaz da kılmaz. Zira tevhidi henüz sağlayamamış, tevhidin rükun ve şartlarını yerine getirememiş olan, tagutu ve onu ayakta tutan sıfatına haiz imam denen devlet memurları insanların önünde namaz kıldırmakta ve insanlara küfür ve şirk rejimlerinin İslam devleti olduğunu söyleyebilmektedirler. Bu paralı memurları dinleyen İslam’dan ve tevhidden haberi olmayan halk yığınları da bu memurların öğretileriyle kendilerini müslüman görerek ihya olmaktadırlar. Günümüzün fitnesi olan teşri şirkini vaizler, müftüler, hocaların bazıları bilmesine rağmen Allaha tealadan değil de taguttan çekindikleri için ilmi ketmederek gizlemekte ve Allahın lanetine muhatap olmaktadırlar.

Şu asla unutulmamalıdır ki; Allahu teala müslümanları kafirlerden daha üstün kılmıştır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah, kafirlere Müslümanlar üzerine bir yetki verecek değildir.”

(Nisa:141)

Allahu teala paralı devlet memurları hakkında şöyle buyuruyor:

“İndirdiğimiz apaçık delilleri ve hidayeti Kitap’ta açıklamamızdan sonra onları gizleyenler var ya, işte onlara hem Allah lfnnet eder, hem de bütün lanet etme konumunda olanlar lanet eder.”

(Bakara: 159)

13 – Onların işledikleri şirk, küfür, haram gibi batıllarına asla rıza göstermez. Bu gibi amellerinden ve ameli yapanlardan uzak durur.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Biz sadece şunu söyleriz: “Seni, ilahlarımızdan biri fena çarpmış.” Dedi ki: “Allah’ı şahid tutarım, siz de şahidler olun ki, gerçekten ben, sizin şirk koştuklarınızdan uzağım. Haydi hepiniz toptan bana tuzak kurun, sonra da bana göz açtırmayın.”

(Hud: 54-55)

14 – Onlara kız vermez, kitabı (yahudi ve hristiyan) kadınlardan Allahu tealanın evlenilmesine ruhsat verdiği ve evlenilme vasıflarını bildirdiği kadınlar hariç, müşrik kadınlarla evlenmez. Velew ki bu müşrik kimseler kendilerini İslam’a nisbet etseler, Kur’ana ve son rasule inandıklarını söyleseler bile. Bu gibi kimseler ancak müşriktirler ve kitap ehli hükmüne asla dahil olmazlar.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Müşrik kadınları nikahınız altında tutmayın!”

(Mumtahine: 10)

“Müşrik kadınlarla, onlar iman edinceye kadar evlenmeyin! Elbette mü’min bir cariye, hoşunuza gitse bile müşrik bir kadından daha hayırlıdır.

Müşrik erkekleri iman edinceye kadar (mü'min kadınlarla) evlendirmeyin! Elbette mü'min bir köle, hoşunuza gitse bile müşrik erkekten daha hayırlıdır. Onlar (müşrik erkek ve kadınlar) cehenneme çağırır. Allah ise cennete ve mağfirete çağırır. (Böylece Allah) ayetlerini belki öğüt alırlar diye insanlara açıklar.”

(Bakara: 221)

Cabir (r.a) şöyle dedi:

“Biz ehli kitap kadınlarıyla evlenebiliriz. Fakat onların erkekleri bizim kadınlarımızla evlenemez.”

(Beyhaki, Şafii)

15 – Yine kitabı olanların kestikleri hariç müşrik kimselerin kestikleri hayvanların etlerini yemezler. Kitabilerin kestikleri etlerden ise ancak İslam'ın yenilmesine müsaade ettikleri yenilir, yoksa her kestikleri hayvanın eti yenmez. Hristiyanların kestikleri domuzun eti gibi.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“...sizin kestiğiniz müstesna...”

(Maide: 3)

“...Kitap ehlinin yemeği (kestiği) size helaldir...”

(Maide: 5)

Yezid b. Habib'den, Ebu'l Hayr ona şöyle dedi:

İbni Va'le es Sebei'nin üzerinde bir kürk gördüm ve ona dokundum. O: “Ona neden dokunuyorsun?” diye bana sordu. Ben Abdullah İbni Abbas'a:

“Bizler Mağrip (diyarın)da bulunuyoruz. Bizimle beraber Berberi ve Mecusiler de vardır. Onlar bize kestikleri koçlardan getiriyorlar. Fakat biz onların kestiklerini yemiyoruz. Bir de onlar, içlerine yağ koydukları deri tulumlarından getiriyorlar. (Bunları ne

yapalım?)” dedim. İbni Abbas (r.a) da:

“Biz bunu Rasulullah (s.a.s)’a sorduk, bize:

“Deriyi tabaklamak onu temizler” cevabını verdi.” (Müslim)

Rasulullah (s.a.s) şöyle buyurdu:

“Nıptiler’in bulunduğu Fars topraklarına indiğinizde onlardan et satın almak isterseniz, eğer hayvanı kesen Yahudi ve Hristiyan ise alın ve yiye! Onu kesen Mecusi ise yemeyin!”

(Ahmed rivayet etti ve sahih dedi)

Rasulullah (s.a.s) Mecusiler hakkında şöyle buyurmuştur:

“Mecusilere, ehli kitaba davrandığınız gibi davranın. Fakat kadınlarıyla evlenmeyin, kestiklerini yemeyin!” (Ebu Davut)

İmam Serahsi şöyle diyor:

“Alimlerin icmasıyla, iki şeyin helal olması dine bağlıdır. Bunlar; kesilen hayvan etleri ve evlenilecek kadınlardır. Mürtedin ise dini yoktur.”

(El-Mebhut c: 10 s: 104)

16 – Onlara hiçbir zaman İslam’a karşı olacak şekilde, ya da sebepsiz olarak ilerlemelerini, kuvvetlenmelerini sağlamak için gerek malla, gerek elle, gerek dille yardımcı ve destek olmaz. Bu sebeple ne tagutun, ne de herhangi bir müşriğin emri altında onun şirk, küfür ya da haram olan emirlerine tabi olarak yaşamaz. Partilerine, cemiyetlerine, derneklerine üye olmaz.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler! Benim de düşmanım, sizin de

düşmanınız olanları dost edinmeyin. Siz onlara sevgi gösteriyorsunuz. Halbuki onlar size gelen hakkı inkar ettiler. Rabbiniz olan Allah'a inandınız diye Rasulü ve sizi yurdunuzdan çıkarıyorlar.”

(Mumtahine: 1)

17 – Onların küfür öğretilerinden hem kendilerini hem de çocuklarını muhafaza ederler. Zira şirk ehli ya da şirk yönetimleri insanların kendileri gibi düşünmeleri çabası verebilirler. Bu sebeple tevhid ehli onların bu tuzaklarından beri olmuş olarak hem kendilerini hem de sorumlulukları altındakileri muhafaza ederler.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler! Kendinizi ve ailenizi yakıtı insanlar ve taşlar olan cehennemden koruyun! Orada şiddetli melekler vardır. Onlar, Allah’ın kendilerine emrettiği şeylerde isyan etmezler ve emrolundukları şeyi yerine getirirler.”

(Tahrim: 6)

18 – Gerek inançta, gerek amelde, gerek muamelatta, gerekse hayatın her alanında onları taklid etmek için onlara benzeme eğilimde olmaz.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Sonra seni bir Şeriat üzere kıldık. Ona uy, bilmeyenlerin hevalarına uyma.”

(Casiye: 18)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Eğer sana gelen ilimden sonra onların hevalarına uyarsan, bil ki sen de zalimlerdensin.”

(Bakara: 145)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ki onlar, yalan şahidlikte bulunmayanlar, boş ve yararsız sözle karşılaştıkları zaman onurlu olarak geçenlerdir.” (Furkan: 72)

TEVHİD HAKİKATİNİN ANLAŞILMASININ ÖNÜNDEKİ ENGELLER

Tevhidin hakikatinin anlaşılmasının önünde bir çok engeller konmuştur. İşte bu engelleri her çağ ve mekanda yaşayan mükelleflerin çok iyi bilmeleri, buna göre bu engelleri aşarak tevhidin hakikatine ulaşma gayretinde olmaları gerekir. Zira tevhidin hakikatinin önündeki engeller çokcadır.

Bunların başlıcalarını şöylece sıralayabiliriz:

1 - Devletlerin şirk küfür sistemleriyle yönetilmeleri ve tevhidin hakikatini insanların anlamaması için ellerindeki gücü ve imkanları kullanmaları.

2 – Hoca, müftü, vaiz, alim, prof sıfatlarıyla insanlara öncü olarak sunulan, oysa ilimden nasiblerini almamış ya da nasiplenip de onu dünyevi çıkarları uğruna seferber etmiş, böylelikle Allahu telanın indirdiklerini gizleyen, O’nun değil de tağutun hizmetinde olan, bu amaçla camide, radyoda, televizyonda, gazetede, dergilerde ve muhtelif yerlerde din adına saptırıcı hükümler icra eden, din tacirlerinin varlığı.

3 - Kur’an’ın dili olan Arapçanın yozlaştırılması

hatta bazı ülkelerden bu dilin yürürlükten kaldırılması.

4 – İslami eğitimin yürürlükten kaldırılıp tamamı küfür sistemlerinin inanç, örf, adet, ahlak ve yaşam tarzına uygun bir eğitim tarzının insanlara uygulanması ve onların bu konuda icbar edilmeleri. Böylece cahil halkların cehalette en doruk noktaya çıkarılıp Allahu tealanın dininden uzaklaştırmaları ve onlardan herbirisinin kendi arzu ve isteklerine hizmet eden birer İslam düşmanı haline getirilmeleri.

5 – Toplumu en küçük birimi aile kurumundan, en büyük birimi devlet yönetimine hakar her alan ve mekanda gerek hacılara ve gerekse yahudilere ait bir yaşam tarzının kabullenilmesi, böylece İslami yaşamın ilga edilmesi.

6 – İslam'ı savunan toplulukların her birininin cemaat, hizip, grupveya partilere bölünmeleri, böylece her bir cemaat, hizip, grup ve partin mensuplarının kendileri için tayin edilen, önder bildikleri saptırıcılarının arkasından gitmeleri. Böylece İslam'ın gerçek mahiyetinin unutturulup şekilsel bir takım amel, söz ve inançlar manzumesi haline sokulması.

7 – Fitnelerin arka arkaya insanlara sunulması ve böylece insanların İslami düşünceye sahip olmalarının önüne set çekilmesi. İşte bu durum, tevhid alimlerinin azalmasına, hatta yok denecek duruma gelmesine, küfür önderlerinin ve bel'amlarının artmasına, tevhid davetçilerinin de parmakla sayılacak kadar az sayıda olacak hale gelmesine yol açması.

8 – Doğru ve yanlış tayin etmede Allahu tealanın

kitabı ve rasulünün sahih sünnetinin bir kenara bırakılıp çoğunluğun hak dediğine hak, batıl dediğine batıl olarak inanılması.

9 – İnsanların adeta köleleştirilmeleri sebebiyle materyalist bir yaşam tarzına itilmeleri, bu sebeple dünya metına tamah etmeleri ve dünya hayatını ahirete tercih etmeleri.

10 - İnsanları Kur'an'dan, sünnetten uzaklaştıracak zevk, sefa, eğlence adına ne varsa en çirkin ve açık şekliyle sunulması, böylece nefislerin aruladığı çirkinliklere ulaşabilmenin kolay hale gelmesi, bu amaçla içki, kumar, zina, çalgı aletleriyle eğlenme gibi şeytani unsurların yaygınlaşması, çoğalması, insanların bu işlere özendirilmeleri ve teşvik edilmeleri.

11 - İslam düşmanlarının Allah dostu ilan edilip, Allah dostlarının İslam düşmanı, vatan haini, gerici, bölücü, yobaz gibi yakıştırmalarla karalanmaları. Böylece Allah düşmanlarının izzetli olarak gösterilip onlara güzel bir dünyevi yaşam ortaya koymaları, Allah dostlarının ise sürekli baskı altında tutulup yıldırmaya çalışılmaları.

12 – İslam şeriatinin yürürlükten kaldırılıp tamamı beşer aklının ürünü olan şeriat ve kanunların insanlara tatbik edilmeleri, böylece bu halden insanların hoşnut edilmeleri ya da zorla kabul etmelerinin sağlanması.

13 – Tagutların direktifleri doğrultusunda gerek camide, gerek televizyon, radyo ve başka basın ve yayın organlarında İslam adına verilen eğitimlerin Allahu

tealanın dininin aslından insanlara bir şeyler kazandıracak boyutta olmaması, böylece geleneksel atalar dini haline gelen bir İslam anlayışının yaşanır hale gelmesi.

TEVHİD KELİMESİNİN GEREKLERİNİ BOZAN HALLER

Tevhid sözünün ihtiva ettiği önem bu sözün mahiyetinde net olarak görülmektedir. Öyle ki ilk nebi Adem (a.s)'dan son rasul Muhammed (a.s)'e kadar bütün nebi ve rasullerin de ortak davetidir bu kelime.

Fakat bu sözün önemi ve gerçek keyfiyeti ancak onun gereklerini son nefese kadar muhafaza etmek ve o şekliyle Allahu tealaya kavuşmakla söz konusu olur. İşte bu sebeptendir ki bu sözün gereklerini iptal edecek, bozacak her türlü unsurdan uzak durmak gerekir. Zira bu sözün geçerli olması için şartlar olduğu gibi onu geçersiz kılacak ve bozacak şartlar da söz konusudur. İşte bu şartlar bilinmezse tevhidin bozulması her an ihtimal dahilindedir. Ve kişi tevhidi bozan ve sağlayan şartları bildiği halde yine tevhidden uzaklaşırsa zaten bu; ya hidayetden sonra sapmak veya bile bile hidayetden yüz çevirmektir.

O halde bu kelimenin gereklerini bozan unsurları şimdiye kadar anlattıklarımız doğrultusunda şöylece sıralayabiliriz.

1 – İbadette Allahu tealaya ortak kılmak. Çünkü Allahu tealayı birlemek tevhid, O'na ortak kılmak şirkdir. Şirk ise Allahu tealanın, tevbe olmadan

affetmediği, salih amelleri dahi boşa çıkaracak ve sahibini ebedi cehennemde kılacak bir unsurdur. Bu sebeple kişi ister bilerek, ister bilmeyerek, ister şaka, ister ciddi bir şekilde ibadeti Allahu tealadan başkasına has kılsa işte o kimse apaçık Allahu tealaya ortak kılmış ve müşrik sıfatını hak etmiştir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Şüphesiz ki Allah, kendisine şir koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan başkasını dilediğine bağışlar. Allah’a şirk koşan kimse muhakkak ki derin bir sapıklığa sapmıştır.” (Nisa: 116)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Kim Allah’a şirk koşarsa Allah ona cenneti haram eder ve onun varacağı yer ateştir. Zalimlerin hiç yardımcıları yoktur.” (Maide: 72)

2 – Allahu tealayı ya da Allahu tealanın onsuz düşünölemeyeceği isim, sıfat, hak ve yetkilerini inkar etmek. Veya O’nu yaratılmışlara benzetmek, O’nun sıfatlarını iptal etmek, O’nu layık olmadığı şekliyle vasfetmek.

Örneğin; yaratıcı olduğunu, rızık veren olduğunu, herşeye kadir olduğunu inkar etmek, O’na çocuk isnad etmek, O’na cimri sıfatı vermek, O’nun yaptığı işlerde aciz kullar gibi olduğunu söylemek gibi.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“En güzel isimler Allah’ındır, O’na o isimlerle dua edin, O’nun isimleri konusunda eğriliğe sapanları bırakın. Onlar yaptıklarının cezasını

göreceklendir.”

(A’raf: 180)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah çocuk edindi” dediler. O, ondan münezzehtir. O, Ganî’dir. Semalarda ve yeryüzünde olan şeyler O’nundur. Yanınızda buna dair bir delil yoktur. Allah’a bilmediğiniz bir şey mi söylüyorsunuz? De ki: “Muhakkak ki Allah’a yalanla iftira eden kimseler felaha eremezler.”

(Yunus: 68-69)

3 – Allahu tealanın inanılmasını emrettiği hakikatleri, indirdiği kitapları ve gönderdiği rasulleri inkar etmek. İndirilen kitapların eskilerin bir masalı olduğunu ve gönderilen rasullerin birer yalancı olduklarını söylemek.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Kim Allah’ı, meleklerini, kitaplarını, rasullerini ve ahiret gününü inkar ederse şüpheşiz derin bir sapıklığa sapmıştır.”

(Nisa: 136)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlara ayetlerimiz okunduğu zaman, “Duyduk, istesek biz de bunun benzerini elbette söyleriz. Bu, eskilerin masallarından başka bir şey değildir” dediler.”

(Enfal: 31)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Bütün bunlar rasulleri yalanladılar da tehdidim gerçekleşti!”

(Kaf: 14)

4 – Allahu teala, rasulleri, kitapları ve İslam diniyle alay etmek.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlara niçin alay ettiklerini sorarsan: Biz sadece lafa dalmış şakalaşıyorduk” derler. Onlara de ki: “Allah, ayetleri ve Rasulü ile mi alay ediyordunuz? Özür beyan etmeyin. Çünkü iman ettikten sonra küfre girdiniz.”

(Tevbe: 65 -66)

5 – Risalet huccetiyle sabit olan hükümleri huccetin ikamesinden ve o hükümlere ulaştıktan sonra inkar etmek, onları yalanlamak, onlardan yüzçevirmek, onlara karşı kibirlenmek ve inatçı tavır takınmak. Örneğin; içkinin, zinanın, faizin, kumarın, sebepsiz yere adam öldürmenin haram olduğunu inkar etmek gibi.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Diliniz yalana alışmış olduğu için: ‘Şu haram, bu helaldir’ demeyin, zira Allah'a karşı yalan uydurmuş olursunuz. Allah'a karşı yalan uyduranlar ise, saadete şüphesiz erişemezler.”

(Nahl: 116)

6 – Allahu tealanın dininde ve gönderdiği şeriatte eksiklik ya da fazlalık olduğunu, ona ilaveler yapmak ya da eksiltmeler yapmak gerektiğini, çağın değişmesiyle hükümlerin de değişebileceğini, Allahu tealanın hükümlerinin belli bir döneme uygulanabileceğini söylemek ve böylece beşer aklının ürünü olan hükümleri ortaya koymak, bu hükümlere tabi olmak, onların bekası için mücadele etmek ve çalışmak.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Bugün sizin dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak

islam'dan razı oldum.”

(Maide: 3)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyi kendilerine dinden bir şeriat koyan ortakları mı vardır?”

(Şura: 21)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah'ın indirdiğiyle hükmetmeyenler kafirlerin ta kendileridir.”

(Maide: 44)

7 – Küfür ve şirkten razı olmak, bundan hoşnut olmak.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah size Kitab (Kur'an)da: “Allah'ın ayetlerinin inkar edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğiniz zaman, başka bir söze geçmedikleri müddetçe, o kafirlerle oturmayın. Aksi halde siz de onlar gibi olursunuz” diye hüküm indirdi. Muhakkak ki Allah, münafıkların ve kafirlerin hepsini cehen-nemde toplayacaktır.”

(Nisa: 140)

8 – Sihir, fal, büyü, kehanet işleriyle uğraşmak. Sihirbazlar, falcılar, büyücüler, kahinler, müneccimler, arraflar bunlara örnekler.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Şeytanların Süleyman'ın hükümdarlığı hakkında söylediklerine uydular. Oysa Süleyman kafir değildi, ama insanlara sihri öğreten şeytanlar kafir olmuşlardı. Babil'de, melek denilen Harut ve

Marut'a bir şey indirilmemişti. Bu ikisi "Biz sadece imtihan ediyoruz, sakın inkar etme" demedikçe kimseye bir şey öğretmezlerdi. Halbuki bu ikisinden, koca ile karısının arasını ayıracak şeyler öğreniyorlardı. Oysa Allah'ın izni olmadıkça onlar kimseye zarar veremezlerdi. Kendilerine zarar verecek, faydalı olmayacak şeyler öğreniyorlardı. And olsun ki, onu satın alanın ahiretten bir nasibi olmadığını biliyorlardı. Kendilerini karşılığında sattıkları şeyin ne kötü olduğunu keşke bilselerdi!"

(Bakara: 102)

9 – Gaybten haber vermek.

Sapık tarikat şeyhlerinin, kahinlerin, falcıların yaptıkları buna örnektir.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

"Gaybın anahtarları O'nun katındadır; O'ndan başka kimse O'nu bilemez. Karada ve denizde olanların tümünü O bilir. O'nun ilmi dışında bir yaprak bile düşmez. O yerin karanlıkları içindeki tek bir taneyi bilebilir. Yaş ve kuru ne varsa hepsi apaçık bir kitaptadır."

(En'am: 59)

10 – Kafir ve müşrik oldukları sabit olan kimselerin şirk ve küfürlerinde şüphe etmek, onları müslüman olarak isimlendirmek.

Örneğin; yahudi ve hristiyanların müslüman olduklarını iddia etmek gibi. Ya da Allahu tealanın ve rasulunun müşrik ve kafir sıfatı verdiği kimselerin şirk ve küfürlerinde duraklamak ya da onları müşrik ya da

kafir olarak isimlendirmemek gibi.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah’ın indirdiğiyle hükmetmeyenler kafirlerin ta kendileridir.”
(Maide: 44)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah’ı ve rasullerini inkar eden, Allah’la rasulleri arasını ayırmak isteyen, 'Bir kısmına inanır bir kısmını inkar ederiz' diyerek ikisi arasında bir yol tutmak isteyenler, işte onlar gerçekten kafir olanlardır. Kafirlerle ağır bir azab hazırlamışsızdır.”

(Nisa: 150151)

11 – Allahu tealanın kitabı ve rasulünün sünnetinden herhangi bir hükmü sevmemek ya da beğenmemek. Kişi bununla amel etse bile kafir olur. Örneğin; mirasta erkeğe iki kadına bir verilmesi gibi. Bu hükmü uygulayan, fakat aslında eşit pay verilse daha iyi olur diyen kimse Allahu tealanın hükmünü beğenmemiş ve inkar etmiş olur.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah ve Rasulü bir şeye hükmettiği zaman inanan erkek ve kadına artık işlerinde başka yolu seçme hakkı yoktur Allah’a ve Rasulüne başkaldıran şüphesiz apaçık bir şekilde sapmış olur”

(Ahzab: 36)

12 – Allahu teala ile arasında aracılar tayin etmek, onlara bel bağlamak, onlardan medet ummak, onların kendisini cennete veya cehenneme koyacağına, onların kendisini her an görüp gözettiğine, nerede olurlarsa olsunlar, hatta ölseler bile kendilerinden yardım

istendiğinde yardım etme güçlerinin ve yetkilerinin olduğuna inanmak.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İyi bilinmelidir ki halis din Allah’ındır. Allah’ı bırakıp O’ndan başka dostlar edinenler: ‘Biz onlara ancak bizi daha çok Allah’a yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz’ derler. Muhakkak ki Allah aralarında ihtilaf ettikleri hususlarda hüküm verecektir. Şüphesiz ki Allah yalancı ve kafir olan bir kimseyi hidayete erdirmez.”

(Zümer: 3)

13 – Rasulullah (s.a.s)’ın yolundan başkasının yolunun Rasulullah (s.a.s)’ın yolundan ve şeriatinden daha doğru olduğuna ve asıl uyulması gereken yol ve şeriat olduğuna inanmak. Tağutların yolunun ve şeriatinin doğru olduğuna inanmak gibi.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Hayır! Rabbine andolsun ki aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin etmedikçe iman etmiş olmazlar. Sonra haklarında verdiği hokumden dolayı içlerinde bir sıkıntı duymadan kendilerini teslim etmedikçe iman etmiş olmazlar.”

(Nisa: 65)

14 – İster beşeri ister semavi kaynaklı olsun İslam dininden başka bir din edinmek, başka dinlerin İslam dininden ve şeriatinden daha doğru ve üstün olduğunu söylemek. Hristiyanlık, yahudilik, laiklik, budistlik, ateistlik gibi..

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Her kim İslam’dan başka din kabul ederse o, ondan kabul edilmeyecektir. Ve o ahirette de husra-na uğrayanlardan olacaktır.”

(Ali İmran: 85)

15 – Allahu tealanın düşmanlarını dost edinmek, onlara sevgi beslemek, onları müslümanlara karşı desteklemek, canla, malla, bedenle onlara yardım etmek.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ey İman edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dost edinmeyin. Siz onlara sevgi gösteriyorsunuz. Halbuki onlar size gelen hakkı inkar ettiler. Rabbiniz olan Allah’a inandınız diye Rasulü ve sizi yurdunuzdan çıkarıyorlar. Eğer rızamı kazanmak üzere benim yolumda cihad etmek için çıktıysanız böyle yapmayın. Onlara gizlice sevgi besliyorsunuz. Oysa ben sizin gizlediğinizi de, açığa vurduğunuzu da bilirim. Sizden kim bunu yaparsa, mutlaka doğru yoldan sapmıştır.”

(Mumtahine: 1)

16 – İslam dinini ve şeriatini öğrenmekten yüz çevirmek, hiç önemsememek, kulak vermemek.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Rabbinin ayetleri kendisine hatırlatılıp da onlardan yüz çeviren kimseden daha zalim var mıdır? Şüphesiz suçlulardan öç alacağız.”

(Secde: 22)

17 – Allahu tealanın farz kıldığı hükümleri farziyetini bilerek inkar etmek, yalanlamak, hafife almak.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Rabbinin ayetleri kendisine hatırlatılıp da onlardan yüz çeviren kimseden daha zalim var mıdır? Şüphesiz suçlulardan öç alacağız.”

(Ankebut: 68)

18 - Allahu tealanın haram kıldığı hükümleri sözle kabul etmekle birlikte amelle onu helal ilan etmek. Örneğin; bir kız: “Allahu teala örtünmeyi emretmiş, açık gezmeyi haram kılmıştır. Bu sebeple ben açık gezmenin haram olduğuna inanıyorum ama bu şekilde gezmek benim için daha hoş ve güzel, ben böyle gezmeyi seviyorum der ve açık gezerse bu kimse o haramı kendisine amelle meşru kılmış, helal saymıştır.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Nesi’ (haram ayların yerlerini değiştirmek) ancak inkarda bir artıştır. Bununla kafirler şaşırtılıp şaşırtılıp saptırılır. Allah’ın haram kıldığına sayı bakımından uymak için, onu bir yıl helal, bir yıl haram kılıyorlar. Böylelikle Allah’ın haram kıldığını helal kılmış oluyorlar. Yaptıklarının kötülüğü kendilerine "çekici ve süslü" gösterilmiştir. Allah, inkarcı bir topluluğa hidayet vermez.”

(Tevbe: 37)

19 – Kafirleri küfürlerinde, küfür olan inançlarında, modalarında, küfür olan ve İslam’a uygun olmayan konularda taklit etmek ve onlara benzemeye çalışmak.

Örneğin; kafirlerin milli bayramlarını kutlamak, yılbaşılarını kutlamak, özel gün ve törenlerini kutlamak, moda olarak ortaya koydukları giyim tarzı ve hayat tarzlarını benimsemek ve onlar gibi olmaya çabalamak.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Sonra seni bir Şeriat üzere kıldık. Ona uy, bilmeyenlerin hevalarına uyma.” (Casiye: 18)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Eğer sana gelen ilimden sonra onların hevalarına uyarsan, bil ki sen de zalimlersdensin.” (Bakara: 145)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Ki onlar, yalan şahidlikte bulunmayanlar, boş ve yararsız sözle karşılaştıkları zaman onurlu olarak geçenlerdir.” (Furkan: 72)

20 – Kafir ve müşriklerden Allahu tealanın razı olacağına inanmak, onlara bu maksatla Allah razı olsun demek, yaptıkları ibadetlerin Allahu teala katında geçerli olacağına, ahirette bundan mükafat alacaklarına inanmak, müslümanların bayramlarında onları müslüman görerek bayramlarını kutlamak, öldüklerinde onların cenazelerini kılmak.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. İşte onlar, Allah'ın tarafında olanlardır. İyi bilin ki, kurtuluşa erecekler de sadece Allah'ın tarafında olanlardır.”

(Mucadele: 22)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“İşte ahirette onlara ateşten başka bir şey yoktur. İşledikleri şeyler orada boşa gitmiştir. Zaten yapmakta oldukları da batıldır.”

(Hud: 16)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlardan ölen kimsenin namazını sakın kılma, mezarı başında da durma! Çünkü onlar Allah'ı ve rasulünü inkar ettiler, fasık olarak öldüler.”

(Tevbe: 84)

21 – Reisleri, şeyhleri, din adamlarını, yöneticileri, liderleri Allahu tealadan başka rabler edinmek. Onların helal dediklerine helal, haram dediklerine haram, iman dediklerine iman, küfür dediklerine küfür hükümü vermek.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onlar Allah'ı bırakıp din adamlarını, rahiplerini ve Meryem oğlu Mesih'i rabler edindiler. Halbuki tek olan Allah'a kulluk etmekten başka bir şeyle emrolunmamışlardı. Ondan başka ibadete layık hiçbir ilah yoktur. O, onların koştukları ortaklardan münezzehtir.”

(Tevbe: 31)

22 – Yaratılmış herşeyin Allahu tealadan bir parça olduğuna, kulun Allahu tealayla bütünleştiğine, böylece her yaratılmışın Allahu teala olduğuna inanmak.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Onun benzeri hiçbir şey yoktur. O işitendir, görendir.”

(Şura: 11)

23 – İnsanlar öldüklerinde ruhlarının başka kendileri için tayin edilen alemlere değil de başkalarına geçtiğine yani tenasuh inancına sahip olmak.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Hayır; can, köprücük kemiğine gelip dayandığı zaman, son müdahaleyi yapacak kim, denir. Artık gerçekten, kendisi de bir ayrılık olduğunu anlamıştır.”
(Kıyamet: 26-28)

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Sana ruhun ne olduğunu soruyorlar, de ki: "Ruh, Rabbimin emrinden ibarettir. Bu hususta size pek az bilgi verilmiştir.”

(İsra: 85)

24 – Allahu tealanın son rasul Muhammed (a.s)’den sonra da nebi ve rasuller gönderdiğini söylemek ve böylece nebilik iddiasında bulunmak, bu iddiada bulunanlara inanmak.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Muhammed, sizin erkeklerinizden hiçbirinin babası değildir. Lakin o, Allah’ın Rasulü ve nebilerin sonuncusudur...”

(Ahzab: 40)

Rasulullah (s.a.s) de bu hususta şöyle demiştir:

“...Ben nebilerin sonuncusuyum ve benden sonra nebi olmayacaktır...”
(Ebu Davud)

25 – Velilerin rasullerden daha üstün olduklarına, kendilerinin keramet ehli olduklarına, üstün vasıflara

sahip olduklarına, istedikleri zaman istediklerini yapabilecek kuvvet ve kudrete sahip olduklarına inanmak ya da insanları bu şekilde inanca sürüklemek.

Allahu teala şöyle buyuruyor:

“Rasullerden kimisini kimisine üstün kıldık.”

(Bakara: 253)

“Nebilerden bazısını bazısından üstün kıldık.”

(İsra 55)

YAŞADIĞIMIZ ÇAĞDA TEVHİDİ İNANCIN DURUMU

Her çağ ve mekanda tevhid inancının yaşanmasının zorluklarının söz konusu olduğu gibi zamanımızda da tevhid inancını yaşama konusunda zorluklar elbette söz konusudur. Çünkü tevhid inancı belli bir döneme has bir inancın ortaya konması olmadığı gibi onun karşısında duran inançlar da belli bir döneme has değildir. Öyle ki tevhidin karşısında duran cahiliye her zaman aynı cahiliye olmuş, sadece bu cahiliyeyi ortaya koyan aktörler ve onların şekilsel görüntüleri değişmiştir. Ama tevhide karşı mücadele aynı çirkin haliyle ve daha ustaca yapılan planlarla devam etmektedir.

İşte bunu günümüzde çok açık bir şekilde görmek mümkündür. Fakat bunu, ancak hakikatî tüm yönleriyle bilenler idrak edebilirler. Gözlerinin üzerine perde çekilmiş olanlar ise bunu göremezler, gösterenlere de fırsat vermezler. Kalpleri perdeli olanlar ise zaten tevhide apaçık şekilde savaş ilan etmişlerdir.

Evet. Çağımız öyle bir çağ ki bu çağda şeytan ve

onun dostları tevhide karşı mücadelelerini yine sürdürmektedirler. Hem de bir zamanlar İslam diyarı olan beldelerde halkları uyutarak, onları dinleri konusunda serbest ve özgür bıraktıklarını söyleyerek, böylece camiler açarak, bir takım ibadetlerin yapılmasına, Kur'an okunmasına, la ilahe illallah sözünün camilerden haykırılmasına, Allah lafzının ağızlardan düşmemesine izin vererek, toplumda belli mekanlar hariç kapalı kadınların bulunmasına ses çıkarılmamasına, yine sakallı, cüppeli insanlara ses çıkarılmamasına, televizyon, radyo, gazete gibi yayın organlarında İslam adına konuşulmasına müsaade ederek dine, dini duygulara saygılı, kendilerinin de dindar oldukları anlayışını bu halklara sergilemişlerdir.

Fakat bununla birlikte bakalım neler de yapmaktadırlar:

1) - Allahu tealanın dininin hakimiyetini ayaklar altına almakta, kendi beşeri ürünü kanunlarla insanları yönetmektedirler.

2) - Allahu tealanın hükümlerini tartışmaya, oylamaya sunmaktadırlar. Haram olan bir hükmü helal, helal olan bir hükmü haram yapabilmektedirler.

3) - Allahu tealanın kitabı ve rasulünün sünneti güneş gibi apaçık başlarının ucunda durduğu halde onları raflara kaldırıp hatta ayaklar altına alıp kendi taraflarından çıkardıkları kanunları, hükümleri uygulamakta ve bunlara uyulması konusunda halkları zorlamaktadırlar.

4) - Allahu teala, O'nun dini, rasulü ve kitabıyla

alay etmekte ya da alay edilmesine ses çıkarmamakta, bilakis buna müsaade etmektedirler.

5) - Allahu tealanın düşmanlarını yakın dostlar edinmekte ve onları hükümde, istişarede, devlet yönetiminde yetki sahibi kılmaktadırlar.

6) - Allahu telanın dininin alim, hoca, prof, şeyh ünvanı verdikleri kimselerce saptırılmasına ses çıkarmamakta, bilakis bunları desteklemektedirler.

7) - Allahu tealanın dininin doğru anlaşılması ve insanlara doğru iletilmesi konusunda set çekmekte bu konuda uğraş verenleri ‘gerici, yobaz, vatan düşmanı, İslam düşmanı’ gibi vasıflarla vasıflandırmaktadırlar.

8) - Allahu tealanın kati olarak haram kıldığı hükümlerin aleni bir şekilde işlenmesine müsaade etmekte ve hatta bunların yapılmasına teşvik etmekte bu hususta ruhsat vermektedirler.

9) - Bir zamanlar İslam toprakları olan diyarlarda İslam’ı ön plana çıkararak halkları müslüman olduklarına inandırarak kendi tugyanlarını onlara meşru göstermekte, böylece uyuyan halkları daha çok uyutmakta, saltanatlarını sağlam zemine oturtmaktadırlar.

10) - Allahu tealanın dini yeryüzünde tekrar hakim olmasın ve böylelikle kendi saltanatları sarsılmasın, insanlar kendilerine kul, köle olmaya devam etsin ve onları rahatlıkla sömüre bilsinler diye sürekli onları Allahu tealanın dininden uzaklaştıracak yolları açarlar,

bunları yayarlar, çoğaltırlar, bunlara özendirir, onlara teşvik ederler. Böylece insanlarda ne din anlayışı hakim olmuş, ne de ahlak; ne örf kalmış, ne de adet; ne namus kalmış, ne de haya; ne can kalmış, ne de mal.

11) – Allahu tealanın dininin savunulmasının ve bu uğurda çalışmalar yapılmasının önüne geçmek adına başta din adamları olmak üzere, emniyet güçlerine, askeriyesine ve hatta oluşturdıkları en ufak birimlere kadar tabiri yerinde ise ‘gözcüler’ dikerler ve böylece insanları bir takım yaptırımlarla korkutarak, ürküterek onların Allahu tealanın dinine ulaşmaları konusunda onları sıkıştırırlar. Ama onlar istemese bile Allahu teala nurunu tamamlayacaktır.

12) – Özel yetiştirdikleri sapırtıcılar vesilesiyle İslami kavramları yanlış tanımlatarak insanların İslamı doğru öğrenmelerine engel olurlar. Öyle ki bu konuda cahil kalan halkla birlikte, kendilerine fetva makamı sıfatı verilenleri de cahil bırakırlar ya da bu kimseleri gerçekten bilinçli yetiştirerek bel’amlık yapmaları konusunda onları bir güç olarak hazırlarlar.

13) – Allahu tealanın açıkça kitabında, Rasulünün de sünnetinde dost edinilmesini, sırdaş seçilmesini yasakladığı yahudi, hristiyanları ve şirkleri açık bir şekilde belli olan diğer müşrikleri severler, bu kimselerin dinlerini yalanlıyor ve inkar ediyor gözükseler bile sosyal, ekonomik, siyasi her alanda onların dinlerinin gereği olan bir yaşam sergilerler, bu amaçla yine onların dinlerinin bir gereği olan partiler, törenler, kutlamalar, eğlenceler, ziyaretleşmeler, tebrikleşmeler ortaya korlar, hayatın her alanında

onların dinlerinin eserlerini sergilerler, kendilerine İslam ismi vermelerine rağmen çoğu zaman İslam'ın şekilsel yaşantısını bile, istisnai birkaç mesele hariç hiç mi hiç ortaya koymazlar.

14) – Çağa ayak uydurmak adına yine İslam düşmanlarınca ortaya atılmış her türlü rezilliğin açık bir şekilde sergilenmesine, böylece haram, küfür, şirk olup olmadığına bakılmaksızın insanların toplu bir şekilde harama, küfre, şirke bulaştırılmasına müdahale etmezler, bilakis dünyevi değerleri kaybetmemek uğruna bunların bizzat uygulayıcısı ve uygulatıcısı olurlar.

15) – Şirk toplumlarında yöneten ve yönetilen, tabi olan ve olunan, itaat eden ve edilen ilişkilerini ibadet eden ve ibadet edilen noktasına vardırırılar. Bu mesele devlet yönetiminden, dini yaşantıya; sosyal hayattan, iktisadi yaşantıya, devletler arası ilişkilerden, insanlar arasındaki ilişkilere, ahlaki yaşantıdan, örfi yaşantıya kadar her alanda böylece şekillendirilmiş, bunun doğal sonucu olarak şirkin, küfrün, bid'atlerin, hurafelerin, haramların ve daha bir çok insanı insan yapmaktan çıkaracak olumsuzlukların hakim sürdüğü, insanların kulluğu kime yapacaklarını unuttuğu, hatta unutturulduğu bir cahiliye ortamı ya da ortamları oluşturulmuştur.

SON SÖZ

Ey okuyucu! Buraya kadar sizlere, çağlar boyunca tevhid daveti üzerinde durduk. Bu amaçla üzerinde durulan bu tevhid davetinin ne olduğunu açıkladık. Ve bu meseleyi daha iyi anlamanız için bizlerin Allahu tealayı nasıl tevhid ettiğimizi Rabbimize yönelerek sizlere şöylece özetliyoruz:

“Ey Allah’ım! Bütün yaratılmışların sahibi, terbiyecisi ve yöneticisi sensin. Kainattaki her şey senin mülkündür. Mülkün hakiki sahibi sensin. Mülkünde dilediğin şekilde tasarruf edersin. Hayatımızın her anında, başkalarına değil, yalnız sana kulluk yaparız. Dualara yalnız sen cevap verdiğin için, darda kalınca yalnız seni yardıma çağırırız.. Yaratan sen olduğun için, emretme yetkisi de, hakimiyet de yalnız sana aittir. Senin doğru dediğin doğru, güzel dediğin güzel, iyi dediğin iyidir. Doğru yol, senin Kur’ anı Kerim’de gösterdiğin yoldur. Geçmiş zamanları, günümüzü, geleceği, gizlileri bilen yalnız sensin. Hakiki adalet ve huzur ancak senin emir ve yasaklarınla gerçekleşir. Hiçbir kanunu, geleneği, ilkeyi, töreyi senin emirlerinin önüne geçirmeyiz. Nasıl yaşayacağımızı belirleme yetkisi ve hakkı yalnızca senindir. Hiçbir şeyi seni sever gibi sevemeyiz. Dirilten ve öldüren sensin. Her şeyde senin rızanı ön planda tutarız. Hiçbir zarar ve fayda senin takdirin olmadan gerçekleşmez. Yediren ve içiren, rızık veren sensin. Hastalandığımızda şifa veren sensin. Kıyamet günü hatalarımızı bağışlayacağını umduğumuz

sensin. Senin söz söylediğin bir konuda bizler kesinlikle karşı bir söz söylemeyiz. Sana ve Resulüne karşı gelenleri asla sevmeyiz. Bizim dostumuz yalnızca Sen, Rasulün ve senin emirlerine boyun eğerek namazlarını dosdoğru kılıp zekatlarını veren mü'minlerdir. Hesap Gününün Sahibi sensin. Azabından korkulması gereken yalnızca sensin. Tevekkül edilecek, boyun eğilecek makam yalnız sensin. İnsanları yalnızca sana davet ederiz. Sen her türlü noksan sıfatlardan uzaksın; senin bütün sıfatların mükemmeldir. Kalplerde olanı hakkıyla bilen sensin. Bir şeyde anlaşmazlığa düşersek, onu sana, yani Kur'anı Kerim'e arz ederiz. Nebilerin sonuncusu Muhammed (a.s) senin son rasulüdür. Biz ancak onun izinde oluruz. Başka yollara yönelmeyiz, Rasulünün yolundan başka yollara uyanlardan uzak durup onları sevmeyiz. Hayatımızın her anında, taklid edeceğimiz en güzel örnek senin son rasulüdür ve tevhid mücadelesini vermiş örnek gösterdiğin salih mü'minler, şehidler, siddıklar, diğer nebiler ve rasullerdir. Bu örnek edinmemiz hayatın her alanında söz konusudur. namazda, oruçta olduğu gibi; ailede, siyasette, iktisatta, hukukta, eğitimde dahi geçerlidir. Rasulünün söz söylediği bir konuda biz karşı bir fikir beyan edemeyiz. Aramızda çekiştiğimiz şeylerde Rasulünün sünnetini hakem yaparız. Onun verdiği hükme, kalbimizde hiç sıkıntı duymadan tam bir teslimiyet gösteririz.

Bizler mü'minler olarak sana teslim olanlarız.

Son duamız hamd alemlerin Rabbi olan Allah'a'dır."

FİHRİST

ÖNSÖZ.....	3
GİRİŞ.....	10
NEBİ VE RASULLERİN ORTAK DAVETİ.....	15
TARİH BOYUNCA TEVHİDE KARŞI MÜCADELE.....	18
TEVHİD SÖZÜNÜN SON RASUL MUHAMMED (A.S)'E ULAŞMASI.....	31
HAYAT SİSTEMİNİN TEMELİ.....	33
SÜNNETİN DİNDEKİ YERİ:	41
ALLAH KATINDA TEK DİN	42
İSLAM'IN ASLI, TEVHİDDİR	45
İSLAM	45
TEVHİD:.....	46
TEVHİD KELİMESİ VE İHTİVA ETTİĞİ MANA	49
LA	50
İLAHE	50
İBADET:.....	50
BİR MESELEYE İBADET HÜKMÜNÜN VERİLMESİ:58	
İBADETİN KABUL ŞARTLARI:.....	60
İBADETLER KONUSUNDA İNSANLARIN SINIFLANDIRILMASI:	62
BAŞLICA İBADET ÇEŞİTLERİ	65
İBADETE ÖRNEKLER	66
İLÂH KELİMESİNE ÖRNEKLER:	69
İLLA.....	72
ALLAH.....	73
TEVHİD SÖZÜNÜN RÜKUNLARI.....	74
TEVHİDİN ASLI:	75
TAGUTU İNKAR.....	77

TAGUTUN ÇEŞİTLERİ:	80
TAGUTA BAZI ÖRNEKLER:	87
TAGUTU İNKAR NASIL OLUR:	88
ALLAH'A İMAN:	89
İMANIN DİĞER ŞARTLARI:	91
LA İLAHE İLLALLAH'A İMAN'DA	95
RASULLERE ŞEHADETİN ÖNEMİ	95
TEVHİDİN ZİDDİ OLAN MESELELER	98
ŞİRK	98
KÜFÜR	101
NİFAK	103
İRTİDAT	105
TEVHİDİN ASLINDA	116
CEHALET MAZERET DEĞİLDİR:	116
TEVHİD İNANCININ SAHİBİNE KAZANDIRDIKLARI	119
TEVHİD KELİMESİNİN PRATIĞINI ORTAYA KOYANLARIN KARŞILAŞABİLECEKLERİ DURUMLAR	123
TEVHİD EHLİNİN TEVHİD KARŞITLARINA TUTUMLARI	128
(ELVELA VE'L BERA)	128
TEVHİD HAKİKATİNİN ANLAŞILMASININ ÖNÜNDEKİ ENGELLER	140
YAŞADIĞIMIZ ÇAĞDA	156
TEVHİDİ İNANCIN DURUMU	156
SON SÖZ	161
FİHRİST	163

ÇIKAN KİTAPLAR:

1-Hayatımda ölçü Kuran ve sünnet.

Yazan Talha Akın

Muhacir yayınları

2-Çağlar Boyu Tevhid Daveti.

Yazan Talha Akın

Muhacir yayınları

3-İşte İslam

Yazan Talha Akın

Muhacir yayınları

4-Sorulu cevaplı Akaid

Yazan Talha Akın

Muhacir yayınları

ÇIKACAK KİTAPLAR

1-Davetin İlkeleri

Yazan Talha Akın

Muhacir yayınları

2-Tevhid

Yazan Talha Akın

Muhacir yayınları

3-İman ve onu bozan Şeyler

Yazan Talha Akın

Muhacir yayınları

4-El-Alim vel Muttalim şerhi

Yazan Talha Akın

Muhacir yayınları

5-Usul'id Din

Yazan Talha Akın

Muhacir yayınları

